

QUỲNH DAO

Cỏ
Xanh
Bên
Hồ

Quỳnh Dao

CỎ XANH BÊN HỒ

Thông tin về ebook

Cỏ Xanh Bên Hồ

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Lý Mai An

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 18-December-2015

Tổng số 153 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Tại một làng nhỏ tên là Đông Sơn thuộc huyện Uyên Bình. Tỉnh Hà Bắc.

Bấy giờ là tiết đầu xuân. Mùa xuân ở phía Bắc thì đến khá chậm. Băng tuyết của mùa đông chưa tan hết, màu trắng xóa vẫn còn rải rác khắp nơi, mấy bụi cỏ dại như tranh thủ với thời gian đã bắt đầu đâm chồi. Nhưng những cọng cỏ eò uột trên nền đất vàng lạnh, trông thật tội... Cạnh đấy là những cành cây hạnh. Chúng vươn những chiếc cành khẳng khiu lên cao, như những bàn tay dang van xin thượng đế một điều gì...

Ở phía ngoài của xóm làng nhỏ này, khung cảnh càng có vẻ thê lương hơn. Nhưng cái khí hậu ngày hôm nay có vẻ khá hơn. Nắng đã lên. những tia nắng ấm áp rơi lên tuyết, làm những sườn đá trên núi óng ánh như những tảng ngọc thạch.

Đối với Thanh Thanh thì mùa xuân, tia nắng, cây cỏ, hoa lá... mọi thứ gần như vô nghĩa. Bởi vì hiện giờ Thanh Thanh đang phải ngồi trong một chiếc kiệu hoa lớn. Có đến bảy, tám tay lực lực điên khiêng và chiếc kiệu đang hướng về phía nhà lão Hào ở thôn Bạch Quả.

Năm nay Thanh Thanh chỉ mới có 18 tuổi. Lão Hào lại những 58, lớn hơn Thanh Thanh những 40 tuổi. Nhưng chuyện đó cũng chưa quan trọng lắm, nếu so với chuyện ở nhà Lão Hào, ngoài một bà vợ lớn rạ Lão còn có thêm bốn bà vợ nhỏ, mà

nếu Thanh Thanh về đây, Thanh Thanh sẽ được xếp hàng thứ sáu Đối với một cuộc hôn nhân như vậy, đương nhiên là... Thanh Thanh không đồng ý. Nhưng mà... mọi thứ Thanh Thanh nào có quyết định được? Quyền hành là ở anh cả và và chị dâu..

Ai bảo Thanh Thanh mất cha mẹ từ nhỏ làm gì? Để phải sống bám vào anh chị... mà anh chị đã nuôi dưỡng thì bây giờ Thanh Thanh phải là "tài sản riêng" của anh chị chứ!

Chiếc kiệu cứ thế lắc lư, lắc lư tiến về phía trước. Tay khiêng kiệu đi đầu lại buồn miệng thối chiếc kèn tay ồn ào Nhưng đây là phong tục ở phương Bắc. Họ khiêng kiệu nhất là kiệu hoa mỗi khi đi đến đâu, thường hay giống trống thối kèn, thỉnh thoảng họ lại hát hò nữa... Nên bây giờ một gã đã giống miệng lên, hát một bài có tên là "Lắc Kiệu Hoa". Bài hát thường có cùng một giai điệu, nhưng lời hát thường lại ngẫu hứng. Lúc một người hát, người kia lại thối kèn hoa theo Nhưng cái khổ nhất của người trên kiệu là... Khi một người hát, một người thối kèn... thì mấy tay còn lại, lại ra sức lắc kiệu Lắc càng mạnh càng tốt càng hứng... Chỉ tội cho cô dâu phải chịu lắc lư, chao đảo suốt khoảng đường dài

Tiếng hát ồ ề của tay khiêng kiệu vang xa:

Khiêng kiệu cao... Lắc a... Lắc ạ..

Cô dâu trong kiệu hoa... Hãy nghe a... nghe a

Hãy nghe cho rõ điều chúng tôi hát

Rồi có muốn cười muốn khóc tùy a...

Muốn cười thì cứ cười to,

Muốn khóc thì hãy khóc lớn,
 Muốn chửi lại cứ tự nhiên,
 Muốn hét cứ hét thoải mái
 Vì hôm nay là ngày vui của cô,
 Cô vui phải để chúng tôi lắng,
 A... A... A... A... Hù... A...
 Lắc mãi bao giờ cô hết chịu nổi thì thôi a
 A... A... A... Hò... A... A
 Lắc cho cô dâu nhảy đong đong,
 Cho như tiếng trống tùng tùng tùng,
 Cho đất trời ngả nghiêng,
 Cho hoa cười rơi là chả,
 Cho sút cả dây, cho rơi thắt lưng,
 A... A... A... Hù A. .A... A
 Cho cô dâu cười tươi hết nổi Cho hoa kết trái cho gái có con...
 A... A... A... A... Hù A... A..

Thanh Thanh ngồi trong kiệu hoa mà đầu căng thẳng. Thanh Thanh chóng mặt muốn ngất nhưng có nhiều thứ đang chờ đợi Thanh Thanh chẳng tâm trí đâu để mệt, để nghe hát, nên cũng không biết những gã khiêng kiệu đang hát gì. Cái ý niệm duy nhất trong đầu Thanh Thanh bây giờ là làm thế nào để thoát ra khỏi chiếc kiệu hoa này Còn nữa... còn cái con bé

Thảo Nhi nữa... Nghĩ đến Thảo Nhi... Thanh Thanh càng lo lắng hơn, không biết con bé hiện ở đâu Có thoát khỏi bàn tay của bà thím họ nó chưa Và đang có mặt tại cái miếu thổ địa, điểm hẹn để chờ nàng không? hay là đã lạc mất?

Nhắc tới Thảo Nhi, Thanh Thanh thấy con bé thật tội nghiệp. Năm nay mới có mười tuổi Nhưng lại là đứa khổ cùng cảnh ngộ, Thanh Thanh yêu quý và trân trọng nó như một người bạn. Thảo Nhi có hoàn cảnh chẳng khác gì Thanh Thanh. Nó mất cha mẹ từ nhỏ, phải sống nhờ vào sự nuôi dưỡng của người khác.

Thanh Thanh có ông anh và bà chị dâu, chỉ biết tiền bạc trên hết... Còn Thảo Nhi Lại có ông chú và bà thím họ khắc nghiệt chẳng kém anh chị nàng.

Đúng ra thì Thảo Nhi đáng thương hơn. Vì cái mối quan hệ giữa con bé và ông chú bà thím xa lắc xa lơ, chớ nào có được ruột rà như Thanh Thanh với ông anh nàng, nên chẳng có mối dây tình cảm nào

Thảo Nhi như một nhánh rong phiêu bạt phương xa trôi dạt mãi đến cái làng nhỏ xa lạ ở phương bắc này... tất cả đều do người khác có tên là Hải

ông Hải thì nhà ở tận Dương Châu, một thành phố phía Nam. Nghe nói ông ta có cả một đại gia đình... Nhưng vì hàng chục lý do nào đó, nên không thể đùm bọc thêm đứa cháu gái nhỏ... Vì vậy ông phải mang nó lên tận phương Bắc này. Và cuộc sống của bé Thảo Nhi có khó khăn, nhưng cũng không đến nỗi tồi tệ... Nếu như bác Hải, như mọi năm... Mọi năm thì mỗi lần tết đến là bác đã lên đây thăm nó, đồng thời gởi thêm tiền cho chú thím gọi là đền ơn nuôi dưỡng.

Nhưng năm nay không hiểu sao tết đã qua rồi mà bác Hải vẫn không thấy đến. Thế là... Thảo Nhi như rơi xuống địa ngục. Gần như ngày nào Thanh Thanh cũng thấy nó đầm đìa nước mắt... Và Thảo Nhi... như cái tên của nó, chỉ như một cọng cỏ dại phát phơ bên đường...

Vì vậy, lần này, khi quyết định bỏ trốn. Thanh Thanh đã không quên tính đến chuyện dẫn Thảo Nhi theo

Chiếc kiệu hoa vẫn lắc lự Bọn khiêng kiệu vẫn hát. Bà mai đi bên cạnh kiệu, đã mấy lần trao tiền cho bọn kiệu phu, nhưng càng trao, thì chiếc kiệu lại càng bị lắc mạnh, làm Thanh Thanh muốn ngất. Thanh Thanh vén nhẹ màn lên nhìn ra quan sát. Kiệu đang tiến đến gần bờ đê, điểm mà Thanh Thanh đã hẹn với Thảo Nhi trong chiếc miếu thổ địa nhỏ và không chần chờ nữa, Thanh Thanh nói to:

- ô! ô! Dừng lại một chút đi nào!

- Chuyện gì vậy Chuyện gì?

Bà mai ngơ ngác hỏi Kiệu dừng lại trên đường mòn. Đám khiêng kiệu có dịp nghỉ ngơi, nên không chờ lệnh đã dừng lại Họ cũng ngừng hát, lấy khăn ra lau mồ hôi đang lấm tấm trên trán.

Thanh Thanh thò đầu ra, ngoắc bà mai lại gần.

- Bà ơi lại đây này!

Vừa nói Thanh Thanh vừa bước xuống. Bà mai vội vàng bước tới

- Làm gì cô phải xuống kiệu vậy Ngồi đấy đi!

- Không xuống kiệu làm sao được chứ?

Thanh Thanh nói rồi kéo bà mai lại gần, nói nhỏ mấy tiếng vào tai

Bà mai cười lớn:

-Ồ tưởng gì! Thôi được rồi, nhanh lên đi, nhưng không nên đi xa quá nhé. Đến phía sau cái cây cổ thụ đằng kia là được!

Đám khiêng kiệu nghe nói, nhìn Thanh Thanh rồi như chợt hiểu ra Chúng ôm bụng cười ha hả. Thanh Thanh vén chiếc màn trước mặt qua một bên, nàng nhanh chóng nhận định phương hướng để xem xét tình hình. Rõ ràng trước mặt có một cây to Vậy thì hãy chạy đến phía sau cái cây to kia, rồi tính sau Vậy thì hãy chạy thẳng về hướng đã định, Thanh Thanh chạy mà tim đập mạnh nhanh. Bây giờ mới thấy là kế hoạch quá táo bạo Bởi vì... đường núi rất dốc, khó chạy, mà nếu âm mưu đổ bể thì... Thanh Thanh không dám nghĩ tới!

Tiếng cười thô bạo của đám khiêng kiệu phía sau, đuổi theo

-Ồ!Ồ! Bọn bây thấy chưa, cô dâu đã bị bọn mình lắc mạnh quá khiến những gì chứa trong bụng, nó muốn chui tọt cả ra ngoài Ha... ha... hạ.!

Thanh Thanh đã đến phía sau cây cổ thụ, nàng quay lại nhìn nhưng chỉ thấy bọn khiêng kiệu, không lưu ý, chúng bắt đầu mở túi rượu ở thắt lưng ra Chúng có vẻ khát. Bây giờ không chạy thì còn chờ bao giờ? Thanh Thanh nghĩ thế là Thanh Thanh quyết định và cúi rạp người xuống, lúp xúp chạy về phía đường núi, cũng may là trước đó mấy hôm, Thanh Thanh đã từng cùng Thảo Nhi đến đây xem địa thế... Có điều lúc đó Thanh Thanh chỉ nghĩ đến chuyện thoát thân mà chẳng dự liệu đường núi khó chạy như vậy Thanh Thanh

chạy thực mạng, và không còn dịp để ngắm kỹ hướng nữa..

Nhưng Thanh Thanh chỉ mới chạy được một lát là đã bị phát hiện ngay. Có tiếng mụ mai kêu lên phía sau

- Ối! không xong rồi! cô dâu bỏ chạy trốn rồi!

Thanh Thanh nghe rồi càng kinh hãi, càng cố chạy nhanh hơn, mặc cho cả gai, đá, sỏi, vũng lầy... Thanh Thanh cứ chạy miết. Nàng biết cách đây không xa, có ngôi miếu thờ thổ địa. Thanh Thanh vừa chạy vừa van vái quý thần Ngọc đế... mong sao được họ phù hộ, cho cuộc chạy trốn này thành công... Và Thảo Nhi cũng gặp may như nàng.

- Đuổi theo! Mọi người phải giúp tôi đuổi theo chứ? Bằng không nó chạy thoát, rồi tôi phải ăn nói làm sao với bác Hào chứ?

Tiếng bà mai gào lên. Và bọn khiêng kiệu vì sợ mất phần công nên bỏ cả rượu, tức tốc đuổi theo

- Nhanh lên nào! Tội bây!

Thanh Thanh thấy thế, càng gắng sức chạy, chạy bất kể chướng ngại... Bọn khiêng kiệu dù gì cũng lực lưỡng, khỏe mạnh, nếu chậm một tí chắc là sẽ không thoát.

- Chị Thanh! Chị Thanh!

Ngay lúc đó, Thảo Nhi cũng từ cái miếu thổ địa gần đấy nhảy vọt ra, trên tay nó là một túi quần áo nhỏ. Nó bám kịp Thanh Thanh, vừa chạy vừa hỗn hển nói

- Sao mãi giờ chị mới đến? Em chờ chị sốt cả ruột!

- Đừng nói gì cả, hãy gắng chạy nhanh lên!... cảm ơn trời...

Chị em ta còn gặp nhau

Và Thanh Thanh nắm lấy tay Thảo Nhi, kéo chạy thực mạng xuống núi

oOo

Cuộc chạy trốn gần như sống chết kia, đối với Thanh Thanh và Thảo Nhi là một bước ngoặt trong cuộc đời. Vì chuyến bỏ chạy đó đã viết lại trang sử đời của họ, không phải chỉ là của hai người, mà còn liên hệ đến một người khác. Đây là của Thế Vỹ.

Vì trong lúc Thanh Thanh đang kéo Thảo Nhi chạy thực mạng thì Hà Thế Vỹ lại đang nằm ngủ say trên đồng rơm của một chiếc xe ngựa đậu bên đường.

Hà Thế Vỹ là một thanh niên có học, lại là con trai duy nhất của nhà quý tộc lừng danh Bắc Kinh - Hà Viễn Hồng. Từ lúc chào đời đến nay, 24 năm, đây là lần đầu tiên Thế Vỹ bỏ nhà đi xa như vậy. Ý của Thế Vỹ là muốn đến Quảng Châu. Lúc bấy giờ đất Quảng Châu là điểm hội tụ của bao nhiêu thanh niên được gọi là cấp tiến. Thế Vỹ chỉ nghe nói như vậy. Còn đến Quảng Châu để làm gì, thì Thế Vỹ chưa tính đến. Thế Vỹ chỉ biết con người chỉ có thể độc lập tự chủ khi rời khỏi chiếc lồng son đầy ắp người hầu. Và với ý niệm đó Thế Vỹ nghĩ... cách duy nhất để đạt được mục đích là... để thư lại và bỏ đi... Và muốn thế, không nên mang theo quá nhiều đồ đạc. Chỉ một bọc áo Thế Vỹ cũng không dám ra bến xe mà tìm một con đường tắt. Vì vậy mà Thế Vỹ lầm lũi bước... đến tận vùng ngoại vi của thôn Đông Sơn này. Đôi chân Thế Vỹ bắt đầu mỏi thì Thế Vỹ trông thấy chiếc xe ngựa này.

Đây là loại xe ngựa được dùng để chuyên chở nông phẩm của

nông dân trong vùng. Nó chẳng có chỗ ngồi nào khác trừ chỗ dành cho xa phu Thùng xe phía sau chẳng có bạt che, chỗ đầy rom rạ.

Chiếc xe đậu trước cổng nông trang, mà xa phu lại không có mặt ở đấy. Có lẽ ông ta đã đi vào trong dùng cơm. Thùng xe đầy ắp rom. Thế Vỹ nhìn quanh chẳng có bóng dáng người nào cả. Con ngựa thì đang thư thả gặm cỏ dưới chân. Một cảnh quê êm ả, mà lúc đó Thế Vỹ lại quá mệt

Thế Vỹ nghĩ: "Thôi thì mặc! Leo lên xe nằm nghỉ lưng một chút. Đợi lão xa phu ra rồi sẽ tính sau".

Thế Vỹ nghĩ là làm vì biết mình không thể tiếp tục đi bộ được. Bao giờ lão xa phu ra, chàng sẽ thương lượng và nhờ ông ta đưa đi một quãng đường. chàng sẽ sòng phẳng trả tiền công. Nghĩ vậy, Thế Vỹ trèo lên xệ Đạp bọc áo gối đầu Thế Vỹ chỉ định ngả lưng nghỉ ngơi một chút. Nhưng đóng rom lại êm quá. Gió cũng mát quá, mà Thế Vỹ lại đang mỏi... Nên vừa nằm được một chút. Đôi mi nặng trĩu của Thế Vỹ đã sụp xuống thiếp đi lúc nào không hay.

Thế Vỹ làm một giấc ngon lành. Lão xa phu lên xe lúc nào cũng không hay, mà lão xa phu cũng thờ ơ, không kiểm tra lại xem trên xe mình có gì khác lạ? Chỉ nháy phốc lên là vùng roi thúc ngựa... Chiếc xe từ từ chuyển bánh. Tốc độ cũng chậm nên Thế Vỹ càng ngủ say hơn.

Vỹ đang mê ngủ. Vì có tiếng ồn ào, đúng ra là tiếng của một đứa con gái nhỏ, hốt hển nói:

- Chị Thanh! Nhanh lên! Nhanh lên! Có chiếc xe ngựa kia! Mình nhảy lên đi, lên xe mới thoát được thôi!

Rồi tiếng chân thành thịch. Hình như có ai đó bám lấy thành xe, làm thùng xe hơi lắc lư một chút... Tiếng giục lại tiếp.:

- Nhảy lên! Nhảy lên! Nhảy lên!...

Càng lúc đó, Thế Vỹ cảm thấy như có ai đó nhảy lên mình mình, cái sức nặng kia làm Thế Vỹ giật mình đau nhói

- Ui da!

Thế Vỹ kêu lên. Tiếng kêu của chàng làm cô bé kia giật mình, cô cũng kêu lên:

- Ui da!

Tiếng kêu làm Thanh Thanh đang bám được dưới thành xe giật mình theo và cô nàng suýt tay trượt xuống.

Thảo Nhi vội với tay xuống, nói to:

- Chị Thanh! Đưa tay đây! Em kéo lên ngay, nhanh lên!

Hà Thế Vỹ ngồi dậy, kinh ngạc nhìn xuống, chỉ thấy một cô gái hót hải đuối theo xệ Phía xa xa... hình như có nhiều bóng người đuối theo Thế Vỹ chưa biết chuyện gì đang xảy ra... Nhưng phản ứng phát xuất từ bản năng khiến Thế Vỹ không nghĩ ngợi Chàng vươn người ra, ngoắc Thanh Thanh nói:

- Qua đây này! sang đây, nắm chặt lấy tay, tôi kéo lên cho!

Trong lúc nguy cấp Thanh Thanh không nghĩ ngợi đưa tay sang. Và với sự giúp đỡ của Thảo Nhi, nàng đã trèo được lên xệ

Nhưng chưa ngồi yên Thanh Thanh đã trông thấy đám người đuối theo càng lúc càng gần, nàng tái mặt nói:

- Này bác. cứu người là chuyện hệ trọng, hãy cho xe chạy nhanh lên, tôi sẽ trả tiền cho bác!

ông xa phu còn chưa phản ứng. Thế Vỹ đã giật lấy dây cương kéo mạnh.

- Hô! Hô! Hô! Nhanh lên! Nhanh lên nào!

Chàng giục và con ngựa chồm lên, nó tung vó, chiếc xe vụt nhanh về phía trước. Lão đánh xe thì như người trên trời rơi xuống. Lão giật mình quay lại Chợt nhiên ở trong xe lại xuất hiện ba người... Họ là ai Trong khi con ngựa đã phóng bất kể trời đất... Nhờ vậy chỉ một lát sau Đám người đuổi theo đã khuất hẳn sau đám bụi mù.

Thanh Thanh, Thảo Nhi với Thế Vỹ đã gặp nhau trong hoàn cảnh như vậy Đời thường có nhiều cái bất ngờ. Và chỉ do một chữ "ngộ" mà thành chuyện. Chuyện này cũng bắt đầu như thế.

CHƯƠNG 2

Chủ nhân của Phúc Gia Trang ở Dương Châu là Phúc Chấn Đình, năm nay đã lên trên 50 tuổi, là người có máu mặt, nổi tiếng cả một vùng. Tài sản ông nhiều vô số kể. Ngoài một mảnh vườn thật lớn ở ngoại ô, ông còn mấy xưởng thêu, xưởng dệt, rồi ruộng hạng nhất, đồi trà... một người thành công trên sự nghiệp như vậy đúng ra phải có cuộc sống ngập đầy hạnh phúc. Nhưng tiếc thay, ông Phúc Chấn Đình lại không được như vậy. Niềm vui trốn lánh ông từ lâu lắm rồi

Đó là chuyện mười năm về trước. Khi đưa con trai duy nhất của ông lìa bỏ cõi đời. Từ đó, cuộc đời như mất hết ý nghĩa, ông Chấn Đình không còn thấy đời có còn gì đáng để đeo đuổi nữa. Nhưng... Họa lại vô đơn chí, kế tiếp, người vợ duy nhất và quý yêu của ông, bà Tịnh Chi Vì mất con, ngày khóc đêm khóc. Đôi mắt đã trở nên mù lòa. Từ đó bà không trông thấy gì nữa, tâm trí cũng gần như rối loạn đi. Đi đâu, bà Tịnh Chi cũng cần có người dìu. May mà còn có người tót trung thành là Nguyệt Nương hết lòng chăm sóc. Cả một vương quốc lớn như Phúc gia trang, có gia đình, a đầu, tì nữ... nhưng lại vắng hẵn tiếng cười. Lúc nào người ta cũng chỉ nghe tiếng la hét của chủ nhân, tiếng than vãn của bà chủ, không khí thê lương buồn tẻ. Phúc gia trang trở thành một thứ vườn hoang, âm u, tuyệt vọng.

Thế mà... Hôm ấy Phúc gia trang lại xuất hiện ba người khách bất ngờ.

Khi Thế Vỹ, Thanh Thanh và Thảo Nhi đứng trước đôi cổng to của nhà họ Phúc. Họ đã lo lắng hồi hộp vì ngôi nhà quá đồ sộ. Ngoài cái bờ tường cao bao bọc bên ngoài, bên trong còn có cả một vườn hoa rộng lớn. Nếu Thế Vỹ không biết chữ, không nhìn thấy tấm bảng thiếp vàng trên cao với ba chữ "Phúc Gia Trang" thì chàng đã bỏ đi, vì đã tưởng đó là dinh thự của một quan to nào đấy... Tất cả tại bé Thảo Nhi cả. Nó nôn nóng được gặp người thân, mà người thân lại ở trong nhà to lớn này. Thế Vỹ tội nghiệp con bé. Nó đã bỏ công vượt sông núi gần một tháng trời. Đến đây thì người nào cũng bụi lấm, phong trần. Nhất là Thế Vỹ có vẻ luộm thuộm làm sao. Khi mà vết thương trên đầu chưa lành hẳn. Thỉnh thoảng nó cứ hành đạ. Còn nữa... Đi bộ nhiều quá, tay chân gần như mỏi nhừ, mà thân thể cứ sốt cao, Thế Vỹ cũng muốn tìm một chỗ nghỉ chân.

Người ra mở cửa cho họ là lão tở già tên là Trường Quý. Nhìn thấy ba người ăn mặc lam lũ, ông ta đã ngạc nhiên hỏi:

- Mấy người định tìm ai

Thế Vỹ lễ phép:

- Dạ xin lỗi. Ở đây có ông bác nào tên là Lý Đại Hải không?

ông lão Trường Quý nhăn mặt:

- Lý Đại Hải à? ông ấy không có ở đây, hãy đi nơi khác tìm.

Và ông ta định bỏ đi vào trong, nhưng Thế Vỹ đã nhanh chân:

- Khoan đã, khoan đã. ông Hải nói là ở Phúc gia trang cơ mà. Sao bác bảo là không có?

- ông ta nói vậy à? Cậu tự nghĩ xem có lý không. ông ta là họ Lý. Còn nhà này họ Phúc. Làm sao có chuyện đó được?

Lão Trường Quý nói, rồi tiếp:

- Tóm lại, là các người đi đi ông ta không có ở đây đâu

Bé Thảo Nhi nhanh chân bước tới:

- Đi đâu bây giờ? Bác Hải rõ ràng đã nói với con, nơi ở của bác ấy là ở đây. Làm sao bác ấy lại nói dối cháu được?

Và bất kể sự ngăn cản của ông Trường Quý, nó chạy ủa vào nhà, vừa chạy vừa gọi lớn:

- Bác Hải ơi, bác Hải... bác ở đâu ra đi! Con là Thảo Nhi đây. Con đến tìm bác nè... Bác Hải ơi! Bác Hải...

Lão Trường Quý tái mặt hét:

- Này này! Con bé kia ra đây. Đã bảo là lão ta không có ở đây sao lại chạy càn vào nhà người ta làm ồn lên như vậy

Thế Vỹ thấy tình hình căng thẳng, đuổi theo gọi:

- Này Thảo Nhi ra đây. Hãy bình tĩnh nào, để anh hỏi người ta cho rõ ràng xem.

Thanh Thanh cũng chạy vào, kéo tay Thảo Nhi lại:

- Thảo Nhi này! Thảo Nhi! đừng có làm ồn thế.

Giữa lúc đó, thật tình cờ, Nguyệt Nương đang dìu bà Tịnh Chi đi trong vườn, bà Tịnh Chi tuy mù mắt, nhưng tai lại rất thính.

- Chuyện gì ồn ào thế, Nguyệt Nương. Cô hãy mau ra đây

xem!

Nguyệt Nương lớn tiếng nói vọng ra:

- Lão Trường Quý này. Chuyện gì vậy đừng có làm ồn để phu nhân bị kinh động nhẹ

Cũng lúc đó Nguyệt Nương đã trông thấy cả ba người Bà giật mình. Nhà họ Phúc mấy năm nay. Ngoài những người trong nhà và lối xóm. Chẳng bao giờ có khách lạ cả.

Thế Vỹ lạnh lẽ bước tới, vòng tay trước mặt hai người đàn bà.

- Dạ xin lỗi, chúng tôi là những người xa đến, định tìm người thân thôi

Và quay sang chỉ bé Thảo Nhi, Thế Vỹ tiếp:

- Cái con bé này đây nó có tên là Thảo Nhi Nó là cháu gái của ông Lý Đại Hải từ phương Bắc xuôi đến Dương Châu này, chỉ là muốn đoàn tụ với người thân. Nhưng nghe nói là ông Lý Đại Hải không còn ở đây nữa. Vậy quý ngài có thể cho chúng tôi biết, bây giờ ông ấy ở đâu không?

- Ai đấy Ai đấy Tôi vừa nghe tiếng một người trẻ tuổi nói Ai vậy Ai vậy

Đôi tay bà quơ quào như muốn chụp lấy một cái gì.

- Trời ơi! ở đâu rồi Sao không nói nữa đi nói cho tôi nghe, tôi muốn nghe rõ. Nói đi!

Nguyệt Nương nắm lấy bàn tay đang quơ quào ở khoảng không của bà Tịnh Chi, nói:

- Phu nhân ơi, phu nhân! ở đây có ba người khách lạ không

quen biết, họ đến mục đích để tìm Lý Đại Hải đấy..

Bà Tịnh Chi vùng ra nói:

- Đừng có ngăn cản tôi! Hãy lên tiếng nữa đi, cậu Hai, tại sao cậu không nói gì cả. Tôi van cậu mà. Cậu hãy nói nữa đi!

Thế Vỹ bấy giờ mới giật mình. Chàng nhìn kỹ người đàn bà mù trước mặt, Thế Vỹ không biết phải phản ứng ra sao Bé Thảo Nhi cũng có vẻ sợ hãi, nó sà vào lòng Thanh Thanh.

Bà Tịnh Chi vẫn bước đến, giọng thê lương:

- Sao vậy Sao chẳng chịu lên tiếng nữa Đừng có đầy đọa lão già mù lòa này mà...

Thế Vỹ bị những lời trên làm cảm động, vội nói:

- Thôi được rồi, để tôi nói Thừa bà... Nếu tôi không lầm thì bà đã nhầm lẫn giọng nói của tôi với người nào đó. Thật ra tôi chỉ là một người xa lạ.

- Người xa lạ.

Bà Tịnh Chi càng run rẩy hơn. Hình như bà đang ở trạng thái xúc động quá độ. Bà chụp lấy tay Thế Vỹ, kêu lên:

- Không! không! không! tại sao vậy tại sao con cứ nói mình là người xa lạ? Con là Nguyên Khải Con là con của trai yêu quý của ta mà? Con đã trở về! Trời ơi! ta cảm ơn trời phật. Cuối cùng rồi con cũng trở về. Nguyên Khải ọi Con có biết, ta đã chờ, đã đợi con. Ta đã khổ biết bao nhiêu rồi không?

Thế Vỹ bàng hoàng. Những hiểu lầm này làm Thế Vỹ lúng túng, Thế Vỹ muốn vùng thoát khỏi bàn tay bà lão, nhưng không đành. Đầu chàng bất ngờ lại nhức bưng lên.

- Bà lão ơi, bà đã nhìn lầm người rồi, tôi không phải là Nguyên Khải nào cả. Tôi họ Hà, Hà Thế Vỹ. Tôi là người từ Bắc Kinh đến.

Thế Vỹ nói, Nguyệt Nương cũng bước tới nắm tay bà Tịnh Chi, mục đích là định gỡ ra cho Thế Vỹ, bà nói:

- Phu nhân này, phu nhân! Đây nào có phải công tử nhà mình đâu, phu nhân đã nhận sai người rồi, nhận sai thật đấy, phu nhân hãy buông người ta ra đi

Bà Tịnh Chi vừa khóc vừa nói:

- Ta không nhầm lẫn đâu! Giọng nói của con trai ta mà, làm sao ta có thể không phân biệt được. Nguyên Khải con! Mẹ biết là con đã hận cha mẹ lắm. Con không chịu tha thứ. Nhưng mà... con hãy nghĩ lại đi Dù gì con cũng là con của ta, không lẽ con không chịu nhận cả mẹ...

Thanh Thanh thấy chuyện càng lúc càng rắc rối, không đành được bước tới phụ Nguyệt Nương gỡ tay bà Tịnh Chi ra

- Bà này kỳ không? Hãy buông anh Thế Vỹ ra chứ? Anh ấy lần đầu tiên đến xứ Dương Châu này, lần đầu tiên đến đây làm sao có thể là con trai của bà được chứ?

Thảo Nhi cũng tiếp lời:

- Đúng rồi! Đúng rồi đấy Chúng tôi đến đây chỉ là để tìm bác Hải thôi

Nhưng ngay lúc đó, bà Tịnh Chi quay qua hướng Thanh Thanh.

- Cô là ai

Thanh Thanh giật mình.

- Dạ... dạ... Con là... em gái của anh ấy!

Bà Tịnh Chi lắc đầu nói lớn:

- Không phải... Mi là Nhược Lan phải không?

Thanh Thanh tròn mắt. Sao có chuyện kỳ cục vậy. Hết hiểu lầm này đến hiểu lầm khác, Thanh còn chưa biết thế nào thì đã nghe bà Nguyệt Nương nói với ông Trường Quý.

- Hết thuốc chữa rồi, ông hãy đi mời lão gia ra đi!

- Vâng.

Rồi ông Trường Quý vội vã rút lui vào trong.

Còn lại, Thanh Thanh vội đính chính:

- Tôi không phải là Nhược Lan, tên tôi là Thanh Thanh!

Bà Tịnh Chi lắc đầu:

- Ngay cả cái tên, bọn bây cũng thay đổi Thôi được! Xanh xanh đỏ đỏ gì cũng được, bây giờ mẹ đã thừa nhận con, bắt đầu từ giây phút này. Con sẽ là dâu con của tã Con đồng ý chứ?

Thanh Thanh vội vã nói:

- Không được! không được! Con không phải là dâu con của bà.

Bà Tịnh Chi lớn tiếng nói làm cả Thanh Thanh giật mình:

- Con không được cãi! Bây giờ con hãy đứng qua một bên đi

ta nói chuyện với Nguyên Khải

Và bà kéo mạnh Thế Vỹ vào lòng, ôm chặt như một đứa con nít. Bà vừa khóc vừa nói:

- Bọn con rồi cũng về đây Mẹ đã thừa nhận Nhược Lan là dâu thì bọn con đừng bỏ mẹ đi nữa... Nhược Lan con cũng đừng giành lấy Nguyên Khải của mẹ. Còn tất cả những chuyện cũ. Tội con cũng hiểu cho Tất cả đều là sai lầm của cha con chứ không phải mẹ. Tội con đừng trách mẹ. Nguyên Khải này! Nguyên Khải! Con phải thương mẹ chứ? Con không nhìn thấy đôi mắt của mẹ sao Nó đã mù lòa vì quá nhớ thương con. Con phải thấy chứ?

Thế Vỹ trong lúc đầu lại nhức như búa bổ, thấy choáng váng và thấy như ngất đi, chàng nói:

- Thưa bà... Xin bà đừng lắ mạnh con nữa Thật tình con chẳng biết chuyện gì đã xảy ra ở đây Con mệt quá, trời đất đang quay mòng. Con không chịu nổi nữa

Bé Thảo Nhi chen vào:

- Vâng, đúng đấy bà ạ. Anh con bị thương ở đầu Vết thương còn chưa lành. Bà đừng có xiết mạnh anh ấy quá.

Bà Tịnh Chi chột kinh hoảng lên, bà sờ soạng:

- Cái gì? Lại bị thương ở đâu nữa à? đầu bị thương chỗ nào đầu để mẹ sờ xem? Trời ơi... Nguyệt Nương... Nguyệt Nương đầu rồi Mau bảo lão Trường Quý đi gọi lương y đến! đến mau!

Đang lúc tình hình chưa ngã ngũ, thì ông Chấn Đình đã bước ra ông có vẻ rất nghiêm khắc. Sự xuất hiện của ông làm mọi

người đều khiếp sợ. ông vừa ra đến, đã hét:

- Tịnh Chi này! Tịnh Chi! em làm gì ồn thế? Em đã uống thuốc chưa tại sao kỳ quặc thế này ôm người lạ vào người không ra cái thể thống gì cả. Có buông ra ngay không?

Bà Tịnh Chi vẫn đứng yên, ông lớn tiếng:

- Tôi bảo là buông ra! Bà có nghe tôi không?

Bà Tịnh Chi có vẻ sợ hãi Mặt bà tái đi, nhưng đôi tay vừa rơi ra thì chợt như sợ điều gì, bà ôm chặt hơn nữa Bà hướng mặt về phía chồng, giọng trách móc:

- Anh Đình, đã mười năm qua Anh đã chia rẽ mẹ con tôi anh làm tôi đau khổ muốn chết đi được. Bây giờ nó đã về... sao anh còn nhẫn tâm làm điều đó. Không! Có thể nào em cũng không để cho anh cắt đứt tình mẹ con em lần nữa đâu Anh có giết em chết cũng được. Nhưng em... Em sẽ không để con em bỏ đi nữa, sẽ không bao giờ...

ông Chấn Đình quát:

- Thật đã hết thuốc chữa rồi!

Và ông bước tới kéo mạnh tay bà Tịnh Chi ra

- Em phải buông ra! Buông tay ra không?

Bà Tịnh Chi càng ghì chặt:

- Không! không! không buông ra đâu!

Và thế hai người cứ giằng cộ Thế Vỹ đứng giữa bị lắc như cây gậy, Vỹ muốn nói nhưng không nói được gì cả. Trước mặt chàng tối sầm lại, và không chàng lại ngất đi không còn biết

gì nữa.

CHƯƠNG 3

Một tuần lễ sau, sức khỏe của Thế Vỹ gần như hoàn toàn bình phục.

Thế Vỹ vẫn được sắp đặt ở trong phòng Nguyên Khải đã ở trước kia Căn phòng hướng mặt ra vườn hoa, ở đây Thế Vỹ mới cảm nhận được hết cái đẹp vườn tược của phương Nam. Nó gần như khác hẳn cái thú chơi cây cảnh ở miền Bắc, mọi thứ như hòa nhập với thiên nhiên.

Chẳng hạn, trong khu vườn hoa của Phúc gia trang này... Có lẽ vì ảnh hưởng của khí hậu Thái Hồ, nên vườn hoa cũng được chia làm bốn cảnh: Xuân, Hạ, Thu, Đông... Mỗi nơi lại xây dựng một lầu nhỏ, một nhà thủy tạ để ngắm cảnh... Rồi những chiếc hành lang dài, khiến cho căn nhà có vẻ dài hơn, sâu thẳm hơn. So với cái kiến trúc phương Bắc, cái đẹp của nó mộc mạc hơn... Vỹ nhớ lại ở Bắc Kinh... Kiến trúc ảnh hưởng nặng của Cố cung, nên các dinh thự phần lớn đều được xây theo kiểu mái cong cầu kỳ. Đẹp một cách tráng lệ kiêu cách. Còn ở đây, nhà nhà đều xây theo lối khác hẳn. Tổng thể thì có một cổng lớn bên ngoài, kế đến là vườn hoa với đường sỏi nhỏ, hai bên là hai hàng trúc xanh... Mấy bụi chuối tiêu, một khung cảnh thi vị lạ lùng... Mà Thế Vỹ yêu nhất là góc tường chắn gió phương Đông... Ở đây mọc đầy những loại dây leo lá nhỏ... Chúng bám kín cả bờ tường. Mỗi làn gió thổi đến, những chiếc lá rung rinh như hò reo, như thì thầm. Chúng giống như những con sóng màu xanh. Và giữa những con sóng đó, thỉnh thoảng lại điểm tô một cánh hoa đỏ. Cái cảnh

giản dị mà đẹp khiến nhiều lúc Thế Vỹ mơ mộng rồi ngạc nhiên. Tại sao trong cái khung cảnh đẹp một cách hữu tình thế này lại chẳng có một chuyện tình uớt át hay éo le xảy ra... Mà chỉ là một cuộc xung đột giữa cha với con đưa đến những kết thúc bi thảm?

Nhưng rồi... Thế Vỹ thắc mắc cũng không lâu, thì mấy ngày sau đấy... Nguyệt Nương trong những giây phút vui miệng đã kể lại cho bọn Thế Vỹ nghe chuyện của Nguyên Khải:

Chuyện thế này Mười mấy năm trước, Nguyên Khải yêu phải một cô tó gái trong nhà là Nhược Lan, chuyện đó ở những gia đình thế phiệt cũng bình thường thôi. Nếu như Nguyên Khải chịu nhận Nhược Lan làm thiếp. Còn chuyện hôn nhân chính thức từ từ tính sau. Đàng này Nguyên Khải là người theo tân học, chịu ảnh hưởng phương tây. Với chủ trương "một vợ một chồng", nên cương quyết đòi cưới Nhược Lan làm vợ chính thức. Vì vậy mới gây nên họa lớn. ông Chấn Đình đã giận dữ, ông nổi giận lôi đình. Mọi người khuyên can, Nguyên Khải có năn nỉ thế nào ông cũng không chấp nhận. Chẳng những thế còn tìm đủ mọi cách để tách rời hai người. Nghe nói lúc đó có một cuộc đấu trí hết sức khốc liệt. Nguyên Khải phân làm con, lại ở giữa cái không khí đầy phong kiến ấy, không có cách gì tốt hơn là đưa Nhược Lan đi trốn. Chuyện bỏ đi này không có gì trầm trọng nếu như Nguyên Khải không học đòi phương tây, đưa Nhược Lan vào một giáo đường ở Thượng Hải để nhờ các cha cố làm phép cưới.

Hôn lễ cử hành xong, Nguyên Khải nghĩ là chuyện đã rồi, nên đưa Nhược Lan trở về nhà. ông Chấn Đình lại cương quyết thủ cự làm sao có thể chấp nhận chuyện đó? Thế là... ông chẳng nói chẳng rằng, lại hạ lệnh đuổi cả Nhược Lan và Nguyên Khải ra ngoài. Và để tỏ thái độ của mình, ông còn nói:

- Nay Nguyên Khải bắt đầu từ giây phút này. Mi không còn là con của ta... Mi ở ngoài có đói khổ có sống chết thế nào cũng mặc... Vì mi đã lựa chọn... Đừng có quay về đây... Nhà họ Phúc chúng tao thà là tuyệt tử tuyệt tôn. Chớ không thể có một thằng con nghịch tử như mi... Từ nay mi chẳng còn mang họ Phúc nữa...

Lúc đó, Nguyên Khải đứng ngoài sân. Tứ bề gió lộng, Nguyên Khải cũng rất cứng cỏi, chàng quỳ xuống khấn đầu lạy tạ từ bà Tịnh Chi:

- Mẹ ơi Theo lệnh của cha từ đây về sau, con không còn được gọi mẹ là mẹ nữa. Mẹ hãy tha tội bất hiếu cho con. Con sẽ trở thành một người xa lạ với Phúc gia trang này và bây giờ, con xin phép mẹ con đi!

Hôm đó, bà Tịnh Chi ở vào cảnh thật khó xử. Bệnh con thì trái lệnh chồng. Mà nghe lời chồng thì phải bỏ con ử bà sụp xuống khóc lóc van nài, nhưng chẳng ai chịu nghe. Cuối cùng rồi Nguyên Khải cũng bỏ đi. Và vì cái câu nói cuối cùng của Nguyên Khải ám ảnh mãi bà... Nó như một lời trời trần cuối cùng của Khải.

Một năm sau đấy... Nhược Lan đã mang xác chồng đem về trả lại cho Phúc Gia trang.

Thế Vỹ nghe nói giật mình, tròn mắt nhìn Nguyệt Nương:

- Xác Nguyên Khải Nguyên Khải chết? tại sao chết? chết bằng cách nào?

Nguyệt Nương buồn bã nói:

- Cậu ấy chết thật! Lúc Nguyên Khải chết cậu ấy chỉ mới 23 tuổi. Cái hôm mà chiếc áo quan mang về. Quý vị có tin

không? Lại đúng vào ngày sinh nhật thứ 45 của lão gia... Lúc đó quan khách đầy nhà, Nhược Lan trong bộ áo lam lữ, phủ phục trước quan tài không chịu đứng dậy. Khách khứa nghe tin đổ dồn ra Người người thấy cảnh trên đều tái mặt, tội nghiệp cả lão gia và phu nhân... Đang vui lại nhận tin sét đánh... không ai có thể tin một chuyện như vậy có thể xảy ra được. Lão gia đã hạ lệnh cho gia nhân mở nắp quan tài ra xem. Nắp quan tài vừa mở... Rõ ràng là thiếu gia đang nằm trong đấy... Và phu nhân vừa trông thấy đã ngất xỉu ngay lập tức... Từ đó... Mặc dù đã trông thấy sự thật, nhưng phu nhân cấm tất cả mọi người trong nhà không ai được nói là Nguyên Khải đã chết. Phu nhân chối bỏ sự thật. Và suốt ngày chỉ biết khóc. Sáng khóc, chiều khóc rồi tối khóc. Khóc mãi cho đến khi đôi mắt mù hắt. Rồi tinh thần suy sụp... Người lẫn hắt đi... phu nhân cứ cho là Nguyên Khải hiện còn sống, hiện đang sống ở một nơi rất xa... Chớ Nguyên Khải chưa chết.

Rồi Nguyệt Nương quay sang Thế Vỹ:

- Đó chính là lý do tại sao hôm đầu tiên cậu đến đây... Phu nhân đã nghi ngờ giọng nói của cậu... Rồi sau đấy lại nghe cậu xưng mình là "người xa lạ"... Cái câu nói cuối cùng của Nguyên Khải ba tiếng "người xa lạ" kia đã in quá sâu vào đầu người Càng làm phu nhân tin chắc cậu là Nguyên Khải hơn.

Thì ra là vậy! Thế Vỹ thở dài, nhưng vẫn thắc mắc.

- Nhưng mà... Lúc đó Nguyên Khải còn thanh niên, đang ở vào thời kỳ sung sức nhất... Làm sao có thể chết non như vậy

- Nghe nói là cậu ấy bị bệnh chết... Chi tiết thế nào thì chúng tôi cũng không rõ. Nhưng tính của Nguyên Khải rất khẳng khái Điều đó thì ai cũng rõ. Lúc Nguyên Khải và Nhược Lan bỏ đi, hai người chỉ có tay trắng, không mang theo một của

cái gì cả nên có lẽ chết nghèo Cũng chính vì lý do đó mà chẳng bao giờ phu nhân tha thứ cho lão gia

- Có lẽ...

- Sao lại có lẽ? đó là sự thật. Vì cậu cũng biết đấy Nguyên Khải là con nhà giàu sang quyền quý. Ngay từ nhỏ bất cứ một thứ gì cũng không thiếu, cũng được nuông chiều, cũng có người phục vụ Đâu biết cực khổ là gì. Bây giờ ra ngoài với đôi bàn tay trắng. Làm sao có thể chịu được cái khổ của người chứ?

Thanh Thanh tò mò:

- Thế còn Nhược Lan? sau đấy thì thế nào Bây giờ chị ấy ở đâu

Nguyệt Nương yên lặng một chút nói:

- Sau đấy cô ta đã bỏ đi!

Nguyệt Nương định ngưng lại ở đây, nhưng nghĩ ngợi rồi không biết sao lại tiếp.

- Đây là một người đàn bà bất hạnh, ngay cái hôm mang xác chồng về Phúc gia trang... Nhược Lan cũng tỏ ra không còn thiết sống, cô ấy đã như người thất lạc hồn phách. Vậy mà còn phải chịu những lời đay nghiến của lão gia, Nhược Lan đã nhiều lần nhào tới định đập đầu vào quan tài, nhưng nhờ có thiêm Chu, mẹ Nhược Lan giữ lại Bằng không đã có thêm cái chết thứ hai... Rồi giữa cảnh tang tóc, đây tiếng khóc than đó, Nhược Lan đã được thiêm Chu dìu ra ngoài

- Từ đó... Chúng tôi chẳng ai còn thấy Nhược Lan đâu nữa... mười năm đã trôi qua... Và cô ấy hiện sống chết ra sao Chúng

tôi cũng không biết.

Chuyện coi như đã kể xong. Thế Vỹ, Thanh Thanh, Nguyệt Nương và Thảo Nhi mỗi người như theo đuổi cảm nghĩ riêng của mình. Chẳng ai nói với ai một lời nào Bên ngoài, những tia nắng cuối cùng còn lại của một ngày làm đổ những bóng cây xuống nền gạch tạo nên một cảm giác thê lương. Thế Vỹ nhìn lên trực giác cho Thế Vỹ thấy, cái câu chuyện mà Nguyệt Nương đã kể ra có che giấu bớt đi một phần sự thật.

Và không dần được tò mò, Thế Vỹ hỏi:

- Thế còn dì? qua cách nói chuyện của dì tôi thấy là dì không hẳn là người ở giai cấp tôi đòi... Vậy thì tại sao dì lại có mặt ở đây?

- Chuyện của tôi à?

Nguyệt Nương buồn buồn. Sau tiếng thờ dài, bà nói:

- Chuyện của tôi lại là một tình cảnh khác... Tôi xuất thân từ một gia đình nề nếp, có họ xa với Phúc gia trang này... chẳng may vì chuyện làm ăn suy sụp... Nhà tôi nghèo đi... Cha mẹ tôi lại đem gả cho một người nhỏ hơn tôi những 8 tuổi... Chuyện đó rất bình thường lúc bấy giờ, đó là tục lệ tảo hôn của làng tôi Gọi là gả cho đẹp tiếng, chứ thật, ra là vì không đủ khả năng nuôi nên phải gả bán đi Năm đó tôi 16 tuổi Chồng tôi mới 8 tuổi... Những đó cũng không gì để nói Khi chồng tôi 12 tuổi, anh ấy bị sỏi đậu mùa và qua đời Thế là gia đình chồng trút hết tội lỗi cho tôi Bảo tôi là tượng trưng cho xui xẻo, tôi có số sát phu và đuổi tôi về nhà cha mẹ ruột. Bấy giờ cha tôi đã qua đời, mẹ lại nghèo quá không nuôi nổi, tôi không còn cách nào hơn là phải đến núp bóng dưới Phúc gia trang. Phu nhân thương tình nhận tôi vào làm. Cư xử với tôi

như chị em, thành thử tôi chẳng bao giờ quên cái ơn căn cớ ngậm vành đó. Tôi ở đây đã trên mười mấy năm, nên những chuyện gì xảy ra trong nhà tôi đều rõ... Tôi cũng quý phu nhân vì vậy. Đôi lúc phu nhân có vì phiền muộn mà la quát... Tôi cũng chấp nhận.

Chỉ những lời ngắn ngủi, đã cho thấy hết nỗi gian truân của một người đàn bà... Thế Vỹ nhìn Nguyệt Nương cảm thông... Rồi không khỏi liên tưởng đến hoàn cảnh của Thanh Thanh... Làm đàn bà phương Đông sao lại khổ thế? không thể tự chủ lấy số mệnh của mình... Như trường hợp của Thanh Thanh, nếu không can đảm chạy trốn khỏi kiếp hoa, thì có lẽ cuộc đời rồi phải vòng trong đau khổ, nghĩ đến đó, bất giác Vỹ quay qua nhìn Thanh Thanh... Người con gái này này giờ nghe Nguyệt Nương kể chuyện, có vẻ đồng cảm, nên nói:

- Anh Thế Vỹ thế này, ở đây ai cũng khổ hết. Anh cũng không nên vô tình... Phu nhân có gọi anh bằng con... thương yêu anh như con ruột thì cũng chẳng có thiệt thòi gì cho anh... Vì vậy, tôi mong là... Từ đây về sau, anh đừng có nhắc đến chuyện ra đi nữa. Đừng để bà ấy phải buồn thêm.

Bé Thảo Nhi tiếp lời:

- Đúng đấy! Lão phu nhân rất đáng thương, anh Thế Vỹ ạ. Anh nên cư xử tốt với bà ấy...

Thế Vỹ phân vân, không biết xử trí thế nào... chuyện của bà lão mù rất đáng thương, nhưng còn chàng? Chàng cũng có chuyện riêng tư của mình nữa chứ? Và lại, không lẽ cứ đóng cái vai trò con giả? Chuyện ra đi, sớm muộn gì cũng phải đến. Có điều... Thế Vỹ chưa biết phải đi thế nào cho hợp lý, cho người đàn bà mù kia không quá đau khổ... để chuyện "Bất nhân" hôm nay, không là "tàn nhân" ở ngày mai và chỉ một

chuyện đó thôi cũng khiến Thế Vỹ đau đầu

Nguyệt Nương hình như cũng đoán ra những suy nghĩ của Thế Vỹ, nên nói:

- Dù có thế nào... Thì tôi cũng thấy cần phải cảm ơn các anh chị của cậu Chịu ở lại đã là cái phúc của nhà họ Phúc, một ngày đỡ một ngày... Tôi mong rồi sớm muộn gì phu nhân cũng nhận ra

Rồi Nguyệt Nương đứng dậy:

- Thôi đủ rồi, không nói chuyện đó nữa, bây giờ tôi phải xuống nhà bếp xem đầu bếp họ nấu nướng ra sạo Hôm nay phu nhân dặn làm món ăn nấm nấu sen, món mà ngày xưa cậu ưa thích. Ồ không phải Nguyên Khải ưa thích... Mong là sau khi dùng xong, cậu cũng nên khen một tiếng, để phu nhân vui lòng...

Và Nguyệt Nương bỏ đi vào trong.

Thế Vỹ vuốt những giọt mồ hôi trên trán, nhìn Thanh Thanh hỏi:

- Thế nào Họ đã hiểu lầm chúng ta là anh em ruột. Vậy thì tính sao đây

Thanh Thanh tròn mắt:

- Thì đã sao đâu Họ tin như vậy càng tốt chứ không lẽ bây giờ phải khai thật, em là cô dâu thoát kiếp trốn chạy Để họ đánh giá em thế nào chứ?

Thế Vỹ càng rối rắm:

- Nhưng mà... Con bé Thảo Nhi Nó liên hệ làm sao với mình?

Phải thống nhất, chứ bằng không... thật khó ứng phó.

- Tôi có nói với Nguyệt Nương là... Bé Thảo Nhi là láng giềng của chúng ta... Nhưng vì nó bị cậu mợ nó ngược đãi quá, nên...

- Nên chúng ta đã hành động vì nghĩa... Đưa nó về Dương Châu cho bác nó, phải không? Hay lắm... Tôi thấy cô đặt chuyện cũng giỏi đấy chứ!

Giọng Thế Vỹ đầy mỉa mai, khiến Thanh Thanh cảm thấy khó chịu Thanh Thanh không hài lòng nói:

- Thế nào Anh không hài lòng chuyện tôi nhận anh là anh ruột? Anh xem đấy như một sỉ nhục à? Tôi biết mà... Bọn tôi rất đáng ghét chỉ làm phiền hà anh... Chúng tôi làm nhục anh. Được rồi... Nếu anh muốn cứ nói thật với lão gia và phu nhân... là anh đã nhặt được chúng tôi giữa đường thì cứ nói

Thế Vỹ bực dọc:

- Cô nói bao nhiêu đó đủ chưa Tôi có khinh thường cô bao giờ mà cô lại nói lời chua cay đó... Đừng có cái gì cũng trút tội cho người khác.

Thanh Thanh không chịu thua:

- Làm gì có chuyện trút tội Tôi không nói không phải sao Lúc nào anh cũng xem tôi và Thảo Nhi như gánh nặng phiền hà... Lúc nào anh cũng muốn bỏ đi... Trút được gánh nặng là giải thoát...

Thế Vỹ chợt giận dữ, chàng lớn tiếng:

- Cô nói đúng đấy! Từ lúc gặp cô đến giờ... Tôi chỉ thấy toàn là xui xẻo, hết gặp chuyện không may này đến chuyện rủi ro

khác... Bỗng nhiên tôi ra tay nghĩa hiệp làm gì, để tiền túi mau vơi hơn, rồi còn bị đánh, bị người nhìn lầm là con, cho trể nải thời giờ. Rút cuộc rồi tiến chẳng được mà lui cũng không xong... Rõ ràng là hai chị em cô là những chướng ngại những rắc rối Tôi thật tình không hiểu sao lại gặp chi cô cho cái số nó đen như vậy.

Thế Vỹ nói liền một hơi, nói để cho hả giận thôi không ngờ khi vừa ngừng lại đã thấy mắt Thanh Thanh đỏ hoe còn bé Thảo Nhi thì đang rầm rức khóc.

Và tình trạng đó làm cho Thế Vỹ lúng túng. Thế Vỹ chợt thấy hối hận.

- Ô kìa sao vậy! Mấy người lại giờ trò gì thế? Tôi thấy mấy người cãi hay lắm mà... Tại sao hôm nay yếu đuối vậy. Còn khóc nữa, tôi nói không được sao

Bé Thảo Nhi thút thít:

- Em khóc là bởi vì... Em đã gọi anh là anh... Em coi anh như anh ruột của em... Vậy mà không ngờ anh lại ghét bỏ em thậm tệ như vậy... Anh lúc nào cũng muốn bỏ em lại để ra đi... Anh còn hung dữ nữa... Em thấy anh còn hung dữ hơn cả lão gia trong nhà này nữa...

Thế Vỹ vội đính chính

- Làm gì có? Làm gì có? anh có hung dữ với em bao giờ đâu

Thanh Thanh nói:

- Không có à? Anh định chối phải không? vậy chứ nãy giờ ai đã nói xấu tụi em đây

Và quay sang Thảo Nhi, Thanh Thanh tiếp:

- Thảo Nhi, thôi em đừng khóc nữa, người ta ghét chúng mình... Thì mặc người ta... Dù gì, em cũng còn chị, chị hứa với em là... chị sẽ không bao giờ bỏ em đi đâu

Bé Thảo Nhi nhào vào lòng Thanh Thanh, nó càng khóc to hơn. Và hai chị em cứ thế ôm nhau khóc. Thế Vỹ chợt cảm thấy mình là kẻ có tội là kẻ gây tai họa... Và chàng lúng túng không biết phải xử thế nào

Thế Vỹ chỉ biết đưa cao hai tay lên.

- Thôi được rồi! Tôi chịu thua! Xin lỗi! Tôi biết lỗi mình rồi, như vậy được chưa

Rồi Vỹ bước tới, nắm lấy tay Thảo Nhi

- Các bạn đã nhầm rồi Tôi thương các bạn không hết, làm gì có chuyện khinh dễ? Mặc dù đôi lúc tôi có lớn tiếng một chút... Nhưng mà... các bạn cũng đã biết thông cảm cho tôi Tại cái tình thế quá phức tạp mà... Nhức đầu quá mà? Thôi đừng có khóc nữa... Tôi hứa với các bạn. Từ đây về sau, cả ba chúng ta, ở sẽ cùng ở, đi sẽ cùng đi, được chưa

Thế Vỹ ngưng lại, nhưng hai đứa con gái vẫn cứ khóc nên Thế Vỹ càng rối rắm. Thế Vỹ lại lớn tiếng nói:

- Thôi hai người đừng có buồn nữa Từ đây về sau, hai người là trách nhiệm của tôi Tôi hứa là sẽ gánh hết.

Lời hứa khẳng khái của Thế Vỹ cuối cùng làm cho Thanh Thanh và Thảo Nhi ngừng khóc, họ ngẩng đầu lên nhìn chàng. Bé Thảo Nhi nhanh nhẩu nhất. Nó quay qua ôm lấy chân Thế Vỹ, sung sướng nói:

- Anh Thế Vỹ, anh nói thật chứ? Ồ thế thì tuyệt! Anh là người

vĩ đại nhất trên cõi đời này!

Thế Vỹ vẫn cảm thấy người như lâng lâng... không hiểu mình đã làm gì. Đây là bi kịch hay hài kịch... Mọi chuyện rồi sẽ ra sao Thế Vỹ không dám nghĩ tiếp. Chàng cúi xuống nhìn Thanh Thanh... Trong khi Thanh Thanh mắt chưa ráo lệ đang hướng ra ngoài cửa sổ với nụ cười Thế Vỹ thở dài... thôi thì mặc mọi thứ vậy

CHƯƠNG 4

Thời gian trôi qua, mà chẳng có một tin tức gì của bác Hải. Thảo Nhi có vẻ lo lắng. Mặc dù ở Phúc gia trang, mọi thứ đều thoải mái, bình thản, chẳng ai thắc mắc về chuyện ăn không ngồi rồi của bọn Thế Vỹ, Thanh Thanh, Thảo Nhi Trái lại còn được chăm sóc, săn đón. Nhưng với Thảo Nhi Nó vẫn không yên tâm, nó vẫn nhớ bác Hải Người thân duy nhất yêu thương nó.

Ở Phúc gia trang. Thảo Nhi và Thanh Thanh được xếp đặt ở chung một phòng. Đó là chiếc phòng mà ngày xưa bác Hải đã ở. Vì vậy, bây giờ ngoài những kỷ vật mang theo... Thảo Nhi còn có thêm những thứ khác... Đó là sách, là bút mà ngày xưa bác Hải đã dùng... Ngay cả chiếc giường nó ngủ cũng là nơi bác Hải đã ngủ, rồi còn ngọn đèn dầu bác Hải thắp sáng. Mọi thứ còn nguyên vẹn đó. Vậy mà... bác Hải bây giờ ở đâu

Bữa đó Thảo Nhi vừa băng qua vườn hoa định đến phòng của Thế Vỹ có chút việc. Nhưng vừa mới đến cửa nó đã nghe thấy có tiếng nói chuyện trong phòng. Tiếng của Nguyệt Nương, Thanh Thanh và cả Thế Vỹ, hình như họ đang nói về ai đó. Thảo Nhi với bản chất thật thà... Xưa đến giờ nó không thích nghe lén chuyện ai Nhưng mà lần này, họ đang nói chuyện về bác Hải của nó. Thế là nó núp vào góc kệt nghe thử chuyện gì.

Có tiếng hỏi của Thế Vỹ:

- Cái ông Lý Đại hải này đã từng làm ở Phúc gia trang trên mười mấy năm nay, sao lại lẳng lặng bỏ đi Nhưng mà... Qua cái giọng nói của lão Trường Quý và A Khôn... Tôi thấy hình như cũng có chuyện gì đã xảy ra vậy hở Nguyệt Nương?

Có tiếng thở dài, rồi sau đấy Nguyệt Nương nói:

- Không dối gì các cô cậu Lão Lý Đại Hải đã bị lão gia đuổi đi

Thảo Nhi nghe nói giật mình. Nhưng kế tiếp nó lại nghe Thanh Thanh hỏi:

- Đuổi đi à? Vì chuyện ông ấy cãi nhau với lão gia nên bị người nổi giận đuổi

Nguyệt Nương ngập ngừng một chút rồi nói:

- ông ấy... ông ấy bị đuổi vì tội ăn cắp.

Thế Vỹ ngạc nhiên. Vì ở thời bấy giờ, những người tớ lâu năm thường rất trung thành với chủ họ thường coi của chủ như của mình làm gì có chuyện trộm cắp. Thế Vỹ hỏi:

- Sao Có gì lằng lằng trong chuyện này không?

Nguyệt Nương nói:

- Không thể lằng lằng được. Nói ra cũng tội cho lão gia ông ấy rất đau khổ. Bởi vì hơn mười mấy năm qua lão gia rất tin tưởng Lý Đại Hải Tất cả tiền bạc, giấy tờ, sổ sách... Đều giao cả cho lão Hải trông coi Vậy mà không ngờ... ông Hải là con người phản phúc... Đã dám lén lấy cắp một số tiền lớn... Đến lúc phát hiện ra lão gia muốn phát điên lên... Điên không phải là vì tiếc tiền... mà còn vì... niềm tin sụp đổ. ông thấy trên đời này chẳng còn ai đáng tin nữa Vì vậy... mặc dù lão gia đã hứa với các bạn là sẽ đi tìm Lý Đại Hải về đây... Nhưng tôi nghĩ...

Có lẽ đấy chỉ là lời hứa suông... Để các bạn yên lòng...

Thảo Nhi đứng ngoài nghe đến đây không đành lòng được nữa, nó chạy vào trong phòng, lớn tiếng hét:

- Không! không! không thể như vậy được... Bác Hải của tôi là người tốt, không bao giờ ông ấy ăn cắp. Máy người đã nói oan, đã vu khống cho bác ấy. Chắc chắn như vậy!

Nói xong, nó quay người lại và chạy bay ra ngoài

Thế Vỹ, Thanh Thanh, và Nguyệt Nương vội vã đuổi theo

- Thảo Nhi này Thảo Nhi! Em đi đâu đó? Hãy quay lại đây! Quay trở về đây mau!

Thanh Thanh gọi, nhưng Thảo Nhi vẫn chạy thẳng. Nó đến ngay phòng riêng của ông Chấn Đình. Không gọi cả cửa, là đã xông ngay vào làm ông Chấn Đình đang làm sổ, phải giật mình quay lại

Thảo Nhi không đợi ông Chấn Đình lên tiếng, đã nói lớn:

- Bác Hải của con rất đàng hoàng. ông ấy không hề ăn cắp. Lão gia đã vu oan cho ông ấy!

Nó nói xong là khóc òa, cả người run rẩy vì xúc động. ông Chấn Đình ngạc nhiên, nhưng rồi giận dữ:

- Chuyện gì vậy Cái con bé này chẳng biết lễ nghĩa phép tắc gì cả. Tại sao xông vào phòng ta mà chẳng báo trước gì hết?

Thanh Thanh đuổi theo nắm tay Thảo Nhi kéo rạ

- Thảo Nhi ra đây! Ra đây ngay! Cái gì em cũng phải thủng thẳng nói chứ?

Thảo Nhi vùng vẫy cố thoát khỏi tay Thanh Thanh:

- Không! không được! Em không đi đâu cả. Em phải hỏi cho ra lẽ...

Và quay sang ông Chấn Đình, Thảo Nhi hỏi:

- Lão gia, sao lão gia lại đuổi bác Hải con đi Rồi bây giờ lão gia nói là cho đi tìm bác Hải con, mà có cho người đi tìm không chứ?

ông Chấn Đình giận dữ, ông trợn mắt.

- Phản rồi! Phản rồi! Ta mà biết các nguoi thế này ta đâu có cho giữ lại Xem kìa! Cái thái độ của nó kìa... Chuyện nhà của ta, tại sao để trẻ con chen vào chứ... Hừ... Đúng rồi! Chính ta đã đuổi Lý Đại Hải đi đấy... Rõ ràng là hắn đã đánh cắp tiền của ta, ta đuổi, rồi sao

Thảo Nhi vừa khóc vừa nói, nước mắt không ngớt chảy dài xuống má:

- Con không tin! Con không tin! Bác Hải con là người tốt, bác ấy không bao giờ làm cái chuyện xấu xa như vậy đâu Con biết mà, con chắc mà... Bác ấy là một người thật hiền lành... Lúc nào cũng muốn giúp đỡ người khác... Về quê thăm con... đi ngoài đường bác ấy thấy con chó đói, bác còn mang cả phần bánh của mình ra chia cho nó, chó đừng nói là con nguoi Với một người như vậy, làm sao có chuyện tham lam, trộm cắp hờ lão già

ông Chấn Đình trừng mắt, lớn tiếng:

- Hừ, kỳ quặc không? Nhưng chuyện lấy cắp là có thật! Đây để ta nói cho mi biết. Chính bác Hải của mi đã đích thân quỳ

nơi đây thú tội... Ta không hề vu oan cho ông ấy bao giờ, như vậy đủ chưa

Thảo Nhi bàng hoàng... hai tay ôm mặt khóc ngất... Thanh Thanh và Thế Vỹ thấy tội, vội chạy đến dìu nó, cố kéo nó ra Nguyệt Nương thì quỳ sụp xuống, dập đầu nói:

- Thừa lão gia Tội của nô tì đáng chết. Cũng tại nô tì nhiều chuyện nên mới có sự này

Nguyệt Nương chưa dứt lời thì Thảo Nhi đã vùng ra khỏi tay Thanh Thanh và Thế Vỹ, nó chạy nhanh tới trước mặt ông Chấn Đình nói:

- Con biết là không phải vậy. Chính ông đã bức bác Hải phải nhận tội đó, bác Hải đã bị oan! Bởi vì ông dữ quá mà... Ở đây ai cũng sợ ông hết. ông đã ăn hiếp phu nhân, hung dữ cả với chú Nguyên Khải... Ở đây ai cũng biết ông dữ tợn. Ai cũng không dám gần ông. Nên chắc hẳn là vậy ông đã bức bác hải tôi... bắt bác Hải phải nhận điều đó.

- Mi nói năng bậy bạ quá!

ông Chấn Đình hét. ông không thể chịu được, nhất là khi nghe Thảo Nhi nói "ông đã hung dữ cả với chú Nguyên Khải" làm cái vết thương ngứa yên trong đầu bấy lâu nay chợt nhiên khơi dậy. ông đưa thẳng tay lên, định tát cho Thảo Nhi một tát. Ngay lúc đó Thế Vỹ chạy đến:

- Bác ơi bác! bác không nên làm vậy

Thế Vỹ nói, bàn tay của ông Chấn Đình dừng lại ở khoảng không. Trước mặt ông là một con bé mười tuổi Nó hoàn toàn vô tư, nhưng cũng thật sự can đảm. Nó đang ngược đôi mắt đầy lệ chờ đợi Nó không có vẻ gì là sợ hãi khi bên vực cho

bác Hải của nó. Đột nhiên... bao nhiêu con giận trong người ông như bị xì hơi... ông thở dài, khoát tay nói:

- Thôi được rồi! Ta không tranh cãi với mi vô ích. Mi chỉ là một đứa trẻ con. Nhưng mi nói ta đã bức ép bác Hải người Vậy thì bây giờ để cho sáng tỏ ta sẽ phái người đi đến khắp nơi tìm cho được bác Hải của người về đây đối chất. Để cho người thấy là ta đã nói oan người hay người đã nhận xét oan cho ta nhé.

Thảo Nhi nhìn ông Chấn Đình, nước mắt chưa ráo, nhưng nó lại phản ứng như người lớn.

- Vâng... Lão gia nói và hãy giữ lời Lão gia nên cho người đến tận thôn Đông Sơn của tôi tìm xem gặp bác ấy không:

- Được rồi, Đông Sơn hay Tây sơn gì ta cũng sẽ cho người đến.

Và ông Chấn Đình quay sang Nguyệt Nương:

- Mi hãy đi gọi lão Trường Quý đến đây, bảo lão lập tức cho người đi tìm Lý Đại Hải về cho ta nhé.

- Vâng.

Nguyệt Nương nói rồi vội vã rút lui

Thế là... Con sóng gió cũng qua nhanh. Nhưng nhờ vậy mà lần này chuyện tìm Lý Đại Hải đã trở thành sự thật. Có điều sau cái hôm ấy Thảo Nhi hình như trưởng thành hơn, nhưng cũng ít nói ít cười hơn. Nó thường núp mình nơi vắng vẻ. Mở túi vật kỷ niệm ra Thỉnh thoảng lại thấy nó khóc. Và rồi chuyện đó cũng tạm qua đi

Nhưng mà, những chuyện kém vui thường hay tới một cách

đồn dập.

Chuyện Lý Đại Hải chưa xong thì chuyện bên nhà họ Bùi xảy đến. Lần này có liên can đến râu chuối ngọc của dì Quế, tức mẹ của Thiệu Văn, vợ nhỏ của Bùi lão gia... mà lại dính líu tới Thảo Nhi nữa

Chuyện thế này:

Hôm ấy, theo lời mời của Thiệu Khiêm, Thế Vỹ, Thanh Thanh, và Thảo Nhi cũng đến nhà họ Bùi chơi. Người lớn thì có chuyện của người lớn. Còn trẻ con như Thiệu Văn và Thảo Nhi thì chẳng có chuyện gì vui. Thế là chúng kéo nhau ra vườn. Hết đuổi bắt, chơi trò đi trốn tìm, bắt dế. Thiệu Văn kéo Thảo Nhi đi vào nhà chơi trò thám hiểm. Đi từ phòng này đến phòng khác. Cuối cùng kéo qua phòng Quế Nương.

Lúc đó trong phòng lại không có người. Hai đứa bé thích chí chui vào. Vào đến trong, Thiệu Văn như chợt nhớ ra điều gì nói:

- Này Thảo Nhi, ta thấy mi có cái túi vật kỷ niệm nhưng mà túi của mi không bằng của mẹ tao đâu. Trong đó có nhiều món đẹp lắm.

Thảo Nhi hiếu kỳ:

- Vậy à? Đâu mi đem ra xem?

- Ờ, tao sẽ mang ra ngay.

Nói là làm, Thiệu Văn trèo lên giường, nó mở hộc tủ lôi ra một hộp gỗ cẩn xà cừ. Bên trong là một túi vải khác.

- Này, mi xem!

Thảo Nhi nhìn vào kinh ngọc. Đẹp thật! Bên trong toàn là những hạt đá với đủ màu sắc. Nó đâu biết đấy là những nữ trang quý giá. Thảo Nhi nói và cầm mấy món lên ướm thử nhưng sau đấy nó lại để vào chỗ cũ:

- Ồ! Đẹp thật! Ở đâu mà có nhiều đồ chơi đẹp thế này

- Cửa mẹ tao đấy! Nhưng người thích nhất là cái hộp đá này đây

Thiệu Văn nói và cầm một sợi dây chuyền lên. Phía dưới là một mặt ngọc Phi Thúy, nó bảo Thảo Nhi:

- Mang cái này vào người xem? Thảo Nhi mà mang vào là sẽ giống như con yêu nhện nhện trong Tây Du Ký đấy. Còn ta... Ta sẽ là Tôn Ngộ Không!

Và không đợi phản ứng của Thảo Nhi, nó máng vào cổ con bé. Xong giả vờ đưa tay ra sau trái tai bứt một sợi tóc, thổi phù một cái miệng hô "Biến"! Xong quay lưng lại tìm kiếm xem có thay thế cho cây thiết bãng. Nó thấy trên đầu giường có treo cây phát trần. Thế là chụp lấy. Rồi bắt đầu múa, Vừa múa vừa hét.

- Nay con yêu nhện nhện kia Lão Tôn đã có mặt ở đây, mi đừng có hòng chạy thoát!

Rồi nó phóng xuống. Thảo Nhi sợ hãi nghiêng người né qua Thiệu Văn phóng thiết bãng đến. Không may đâu "thiết bãng" lại đập ngay vào tấm gương trang điểm trên bàn. Thế là "Rồn". Tấm gương ngã xuống và những mảnh thủy tinh vỡ vụn rơi rải xuống đất. Thiệu Văn tái mặt. Vội ném bỏ cây phát trần và kéo Thảo Nhi chạy bay ra ngoài

- Mau mau! Chạy lên để không thôi mẹ biết bọn mình đập

bể thì sao

Thảo Nhi cũng điếng hồn, nghe nói chạy vội ra ngoài nhưng mới được có mấy bước. Nó sực nhớ sợi dây máng trên cổ. Vội vàng lột ra, chạy ngược về phòng và ném trả sợi dây có mặt đá vào hộp nữ trang. Nhưng lúc đó vì gấp gáp nên nó đã ném lọt ra ngoài!

Và sợi dây không nằm trên giường mà lọt xuống kẹt. Hai đứa nhỏ đã chạy ra ngoài! Chiếc gương bị rớt bể chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng mà...

Chỉ nửa tiếng đồng hồ sau Nhà họ Bùi gần như sắp nổ tung ra... Quế Nương tìm thấy Thảo Nhi núp sau Nghinh Phong Đình ở vườn hoa Bà Giận dữ nói:

- Cái mặt ngọc Phi Thúy kia chẳng phải là thứ tầm thường. Đó cũng là quà sinh nhật mà Bùi lão gia đã tặng cho ta. Tại sao mi dám lấy Mi mau mau đem ra trả lại ta ngay!

Thiệu Văn không hiểu hỏi:

- Có phải mẹ muốn nói cái mặt đá màu xanh đó không?
- Đó không phải là đá, mà là ngọc Phi Thúy!

Thanh Thanh nghe nói tái mặt:

- Này Thảo Nhi, sao em lại lấy bậy lấy bạ đồ đạc của Quế Nương vậy, mau đem ra trả lại ngay không?

Thảo Nhi vừa run vừa sợ:

- Em... Em... Em đã để lại chỗ cũ rồi Thiệu Văn, bạn cũng thấy là mình đã trả lại rồi phải không?

Thiệu Văn vội nói:

- Vàng, vàng. Tôi thấy Thảo Nhi đã trả lại Chính mắt tôi thấy mà.

Quế Nương trừng mắt nói với Thảo Nhi:

- Nếu mi đã đặt trả lại, tại sao bây giờ chẳng thấy đâu cả? Mi có thấy nó đẹp muốn mượn chơi một chút rồi trả lại ta cũng không nói không mách lại lão gia đâu. Vậy hãy mang ra đi.

Thế Vỹ không đành được, cúi xuống nắm lấy vai Thảo Nhi lắc mạnh:

- Nghe này, Thảo Nhi, em hãy nói thật. Em có lấy chiếc mặt ngọc đó không?

Thảo Nhi sợ hãi, nó òa lên khóc:

- Không có. Em đã hoàn trả rồi! Thật mà, em đã ném trả vào hộp.

Thiệu Khiêm cũng đứng ra:

- Dì Quế. Dì có tìm kỹ chưa? Có lẽ nó nằm đâu đó thì sao.

Quế Nương sa sầm mặt nói:

- Ồ! mấy người nói vậy là sao. Chẳng lẽ tôi đi vu khống một đứa bé. Nhưng hãy suy nghĩ kỹ xem. Nếu nó được giáo dục đàng hoàng thì làm sao dám vô ý vô tứ đi vào phòng riêng của người khác? Rồi còn lục lọi hộp nữ trang? Ban nãy tôi bước vào Hộp nữ trang còn mở toạc ra để trên giường. Vàng vòng bị xóc tứ tung... Mà nữ trang nó là vật vô tri... không lẽ nó có chân nên biết chạy Thiệt mà... tôi đã nhiều lần nói, có muốn kết bạn cũng phải chọn người... Lúc nào cũng vậy.

Rồng đẻ rồng. Phụng thì đẻ phụng. Chứ chuột thì chỉ sinh ra chuột thôi, đâu có gì hơn. Cái lão Lý Đại Hải tay chân không sạch sẽ thì con cháu cũng giống chú bác nó thôi. Giòng nào giống nấy mà.

Lời của Quế Nương làm bé Thảo Nhi tái mặt, nó không nói được gì chỉ lùi dần ra sau. Thanh Thanh thấy vậy bất mãn:

- Tại sao dì lại nói vậy. Chuyện này có dính líu gì đến bác Hải của nó đâu mà lại lôi ra.

Thiệu Khiêm khó chịu không kém:

- Quế Nương, dì nói vậy là không phải. Chuyện chỉ dính líu đến Thảo Nhi thôi. Đừng có lôi người lớn vào. Người ta cười mình chết.

Thế Vỹ nói:

- Chuyện đâu còn có đó. Không nên thóa mạ người lớn. Nếu dì cả quyết là râu ngọc đó Thảo Nhi đã làm mất, thì tôi sẵn sàng đền cái khác cho dì.

Thảo Nhi bấy giờ không khống chế được mình nữa. Nó cảm thấy bị xúc phạm oan ức, nước mắt nó chảy như mưa:

- Con nói con không có lấy là không có lấy. Con cũng không biết tại sao nó không còn nằm trong hộp. Dì đã nói oan cho con. Lại còn nói xấu bác Hải con nữa. Dì muốn thế nào con cũng được. Nhưng đừng có xúc phạm đến bác Hải của con. Đây này, nếu dì không tin thì dì cứ soát đi. Con chỉ có mang cái túi này theo mình.

Và rồi, Thảo Nhi mang cái túi nhỏ chứa đầy vật kỷ niệm của bác Hải nó ra, trút hết xuống đất.

- Đây dì xem, dì cứ xem đi

Những vật linh kinh đồ đồ trên nền gạch... Trong đó có hai hòn bi lăn tròn... Thảo Nhi vừa đuổi theo hai hòn bi vừa khóc nói:

- Hòn bi... Hòn bi của con.

- Để tôi nhặt cho bạn.

Thiệu Văn nói, nó có vẻ bứt rứt, vì cái tai họa này do chính nó tạo ra Nó không ngờ một phút vui hứng lại khiến bạn phải khổ như vậy. Nó vừa nhặt được hòn bi, bước tới trước mặt Quế Nương giậm chân nói:

- Mẹ sao kỳ vậy Mất có một mặt đá mà mẹ lại làm ồn lên, mẹ làm bạn con khóc. Con ghét mẹ! con giận mẹ quá!

Quế Nương trợn mắt:

- Hừ! Đồ đặc của mẹ mất. Mẹ đương nhiên phải đau lòng.

Và quay sang đám Thế Vỹ, bà tiếp:

- Mấy người phải biết chuyện đó chứ? Tại sao chưa gì lại trách tôi

Thanh Thanh nói:

- Nhưng mà dì cứ lục soát kỹ đi Con bé nó không hề ăn cắp. Dì lại nhục mạ nó, bấy nhiêu đấy còn chưa đủ à?

- Cô làm gì hung dữ như vậy Tôi mất đồ tôi có quyền, tôi dám chắc là chiếc mặt ngọc kia còn nằm trong tay Thảo Nhi đấy

Thảo Nhi gói túi vải lại Nó ghen giọng nhưng không biết

giải thích làm sao

- Hay là... Con chó to trong nhà nó đã nuốt vào bụng? Ban nãy khi tụi con chạy ra, thấy có con chó đứng trước cửa phòng. Biết đâu vì dì quên cho nó ăn, nó đói nên đã nuốt cái đó vào bụng.

Quế Nương giận dữ:

- Nói bậy! một con bé mà biết mồm mép, xạo sự như vậy thì rõ ràng là đích tôn của Lý Đại Hải rồi!

Thảo Nhi không chịu được nữa, nó đứng dậy ôm mặt khóc tọ. Rồi ù té chạy ra ngoài. Thiệu Văn thấy vậy chạy theo... Khi cả hai đã đến ngoài rồi Mọi người mới giật mình. Thiệu Khiêm chỉ nói với theo:

- Thiệu Văn này! Em chạy theo đồ Thảo Nhi, nhưng nhớ là đừng chạy xa quá nhé, bọn anh ở lại đây, cố tìm cho ra cái mặt ngọc đó.

Thiệu Văn còn quay lại nói:

- Vâng, em biết.

Rồi nó tiếp tục chạy đi sau Thảo Nhi

Hai tiếng đồng hồ sau, quả nhiên, tìm lại được cái mặt ngọc Phi Thúy.

Tất cả cũng là nhờ công của Thiệu Khiêm, Khiêm đã cương quyết làm cho ra lẽ. Chàng nói:

- Chỉ có thể có hai trường hợp xảy ra, một là chiếc mặt ngọc còn nằm trong phòng này, hai là nó đã vào bụng con chó. Nếu bây giờ mà tìm không thấy trong phòng thì chỉ có nước

là phải mổ bụng con chó ra thôi

Và chàng cho dọn hết đồ đạc trong phòng ra ngoài tìm kiếm. Kết quả là đã thấy chiếc mặt ngọc nằm ở kẹt giường. Sau chuyện này Quế Nương có vẻ rất ân hận. Bà thấy mình đã quá hồ đồ chưa gì đã vội vã kết luận làm oan Thảo Nhi

Nhưng chuyện đó cũng không đáng trách, vì Quế Nương dù gì cũng là đàn bà, lại ít học... mất của đương nhiên phải tiếc... Quế Nương biết hối hận đã là điều hay

- Bậy thật! Tội cho con bé... Thôi mấy người giúp hộ tôi một lần nữa, hãy đi gọi hai đứa nhỏ về đây. Tôi sẽ xuống bếp, nấu chè cho chúng ăn chuộc tội!

Quế Nương nói, nhưng mà khi mọi người đổ xô đi tìm thì không còn gặp nữa, hai đứa nhỏ. Thiệu Văn và Thảo Nhi đã mất tích.

CHƯƠNG 5

Cũng nhờ chuyện cất công đi tìm bé Thảo Nhi và Thiệu Văn mà Thế Vỹ mới biết được là ở đất Dương Châu này còn có một trường tiểu học bị bỏ hoang. Cái trường này trước kia cũng có một ông giáo vừa kiêm chức dạy vừa là Hiệu trưởng. Nhưng ông ta đã giận dữ bỏ đi vì bị lũ học trò nghịch ngợm chọc phá... Học trò ở đây thuộc hạng khá đặc biệt. Muốn học thì học, mà muốn nghỉ thì nghỉ. Có khi đến trường không phải để học mà để chơi thoi. Vì nếu ở nhà chúng phải lo việc đồng áng. Nên đến trường là một hình thức để trốn việc. Và như vậy trường học trở thành cái sân chơi hơn cái gì khác.

Cái hôm đi tìm Thảo Nhi, Thiệu Khiêm và Thế Vỹ đến đây, chỉ gặp có ông lão giữ trường. ông này đã già khom, mắt lòa lại có tật điếc nặng, trường không có lớp học. Nhưng mỗi ngày ông vẫn đứng giờ rung chuông... Bọn nhỏ rất thích chí, thường gheo phá. Nhưng bản chất ông hiền hòa nên chỉ cười thoi.

Hôm Thế Vỹ và Thiệu Khiêm đến. Thiệu Khiêm hỏi:

- Này lão Trương, lão có thấy Thiệu Văn em trai của tôi đâu không?

Vì ngễnh ngãng, nên ông ta nói:

- Cái gì! ông bảo tôi dạy văn à? Nếu tôi biết chữ tôi đã làm hiệu trưởng chứ đâu có gác trường như vậy đâu

- Tôi đâu có bảo ông dạy văn, tôi chỉ hỏi ông có thấy Thiệu Văn ở đâu không?

Thiệu Khiêm lắc đầu rồi tiếp:

- Thôi thì thế này, ông có thấy một đứa con gái nhỏ thế này, có hai bím tóc tên là Thảo Nhi không?

Lão Trương có vẻ chú ý lắng nghe, rồi gật đầu nói:

z- Thầy Non hiệu trưởng đấy à?Ồ ông ấy đã bỏ chạy lâu rồi... không có ở đây

Thiệu Khiêm vừa ra dấu tay, vừa nói:

- Không phải! Cái con bé nhỏ thế này, này... ông lòng bùng quá!

Lão Trương lại lắc đầu có vẻ xấu hổ.

- Đúng rồi, đúng rồi... Vợ tôi cũng chê là tôi khùng...

Cuộc đối thoại với người điếc rõ chẳng ích lợi gì. Thế là Thế Vỹ kéo Thiệu Khiêm đi, chàng ra đến sau sân trường, làm loa gọi lớn:

- Thiệu Văn, Thảo Nhi... các em đang ở đâu

Lão Trương không hiểu, tưởng Thế Vỹ gọi học trò dùm mình vội xách chuông ra vừa lắc vừa nói:

- Cám ơn hai anh nhưng không cần phải gọi chúng như vậy, tôi lắc chuông là chúng sẽ vào lớp ngay

Và ông lắc chuông rồi gọi lớn:

- Đại toàn! Đấu đấu! Tiểu Hồ! Lai Bảo! Lai Phước đâu, đã đến

giờ vào học rồi đấy nhé!

Sau cái hôm đến trường đó, Thế Vỹ đã có ấn tượng. Nên khi đã tìm được Thảo Nhi và Thiệu Văn, Thế Vỹ đã nghĩ, nếu không có ý định đến Quảng Châu, thì chàng sẽ tiếp thu cái mái trường kia... Đang thao thao bất tuyệt, thì chợt nghe bên ngoài có tiếng hét:

- Cứu tôi! Cứu tôi với!

Thế Vỹ giật mình chạy ra ngoài, thì thấy ba, bốn đứa nhỏ khoảng chín, mười tuổi. Chúng thấy Thế Vỹ nên xông ngay vào, Thế Vỹ còn chưa biết gì, thì một hòn đá bằng hòn bi đã bay tới trúng ngay bụng chàng, đau điếng. Ngay lúc đó Thiệu Khiêm chạy ra kịp, Thiệu Khiêm chụp ngay lấy thằng bé có dáng dấp dữ tợn với chiếc giàn thun trên tay, thằng bé vùng vẫy:

- Buông tôi ra! Hãy buông tôi ra!

Thiệu Khiêm gỡ lấy cái giàn thun trên tay thằng bé rồi nói:

- Mày, mày có phải tên Tiểu Hồ, đúng không? Vậy sao cứ hiếp đáp các bạn nhỏ của mi thế?

- Anh hãy trả cái giàn thun lại cho tôi đi!

Tiểu Hồ nói và cố gắng dướn người lên để dành lại chiếc nạng thun. Nhưng đâu phải dễ dàng, Thiệu Khiêm cao lớn và khỏe gấp mấy lần nó. Thế là Tiểu Hồ giận dữ nó cung tay lại đấm chàng, đá chàng... Thiệu Khiêm chỉ cười và né tránh rồi thừa dịp móc chân là thằng bé té nhào.

Tiểu Hồ không chịu thua lồm cồm ngồi dậy rồi lại xông đến, nhưng làm sao nó đánh lại Thiệu Khiêm. Chỉ một lúc Thiệu

Khiêm đã khóa tay được nó.

Thế Vỹ bước ra giảng hoà:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi! Tôi thấy thì mấy đứa bé này... Chỉ tại rảnh rỗi quá mà lại sung sức... nên mới có màn đánh đuổi rượt nhau từ đầu này đến đầu kia vậy thôi

Và quay sang Tiểu Hồ, Thế Vỹ nói:

- Thôi nào, theo tôi về trường, tôi sẽ trả lại cái giàn thun cho cậu Chịu không?

Thế là Thế Vỹ và Thiệu Khiêm dẫn mấy đứa bé về trường và không hiểu sao hôm ấy Thế Vỹ lại hòa nhập với bọn nhỏ... Chàng đá bóng với chúng trong sân trường... Nói là đá bóng chứ thật ra, đấy chỉ là một quả bóng bể, nằm lăn lóc trong kho, được mang ra... Nhưng rồi trận bóng lại trở nên quá sôi nổi Người người đều đỏ mặt tía tay, mồ hôi nhễ nhại Thiệu Khiêm cũng tham dự và sau đấy còn dạy mấy đứa nhỏ múa võ. Bọn nhỏ có vẻ khâm phục lắm.

Khi bọn nhỏ đã thấm mệt. Cuộc chơi đã tàn cuộc. Thế Vỹ đưa tất cả vào lớp hỏi:

- Mấy em có thể cho biết tên từng em được không?

Thế là bọn nhỏ dành nhau đưa tay lên. Lai Bảo, Lai Phước, Vạn Phát, A Trường, Nhỏ Dũng, Nhỏ Tám, Đấu Đấu, A Huy, A Thuận, Đại Toàn, Tiểu Kiên... Chúng báo danh inh ỏi

Thế Vỹ lại hỏi:

- Có em nào biết viết tên mình lên bảng không nào

Bấy giờ lũ trẻ mới ngán rạ Thế Vỹ khuyến khích:

- Thì cứ viết đại xem. Trật thì thôi chứ có gì mà ngại

Thế là bọn trẻ lên bảng viết. Những nét chữ cong queo không thẳng hàng, trật cả lỗi chính tả được "vẽ" lên...

Và hôm ấy, sau khi rời khỏi trường. Thế Vỹ suy nghĩ rất lâu, rồi nói với Khiêm.

- Tôi thấy phải có một mái trường cho lũ nhỏ... Nhưng phải làm sao đây. Phải thủ tục thế nào để tiếp quản nhà trường một cách hợp pháp. Làm đơn lên Huyện ử. Chứ bây giờ đây, cả hai chúng ta đều rảnh rồi thế này... nếu tôi không có ý định đi Quảng Châu... Có lẽ tôi phải làm một cái gì đó... chẳng hạn như dạy chữ cho bọn trẻ... Anh có thể phụ tôi giữ phần nào rèn luyện thể dục cho chúng nó. Chớ ở không thế này mãi tôi không chịu được.

Thiệu Khiêm nghi ngờ nhìn Thế Vỹ:

- Anh nói thật đó chứ? Anh định dạy bọn trẻ học. Không phải là sử dụng tài năng lớn chỉ làm việc nhỏ ử

Thế Vỹ nói:

- Sao lại nói vậy làm cái gì cũng được miễn là có ích thôi! Dạy học là một cách bồi dưỡng con người. Vả lại, bạn không thấy là Thảo Nhi và Thiệu Văn... chúng nó cũng cần phải biết chữ... không lẽ để chúng chịu cảnh dốt nát. Rồi một thời gian nữa... Chúng còn phải lớn lên... Bước chân vào xã hội mà xã hội thì ngày càng phát triển, chứ đâu lạc hậu mãi thế này. Lúc đó chúng phải làm sao ứng phó.

Thiệu Khiêm suy nghĩ rồi nói:

- Thôi được. Anh nói cũng có lý... Anh đã khiến tôi động tâm

mà còn thích thú nữa... Tôi sẽ đứng bên anh và ủng hộ anh hết mình. Vậy thì ngày mai tôi xuống huyện xem sao Chắc hẳn là họ sẽ mừng lắm. Mà tôi cũng rất mừng... Nếu có cái buộc chân anh ở lại, không đi Quảng Châu nữa thì tôi thích ngay

- Cậu sợ tôi đi Quảng Châu à? Sao vậy

Thế Vỹ ngạc nhiên. Thiệu Khiêm thành thật:

- Sao lại không sợ? Anh mà bỏ đi Quảng Châu là tôi sẽ chơi với

- Cậu chơi với

Thiệu Khiêm giải thích:

- Dĩ nhiên là vậy. Này nhé, anh có biết là lúc này cha mẹ tôi cứ hối thúc tôi đi hỏi vợ, mà tôi thì chờ anh... Anh lại cứ bảo chậm chậm... Anh giúp đỡ mà sao tôi thấy anh chưa có hiệu quả gì hết... Nếu bây giờ anh lại bỏ đi Quảng Châu. Có phải Thanh Thanh rồi sẽ đi theo anh. Lúc đó tôi phải xử trí thế nào chứ?

Thế Vỹ nghe nói ngẩn ra. Cái chân thật, tin tưởng của Thiệu Khiêm, chợt làm Thế Vỹ bứt rứt... Chuyện đến Quảng Châu là mục đích. Sớm muộn gì Thế Vỹ phải đi thôi... Nhưng mà bây giờ lại phát sinh nhiều dây mơ rễ má... Thanh Thanh, Thảo Nhi, bà Tịnh Chi rồi Thiệu Khiêm... Vậy thì phải làm sao đây. Xem chuyện định đến Quảng Châu của Thế Vỹ càng lúc càng trở nên rắc rối

Vậy là Thế Vỹ đã đến với cái trường Lập Chí trong hoàn cảnh như vậy. Chàng bắt đầu làm nghề dạy học. Quan huyện sau khi xem xét hồ sơ lý lịch, thấy Thế Vỹ tốt nghiệp Đại Học mà

lại chịu khó dạy cấp 1 như vậy, còn gì ưng hơn? Thế là ông ta lập tức phong ngay cho Thế Vỹ làm hiệu trưởng. Dưới tay Thế Vỹ còn có một số giáo viên khác, đấy là Thiệu Khiêm. Và cả Thế Vỹ lẫn Thiệu Khiêm đều có vẻ hài lòng với cách sắp xếp này. Trường học mở ra, Thảo Nhi có nơi đi học, mọi người đều ưng ý. Chỉ có mình ông Chấn Đình, ông có vẻ không hài lòng lắm, ông hỏi:

- Thế con đi dạy thế này, lương bổng được bao nhiêu

Thế Vỹ lắc đầu:

- Dạ con không hỏi chuyện đó.

ông Chấn Đình chau mày nói:

- Sao vậy? Mà sao con chọn cái công việc kỳ cục này? Con thấy đấy, ta có biết bao nhiêu cái cơ xưởng như xưởng thêu, xưởng dệt... rồi các cửa hàng buôn nữa... Chúng lại thiếu người quản lý. Đúng ra con nên chọn chúng mới gọi là nối dõi tổ nghiệp chứ?

Lời của ông Chấn Đình làm Thế Vỹ giật mình. Chàng vội nói:

- Dạ không được, không được... Sức con chỉ đủ để dạy học, còn cái chuyện buôn bán con không rành lắm... Và lại con không thích... con dạy học chẳng qua cũng chỉ để mua vui thôi, vì vậy, cũng không quan tâm chuyện lương bổng.

- Nhưng mà...

ông Chấn Đình còn định nói thêm gì đó, thì bà Tịnh Chi đã can thiệp:

- ông này kỳ quá. Con nó muốn làm gì thì hãy để cho nó làm ông đừng có cản trở gì nữa. Tôi chỉ cần nó chịu ở lại nhà

không bỏ đi nữa là được rồi... ông hãy thương tôi...

Thế là... ông Chấn Đình chỉ còn thờ dài nhìn vợ không phải chỉ có Thế Vỹ là bút rút vì bà Tịnh Chi nhìn lầm mà cả Thanh Thanh cũng vậy. Cứ bị bà Tịnh Chi gọi là con dâu... làm Thanh Thanh cũng đỏ mặt tía tai, nhưng chuyện không chỉ đơn giản như vậy... Thế Vỹ càng lúc càng thấy cái vai trò "giả con" của mình càng lúc càng bị biến tính. Mà điều này khiến chàng sợ hãi Không phải sao Rõ ràng là ban nãy chính miệng ông Chấn Đình cũng muốn chàng phải "nổi tổ nghiệp" mà như vậy có phải cả ông Chấn Đình cũng lầm lẫn chàng là con... Thế này thì... Cái sợi dây quan hệ vô tình kia càng lúc càng bó chặt...

Chỉ có Thảo Nhi là vui thích, nó nắm tay Thanh Thanh cười nói:

- Chị Thanh ơi, em sắp được đi học rồi... Như vậy là thích lắm. Chị biết không, ngày xưa ở thôn Đông Sơn, em cứ thấy những người khác đi học là em mơ ước. Bây giờ em cũng sắp được như người ta

Thế là Thế Vỹ và Thảo Nhi, ngày ngày đều đến trường. Nhưng chuyện dạy và học kia cũng chưa hẳn là hoàn toàn thuận lợi. Ngay cái ngày đầu tiên nhập lớp, Thế Vỹ và Thảo Nhi đã gặp rắc rối

Trước nhất hãy nói chuyện Thế Vỹ:

Thế Vỹ vừa đặt chân vào lớp đã thấy những đứa học trò hơi lớn tuổi như Tiểu Hồ, Vạn Phát, A Trường và Đại Toàn chúng có vẻ láo liêng làm sao. Nhưng Thế Vỹ chỉ nghĩ, học trò ở các huyện nhỏ, thì phải hơi hoang một chút, chứ chẳng có gì, nên cũng không cảnh giác.

Thế Vỹ vừa bước chân lên bục giảng, mới mở sách ra, thì thằng Tiểu Hồ đã đưa tay lên nói:

- Thừa thầy... Lúc trước tụi em học thầy Cưu, thầy ấy mới dạy đến bài số năm thì bỏ dạy. Cuốn sách đó còn bỏ trong học bàn thầy đó.

Thế Vỹ cảm động. Có học trò hăm hở dạn dĩ như thằng Tiểu Hồ này thì khá tốt. Thế Vỹ cũng không biết thầy dạy trước kia của lũ trẻ đã dạy loại sách gì nên cười hỏi:

- Được rồi, em ngồi xuống đi, ngoan lắm. Để tôi xem thầy Cưu của em đã dạy những gì.

Và chàng sắp xếp sách mình lại. Đứng ra một chút, mở học bàn ra xem.

Nhưng thật bất ngờ, ngay lúc đó một vật màu xanh dài từ trong học bàn phóng ra. Đó là một con rắn lớn, mà Thế Vỹ là người trưởng thành ở phương Bắc. Phía Bắc lại ít có rắn. Nên Thế Vỹ đã giật mình. Vừa nhảy qua một bên vừa hét to. Cái nhảy của chàng làm cả bàn ghế ngã gong. Bọn Tiểu Hồ, Vạn Phát... A Trường... được dịp ôm bụng cười lớn. Nhưng con rắn vừa rơi xuống đất đã hướng mũi trườn về phía đám học trò. Làm cho những đứa học trò nhỏ hơn Lai Phát, Lai Bảo, Thảo Nhi và cả Thiệu Văn sợ hãi. Chúng vừa hét vừa nhảy lên bàn. Có đứa chạy cả ra ngoài. Bọn Tiểu Hồ càng được dịp cười to hơn.

Thế Vỹ không kịp nghĩ ngợi gì nữa, chàng không muốn những đứa nhỏ bị rắn cắn... Thế Vỹ xông tới thẳng chân đạp mạnh lên đầu con rắn... Cho mãi đến lúc con rắn nằm bất động. Chỉ nghe bọn Tiểu Hồ kinh hãi hét to:

- Trời ơi đừng có đạp nó! Nó là rắn của tôi!

Nhưng khi chúng lên tiếng thì đã quá trễ. Con rắn đã chết. Thảo Nhi thấy không còn nguy hiểm nữa, nó bước tới hỏi:

- Anh Thế Vỹ ơi... Anh có bị rắn cắn không?

Thế Vỹ nghe hỏi giật mình nhớ lại, chàng vội vén ống quần lên, bấy giờ mới thấy nơi bắp chân có mấy vết cắn, và máu đang rỉ rạ Thảo Nhi trông thấy tái mặt.

- Trời ơi, phải làm sao đây Chẳng biết đây là rắn độc hay rắn hiền nữa

Thiệu Khiêm nghe ồn bước vào phòng học, nhìn thấy cảnh đó thở rạ

- Tại sao anh lại dùng chân đạp rắn? Con rắn đã bị anh đạp nát đầu rồi, làm sao nhận dạng được nó thuộc rắn gì chứ?

Và Thiệu Khiêm nhìn sang đám học trò, trừng mắt:

- Này Tiểu Hồ, có phải trò này của mi tạo ra không? Nói ngay!

Tiểu Hồ đang tái mét, nghe hỏi ồ lên khóc, không phải vì sợ mà vì tiếc con rắn, nó vừa đi khỏi lớp vừa meo meo nói:

- Tao thù chúng mày! Tao ghét tất cả! tao sẽ trả thù cho con rắn của tao!

Thiệu Khiêm ngạc nhiên quay sang đám học trò:

- Nó nói gì vậy?

Đại Toàn giải thích:

- Đây là con rắn bông súng của Tiểu Hồ nuôi, nó không độc đâu Tiểu Hồ rất quý nó!

Vậy là bậy thật! Thế Vỹ nghĩ, Mới hôm lên lớp đầu tiên lại để học sinh mất cảm tình, như vậy là không được rồi!

o0o

Bây giờ quay sang bé Thảo Nhi

Thảo Nhi đi học nên được mang giày mới Đó là đôi giày vải mà Thanh Thanh đã bỏ mấy ngày trời để may rồi thêu hoa cho nó... Thảo Nhi rất quý đôi giày đó. Vì nó biết Thanh Thanh đã phải thức mấy đêm mới tạo được.

Hôm ấy là ngày sau khi Thế Vỹ đạp chết con rắn của Tiểu Hồ. Mọi người thấy Tiểu Hồ trở lại học bình thường, tưởng Tiểu Hồ đã bỏ qua cái chuyện cũ, nên cũng không để ý. Bé Thảo Nhi sau tiết học thể dục nó định đi ra bờ giếng rửa mặt rửa tay, nhưng vào đến góc lớp, thì Tiểu Hồ đã nhảy ra, nắm lấy bím tóc của nó giật ngược ra sau

- Ối!

Thảo Nhi đau quá kêu lên, nhưng nó chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy ai đó giẫm mạnh lên bàn chân nó.

- Ối! Làm gì vậy!

Nó giật mình. Bấy giờ mới thấy trước mặt một đám lũ khù Đại Toàn, A Trương, Vạn Phát, Nhỏ tám... chúng nó ùm tó, với lệnh của Tiểu Hồ:

- Nhanh lên! Nhanh lên! Mỗi đứa đạp lên giày đẹp nó một cái

Thế là, chẳng mấy chốc đôi giày mới của Thảo Nhi bị bọn con

trai chân lấm đầy bùn đạp lên, vừa đau vừa tiếc đôi giày Thảo Nhi đã khóc thét lên, nhưng nó cũng không quên năn nỉ:

- Đứng! Đứng! Đứng đạp lên giày đẹp của tôi... Chị Thanh Thanh hay được sẽ buồn lắm!

Tay Tiểu Hồ là tay thô bạo, nó chẳng những không tiếc dùm cho Thảo Nhi còn nói:

- Có giày đẹp phải để cho người ta đạp chứ! nào tụi bây! Cứ mạnh bạo đạp vào! Đạp càng mạnh càng tốt!

Và gần như tất cả học trò đều tham gia Bọn chúng khá nghèo khó, nên có vẻ ganh tức với giày đẹp hơn là vì ghét Thảo Nhi Chỉ có bé Đấu Đấu là đứng yên, nó lắc đầu nói:

- Không nên làm như vậy Thảo Nhi không vui đâu!

Tiểu Hồ quay qua trừng mắt:

- Mà cũng phải đạp, mà định cãi lại tao à?

Ngay lúc đó Thiệu Văn chạy tới, nó giật mình hỏi:

- Tụi bây làm gì vậy Ăn hiếp Thảo Nhi phải không? Tao mét anh Thiệu Khiêm của tao ngay

Bọn trẻ nghe nói, vội đổ nhau chạy trốn. Chỉ còn lại một mình Thảo Nhi và Thiệu Văn.

Thảo Nhi cúi xuống nhìn đôi giày màu trắng của mình bây giờ màu trắng đã biến mất, thay vào đấy là màu đen bùn đất. Nó lấy tay chùi nhẹ lên mũi giày, mà nước mắt không ngừng chảy

Thiệu Văn nóng nảy, nó kéo lấy Thảo Nhi nói:

- Nào đứng dậy, mình đi tìm anh Thế Vỹ và anh Thiệu Khiêm... Phải nói cho các anh ấy biết để xử tội bọn nó, không thể để cho lộng hành như vậy được.

Thảo Nhi gạt nước mắt nói:

- Thôi đừng! Tốt nhất là không nên nói gì cả, anh Thế Vỹ bị rấn cấn... Anh ấy đã khổ tâm lắm rồi, bây giờ nếu biết chuyện em bị ức hiếp nữa Anh ấy sẽ buồn lắm... Tốt nhất là bỏ qua một lần đi. Bây giờ anh và em ra bờ giếng, lấy nước rửa sạch là xong, nhớ cũng đừng cho Chị Thanh Thanh biết nhé.

Thiệu Văn cung tay lại

- Nhưng mà... Thảo Nhi có biết là tôi giận lắm không? Nếu để qua bọn chúng còn lộng hành nữa Thế này thì không làm sao chịu được. Tôi phải làm cho ra lẽ.

Thảo Nhi nói rồi nước mắt lại tiếp tục chảy:

- Tôi van anh, tôi năn nỉ anh mà. Nếu anh Thế Vỹ biết, rồi Chị Thanh Thanh cũng biết thì họ sẽ buồn, sẽ khổ lắm... tốt nhất anh đừng nói gì cả.

Thiệu Văn thấy Thảo Nhi khóc. Tuy còn nhỏ, nhưng có vẻ đã sợ nước mắt của con gái, nó vội nói:

- Thôi được rồi, được rồi Thảo Nhi đừng có khóc nữa. Tôi sẽ không mách lại đâu. Nào, bây giờ mình ra bờ giếng rửa giày đi!

Kết quả là vì sợ Thanh Thanh buồn, cả Thế Vỹ và Thảo Nhi đều giấu kín chuyện Thế Vỹ bị rấn cấn cũng như bị bạn cùng học phá ghẹo.

CHƯƠNG 6

Và trong lúc Thiệu Khiêm đi tìm Thế Vỹ để "cầu được tham mưu", thì Thanh Thanh cũng đã đến với Thạch Lựu để "thổ lộ tâm tình".

Trước mặt "Quan âm Bồ Tát" Thanh Thanh có cảm giác như một phật tử cần được "cứu độ chúng sinh" nàng thổ lộ tất cả những gì liên hệ đến thân thế và cả những tâm tình sâu kín nhất của mình, vì Thanh Thanh không thể chịu được áp lực cùng lúc của hai người đàn ông. Phải có một cách giải quyết nào đó, bằng không có lẽ Thanh Thanh sẽ bị ngạt thở mất.

Nhờ vậy mà Thạch Lựu mới biết Thế Vỹ và Thanh Thanh không phải là anh em ruột thịt. Sự hội ngộ ly kỳ của hai người làm Thạch Lựu ngạc nhiên. Đòi quả có nhiều sự gập gổ kỳ lạ để rồi gắn bó nhau, nhưng rồi sau cái ngạc nhiên đó, Thạch Lựu lại đắn đo suy nghĩ và cuối cùng kết luận, Thanh Thanh đã yêu Hà Thế Vỹ.

Thạch Lựu nói:

- Hèn gì lúc ngồi đây... Tôi thấy thái độ ba người có vẻ kỳ cục thế nào đấy... Bây giờ thì tôi hiểu rồi... ba người giống như những hình tượng trong đèn kéo quân. Và như vậy thì... Thế Vỹ không phải vô tình... Anh ta cũng đang yêu Thanh Thanh đấy

Thanh Thanh giật mình, nhưng cũng không tránh được vui sướng.

- Cái gì! Thạch Lựu có thấy chắc như vậy không? Anh ấy yêu tôi

- Vâng... Chính vì yêu Thanh Thanh nên anh ta mới ghen. Khiêm đi đến đâu Vỹ lại theo đến đó. Anh ta sợ Khiêm tán tỉnh cô đấy

- Thật không? Tôi thấy khác... Tôi có cảm giác như Thế Vỹ muốn đẩy tôi qua Thiệu Khiêm sớm được chừng nào hay chừng nấy

Thạch Lựu lắc đầu nói:

- Không phải như vậy đâu, rõ ràng là anh Thế Vỹ yêu Thanh Thanh. Tôi thấy điều đó... Anh ta nhìn Thanh Thanh với ánh mắt rất lạ lùng... mỗi lần Thanh Thanh cười, Thế Vỹ vui Thanh chau mày... Thế Vỹ cũng lộ vẻ khó chịu, vì vậy chắc chắc là Thế Vỹ đã yêu Thanh Thanh rồi

Và Thạch Lựu xiết tay Thanh Thanh nói:

- Thanh Thanh hãy tin tôi đi... Người đứng ngoài bao giờ cũng sáng hơn người trong cuộc... Tôi là người ngoài, tôi rất khách quan.

- Thật vậy ử

Thanh Thanh hồi hộp hỏi Trái tim vui sướng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực... Thanh Thanh chợt nhớ đến cái hôm "chữa vết thương rạn nứt" cho Thế Vỹ. Hôm ấy Thế Vỹ đã nhìn chàng với ánh mắt say đắm, những ngón tay chàng còn sờ lên mắt, lên môi nàng... Bất giác Thanh Thanh đưa tay sờ nhẹ lên môi. Cái cảm giác nóng bỏng hôm ấy như còn đọng lại còn phảng phất đâu đây

Thạch Lựu nhìn Thanh Thanh, thái độ của cô gái trước mặt cho thấy cô ta cũng yêu Thế Vỹ.

Thạch Lựu nói:

- Hai người thật buồn cười, yêu mà chẳng ai dám nhận, cứ chơi trò cút bắt. Rồi tự làm khổ mình... kết quả... không những chỉ có hai người khổ mà còn làm khổ cả người thứ ba

Thanh Thanh xúc động nói:

- Tôi thấy rối rắm vô cùng... nên không biết phải làm sao Nhưng mà Thạch Lựu này chỉ bảo anh Thế Vỹ yêu tôi... Vậy sao anh ấy không cần tôi Lúc nào cũng định đẩy tôi sang cho Thiệu Khiêm... Trong khi Thiệu Khiêm lại cứ ngây thơ tin tưởng, Thiệu Khiêm hết mang quà này đến quà khác cho tôi... Thú thiệt... Tôi bị hai ông này vây cứng làm nhức đầu luôn... Tôi không biết phải làm sao nữa

Thạch Lựu suy nghĩ, rồi tiếp:

- Tôi thấy thì... không phải chỉ cô bị khó mà chính hai ông kia cũng khó gấp trăm bề.

Thanh Thanh nghe nói giật mình. Nhưng cái thái độ bình tĩnh và đôn hậu của Thạch Lựu, cho thấy Thạch Lựu đã nhận xét một cách chân tình.

Thạch Lựu chậm rãi nói:

- Nghe tôi nói này Thanh Thanh. Chuyện này phải giải quyết... không phải đùa đâu... để tránh khỏi phải khổ sở sau này, cần làm sáng tỏ mọi thứ...

Thanh Thanh lúng túng:

- Làm sáng tỏ bằng cách nào Thạch Lựu cũng biết đấy... Tôi và anh Thế Vỹ không bao giờ nói chuyện một cách tự nhiên được. Chúng tôi mỗi lần gặp nhau, chỉ vài ba câu... Nếu không cãi nhau, thì cũng giận hờn lớn tiếng... Chẳng bao giờ có hòa khí... huề... Thôi đành vậy... Có thể là... số kiếp tôi trước kia nợ anh ấy rất nhiều...

Thạch Lựu nhìn Thanh Thanh gật đầu

- Có lẽ đấy là oan gia! Nhưng phải nhanh chóng dứt khoát mới được Thanh Thanh à.

Cũng tối ấy Thế Vỹ cứ tới lui mãi trong phòng một cách bứt rứt. Trong lòng Thế Vỹ... như có một hỏa lò đang rùng rục cháy, Thế Vỹ không biết phải làm sao. Khi mà ban chiều tại trường học, Thiệu Khiêm đã kéo Thế Vỹ ra chỗ riêng tư "cầu cứu" chàng:

- Anh Thế Vỹ, anh nói là sẽ cố vũ cho tôi, nói giúp tôi... Vậy thì anh hãy sốt sắng đi... Hãy nói cho Thanh Thanh biết. Chỉ cần cô ấy tỏ rõ ý, là tôi sẵn sàng chờ... bao lâu cũng được... năm năm, mười năm hoặc cả hai mươi năm... tôi không cưới ai khác. Anh Thế Vỹ anh hãy nói giúp dùm. Anh cũng đừng bỏ đi Quảng Châu nhé.

Làm sao đây Nói thế nào với Thanh Thanh? Khuyên Thanh Thanh lấy Thiệu Khiêm? Chuyện đó làm được không? Ta có sẵn sàng làm chuyện đó không?

Thế Vỹ còn đang bị giằng co, chưa biết tính sao thì Thanh Thanh đến.

Thanh Thanh đi thẳng vào phòng. Khép cửa lại Nàng có vẻ thật bình tĩnh, thật can đảm. Và giữa lúc Thế Vỹ chưa biết

Thanh Thanh đến với mục đích gì... Thanh Thanh đã lên tiếng trước:

- Tôi có chuyện đến đây để nói với anh, tôi sẽ nói nhanh lắm không làm phiền anh lâu đâu...

Thanh Thanh nói liền một hơi dài như sợ không còn dịp để nói:

- Anh có biết không, hôm nay anh Thiệu Khiêm đã đến tìm tội Anh ấy ngỏ lời cầu hôn và đương nhiên... vì không yêu nên tôi đã từ chối... Mặc dù anh Thiệu Khiêm đến giờ vẫn chưa rõ nội tình, nhưng để từ từ rồi em sẽ giải thích cho anh ấy rõ... Bởi vì em nghĩ, một người con gái đứng đắn... thì đừng bao giờ để cho người khác ngộ nhận mãi... Đó cũng là một hình thức lừa gạt, mà em thì không muốn mang tiếng lườm gạt ai cả. Bởi vì anh không biết không? Từ nào tới giờ trong trái tim tôi chẳng có một hình bóng đàn ông nào khác, ngoài anh!

Lời của Thanh Thanh làm Thế Vỹ bàng hoàng. Chàng mở to mắt nhìn Thanh Thanh và không nói được lời nào

- Em biết mà... Em không xứng với anh! Làm sao một cô gái quê như em có lại sánh ngang hàng với một vị công tử con nhà giàu có học, có lý tưởng... Em cũng biết là anh đã có vị hôn thê, một tiểu thư đài các... Nên em không dám bon chen đua đòi, em hiểu phận của mình... Nhưng mà, anh Thế Vỹ... bữa nay em phải đến gặp anh... vì em thấy tất cả là tại anh cả... Chính anh... Anh đã gây cho em một ấn tượng tốt về em... Anh là con người nghĩa hiệp, tốt lành... anh khuấy động trái tim em... anh tỏa sáng làm em không thể yêu một ai khác ngoài anh... Vì vậy... anh Thế Vỹ, nếu anh là người còn lương tâm. Vì... đúng ra anh phải dứt khoát bỏ em đi ngay từ đầu

Anh đừng gây tình tạo dáng trước mặt, để bây giờ... mọi chuyện trở nên quá muộn...

Thế Vỹ đứng ngẩn ra, chẳng biết phải phản ứng sao:

- Em cũng biết. Bây giờ anh lại ở Phúc gia trang này, mục đích chẳng qua là để an ủi phu nhân... và sớm muộn gì anh cũng sẽ đi Quảng Châu... Do đó có những cái như trường cấp 1 Lập Chí, rồi bé Thảo Nhi và cả em nữa chẳng có nghĩa lý gì trong tim anh cả. Nhiều khi đó lại là những phiền phức rắc rối là khác. Vì vậy... có cuốn gói đi ngay được là anh đã bỏ đi rồi... Con người anh, em biết là rất vô tình... ngay cả gia đình anh ở Bắc Kinh. Cha mẹ ruột của anh... cũng không cầm chân anh được, thì bọn này nghĩa lý gì đúng không? Anh Thế Vỹ... Thôi thì, bao giờ anh muốn đi... thì anh cứ đi có điều...

Thanh Thanh ngừng một chút nói:

- Em cũng đã quyết với lòng... anh có đi đâu em cũng sẽ theo đến đó!

- Ồ! không được!

Thế Vỹ nghe nói kêu lên, Thanh Thanh vẫn không nhụt chí:

- Anh không cần ồ lên thế này thế nọ gì cả. Em đã quyết định rồi, nhưng anh hãy yên tâm. Em dù ít học chứ không đến nỗi mặt dạn mày dày Em đã nói rồi Em biết là mình không xứng với anh nên cũng không dám mơ những chuyện xa xôi đâu... Em chỉ mong được theo anh để hầu hạ, chẳng hạn nấu cơm, giặt áo quần, may vá, sửa giày... Tóm lại là những công việc lật vật trong nhà. Nói cho rõ ra... là làm công việc của một đầy tớ, một đưa ở thôi... chứ chẳng muốn gì khác...

- Ồ!

Thế Vỹ lại ồ một lần nữa

- Ngoài ra, em còn biết... anh là người dễ bị chấn thương... Đã mấy lần qua, em đã thấy anh hết bị bể đầu chảy máu, lại bị què chân vì rấn cấn... Anh không bao giờ tự bảo vệ chính mình... vì vậy em cần phải có mặt bên cạnh anh. Sẽ chăm sóc... không có em... em không biết anh rồi sẽ ra sao nữa... nhưng mà... anh cũng nên yên tâm... em không dám bám theo anh mãi đâu, chỉ có một thời hạn... Nếu chuyện đó đến, em sẽ bỏ đi Dù lúc bấy giờ, anh có muốn giữ lại, em cũng không ở.

Thế Vỹ hiểu kỳ:

- Ồ! Lúc đó là lúc nào

Thanh Thanh hít một hơi dài vào lồng ngực:

- Lúc đó là... anh lấy vợ! Vâng, nếu bao giờ tiểu thư họ Hoa gì đấy, về với anh, em sẽ lập tức đi ngay. Em sẽ không quấy rầy anh nữa, được chưa...

Và không đợi Thế Vỹ lên tiếng, Thanh Thanh quay người lại

- Giờ xin phép anh em ra ngoài

Thế Vỹ nắm tay Thanh Thanh kéo lại

- Khoan đã đi đâu...

- Nhưng nói đã xong rồi...

Thế Vỹ nắm chặt tay Thanh Thanh, không những không buông ra mà còn kéo về phía mình.

- Em nói xong rồi thì bây giờ phải lắng nghe anh nói chứ?

Thanh Thanh cố vùng khỏi tay Thế Vỹ:

- Những gì anh nói, em đã nghe cả rồi!

Thế Vỹ lắc đầu:

- Nhưng câu này anh chắc là em chưa nghe thấy

- Anh định nói gì?

- Anh yêu em!

Thế Vỹ nói và Thanh Thanh chưa kịp phản ứng thì môi Thế Vỹ đã kề sát môi Thanh Thanh. Một nụ hôn nồng nàn, làm tim Thanh Thanh đập mạnh, Thanh Thanh nhắm mắt lại không dám tin những gì đang xảy ra. Một giấc mơ hay thật đây, Thanh Thanh tự hỏi.

CHƯƠNG 7

Hai hôm sau, khi Thế Vỹ đang ngồi trong phòng học, chấm bài vở cho học trò, thì thằng Vạn Phát đột ngột xông vào lớp. Nó lớn tiếng, nói:

- Thầy ơi, không xong rồi! Thằng Tiểu Hồ nó leo lên núi té gãy chân, đang nằm trên ấy, không thể cử động được.

Thế Vỹ giật mình vội đứng dậy

- Ở đâu Em mau đưa ta đến đấy xem.

Vạn Phát chạy trước, Thế Vỹ chạy sau. Phía sau còn có một đám học sinh khác, trong đó có cả Thảo Nhi và Thiệu Văn nữa

Thiệu Khiêm thì đứng yên đấy. Chàng nghi ngờ bọn học trò quá quắt này. Chắc chúng lại "giở trò" gì đây. Nhưng Thiệu Khiêm không nói ra. Giữa chàng và Thế Vỹ còn có thành kiến, Thiệu Khiêm vẫn còn giận Thế Vỹ... chưa thể khôi phục tình bạn bè...

Và đúng như điều Thiệu Khiêm đã nghi ngờ.

Thế Vỹ đã trúng kế của bọn học trò nghịch ngợm.

Khi ra đến sau núi, từ xa... Thế Vỹ đã trông thấy thằng Tiểu Hồ, nó nằm dài trên sườn đá, cạnh bãi cỏ gai, nó có vẻ đau lắm nên rên rỉ. Thế Vỹ chẳng chút nghi ngờ, chàng vội đến và trấn an.

- Đừng sợ gì cả... Thầy đến rồi đây

Nhưng Thế Vỹ vừa dứt lời thì cảm giác như hụt hẫng. Chân chàng bước vào một khoảng không. Thế Vỹ mất thăng bằng và rơi ngay vào một chiếc hố rộng. Ngay lúc đó Tiểu Hồ đứng bật dậy. Nó và lũ bạn A Trường, Đại Toàn, Vạn Phát, nhóc Tám... ôm bụng cười lớn. Nó đâu nghe thấy được tiếng hét của Thế Vỹ... Chỉ có những đứa học trò nhỏ hơn Thảo Nhi, Thiệu Văn và Đấu Đấu chạy đến bên hố để nhìn thấy Thế Vỹ bị thương.

Vì Thế Vỹ bị rơi xuống vực sâu một cách bất ngờ, nên không làm sao phản ứng kịp. Dưới đáy hố lại đầy sỏi đá tảng lờm chóm. Vì vậy cẳng chân của chàng đã đập mạnh lên một tảng đá đau nhói. Thế Vỹ không biết mình bị thương có nặng không, chỉ thấy là đầu choáng váng và mồ hôi vã ra như tắm.

Thảo Nhi đứng trên sợ hãi

- Anh Thế Vỹ ơi! Anh Thế Vỹ, anh có sao không?

Và nó quay sang những đứa còn lại

- Các bạn phụ mình đi, kéo thầy lên...

Thế Vỹ ngồi trong lòng hố, cố xê dịch thân mình thử nhưng vừa nhích người, Thế Vỹ đã thấy chân mặt đau nhói. Chàng cắn nhẹ môi, nói với Thảo Nhi và Thiệu Văn.

- Không được đâu. Hình như anh đã bị gãy chân mặt, em hãy cho gọi anh Thiệu Khiêm đến đây... chứ bằng không chẳng có cách nào anh lên khỏi đây được cả.

Tiểu Hồ, Vạn Phát, A Trường nghe nói... Bây giờ chúng mới hết cười. Chúng không ngờ tình thế lại diễn biến bất ngờ như

vậy Thảo Nhi lúc đó không hiểu sao lại hết sức can đảm, nó quay sang những người bạn lớn, nó nói:

- Tại sao các bạn lại có thể cư xử với thầy như vậy chứ... Các bạn muốn bức hiếp tôi thế nào cũng được, nhưng không nên đối xử với thầy của các bạn như vậy... Thầy quá tốt, quá yêu quý các bạn mà? Nghe tin các bạn gặp nạn, thầy đã không đắn đo chạy ra cứu. Vậy mà bạn lại không nghĩ... Còn cái chuyện con rắn của bạn... chỉ vì thầy sợ rắn cắn chúng tôi mới đập nó chết, chứ đâu phải cố tình đâu... sao bạn lại cư xử với thầy xấu thế?

Thảo Nhi vừa nói vừa khóc, rồi chạy tìm Thiệu Khiêm.

Tiểu Hồ đứng đấy... mặt nó tái hắc, nó bước tới bên hố nhìn xuống. Thật tình nó cũng không ngờ. Nó tưởng chuyện đùa chỉ đơn giản thôi... đâu biết diễn biến thế này. Nó thật chẳng cố tình muốn hại Thế Vỹ.

Nó nói:

- Thầy ngồi yên đấy nhé, em sẽ nhảy xuống giúp thầy lên...

Thế Vỹ vẫn thân thiện nói:

- Đừng có nhảy xuống em! Dưới này có nhiều đá nhọn lắm... thầy đã bị thương... em đừng để bị tiếp.

Tiểu Hồ quay sang mấy đứa bạn phía sau ra lệnh:

- Nào tụi bây đến đây phụ tao cứu thầy lên coi!

Và đến lúc Thiệu Khiêm nghe và giận dữ chạy ra, thì đã thấy Thế Vỹ được cứu lên khỏi hố. Tiểu Hồ dùng lưng chịu phần thân trên của Thế Vỹ, còn những đứa còn lại thì khiêng lấy hai chân... Chúng có vẻ ngượng ngùng khi trông thấy Thiệu

Khiêm. Tiểu Hồ là đứa bé có sức khỏe nhất. Vậy mà nó cũng đang đỏ mặt tía tai, mồ hôi nhễ nhại Khi Thế Vỹ đã lên được hố. Hồ lại nói:

- Thừa thầy em khỏe lắm, thầy đừng ngại gì cả, cứ tì người lên mình em, để em đưa thầy vào lớp... Ở nhà em làm việc nặng quen rồi Em khiêng lúa, em đi cày còn nặng hơn gấp trăm lần chuyện này

Thiệu Khiêm cau mày, chàng đang tức vì cái thật thà của Thế Vỹ, nhưng nhìn thấy thái độ hối hận thật sự của Hồ, Khiêm cũng không nổi ra tay. Rõ ràng là Thế Vỹ cũng có lý của Thế Vỹ. Hình như cái lối giáo dục bằng tình thương của anh chàng đang phát huy tác dụng. Nhưng Khiêm cũng chưa thật sự hài lòng, Khiêm bước tới phụ một tay với Hồ, rồi nói:

- ông anh! Tôi thật tình không hiểu ông nghĩ sao, lại cứ mãi chịu đựng cảnh này

zThế Vỹ cố nhịn đau, ngược lên nhìn Khiêm với nụ cười khô héo Thế Vỹ đang đau thật nhưng thái độ của Tiểu Hồ cũng khiến Thế Vỹ hài lòng. Thế Vỹ chỉ mong rằng tình trạng của Hồ thật sự chuyển biến... chứ không chỉ dừng lại ở hôm nay

oOo

Rồi Thế Vỹ được khiêng về nhà.

Tình trạng của Thế Vỹ lại quấy động cả Phúc gia trang. Bà Tịnh Chi lại ra lệnh cho lão Trường Quý, cho Nguyệt Nương mời hết những thầy thuốc giỏi, đông lẫn Tây y đến. May là những lần khám nghiệm, cân nhắc kỹ lưỡng cho thấy Thế Vỹ bị ngoại thương cộng thêm một chút bong gân, chứ xương thì vẫn còn lành lặn. Nhưng rồi Thế Vỹ phải uống thật nhiều

thuốc. Thuốc tây lẫn thuốc tã Thuốc uống gần như nhiều hơn cả ăn cơm. Ngoài thuốc trị bệnh rạ Thế Vỹ mỗi ngày còn phải dùng cả một chén to "canh nhân sâm"... Thế Vỹ phải tạm thời nghỉ dạy vì cả đòn chân phải của chàng bị bó bông băng đầy kín.

Chàng nằm yên trên giường và đương nhiên... bà Tịnh Chi lúc nào cũng ngồi bên cạnh. Bà nắm lấy tay Thế Vỹ xoa xoa, vừa khóc vừa nói:

- Nguyên Khải này... Sao con lại khổ thế... Con có biết là ngày xưa mỗi lần con thay răng, đi tuốt... hoặc con sốt vì bệnh sởi... từng chút nhỏ nhất... đều làm cho cả nhà này kinh hoàng lên, đều khiến mẹ đau lòng cầu trời khẩn phật... Thế đấy... con là hòn ngọc của cả nhà... Con được nâng niu, nhưng rồi con vẫn vô tình... Con lớn lên lại bỏ đi... Thật khó khăn lắm con mới quay về... Sau những chuỗi ngày vất vả... mẹ nghĩ là... tất cả những tai nạn trong đời của con đã qua hết... con sẽ sống hạnh phúc... vậy mà sao con lại cứ khổ mãi Con phải hiểu mẹ chứ... Con có thương mẹ mù lòa thì tự bảo vệ bản thân... đừng để mẹ đau khổ thêm nữa

Sau đó khi ông Chấn Đình, bà Tịnh Chi và Nguyệt Nương đã về phòng riêng, bên cạnh chỉ còn lại Thanh Thanh. Thế Vỹ lại thấy bút rút, Thế Vỹ thấy chuyện của mình lại làm lụy cả nhiều người

Thế Vỹ nói:

- Máy người này quan trọng quá! Chuyện té ngã của tôi cũng không đến nỗi nào... cũng không đến nỗi thương tật nặng, vậy mà...

Thanh Thanh trợn mắt:

- Anh còn nói như vậy được ử Anh không nhìn lại mình. Tối ngày cứ làm khổ bản thân. Hết bị thương ở chân trái, lại đến chân phải... Lần trước còn bị thương cả ở đầu... Anh còn muốn thế nào, mới hài lòng chứ?

Thế Vỹ cảm động kéo Thanh Thanh lại sát bên mình:

- Mặc dù bị thương... nhưng có người như em vây quanh chăm sóc, lo lắng... Anh như choáng ngợp trong tình thương đó... Và anh lại cảm thấy là... anh có bị thương thì mới hạnh phúc, trong cái rủi có cái may, trong cái đắng có cả cái sự ngọt ngào.

o0o

Chỉ ba hôm sau... Thế Vỹ bớt đau... nhưng chàng không an tâm nằm nhà, nên đã chống gậy đến trường. Lũ học trò bất kể ngoan hay không ngoan vừa thấy Thế Vỹ xuất hiện chúng đã chạy ủa ra, hò reo:

-Ồ thầy về rồi! Về rồi! Về dạy lại chúng mình rồi

Chúng có vẻ thật sự mừng rỡ, chứ không phải đóng kịch. Chúng vây quanh Thế Vỹ, đưa nắm tay đưa sò vào người với ánh mắt thích thú.

Tiểu Hồ vệt đám đông bước tới, nó đỡ lấy chông vờ trên tay Thế Vỹ một cách cung kính, nó nói một cách xúc động:

- Thừa thầy... thầy biết không, ba ngày thầy nghỉ... Em đã hối chúng bạn dọn dẹp, lau chùi bàn ghế, để khi nào thầy trở về dạy, bàn ghế sẽ sạch sẽ hơn.

Thế Vỹ vào lớp nhìn cái quang cảnh sáng sủa của lớp rất hài lòng... Cái vết thương ở chân vẫn còn đau, nhưng cái đau đó

rất đáng giá. Thế Vỹ nhận xét như vậy và cảm thấy thật sự hạnh phúc.

o0o

Trong khi vết thương ở chân Thế Vỹ đã lành, thì tâm bệnh của Thiệu Khiêm lại chưa dứt.

Thanh Thanh biết mình đã nợ Thiệu Khiêm một món nợ tình cảm. Điều này cần phải giải quyết thôi, nhưng giải quyết bằng cách nào

Thiệu Khiêm và Thế Vỹ mặc dù đã nói chuyện trở lại Cả hai cũng có ý củng cố để cho cái trường cấp 1 Lập Chí này đứng vững. Nhưng rồi khoảng cách tình cảm của hai người vẫn chưa thu hẹp lại được. Thế Vỹ cũng muốn giải tỏa sự căng thẳng đó để khôi phục tình bạn như cũ. Nhưng chàng cũng không biết khởi đầu như thế nào

Và cái cục diện tương chừng bế tắc đó, cuối cùng lại do chính Thiệu Khiêm khai thông.

Một hôm Thiệu Khiêm đã đến trước mặt Thế Vỹ nói:

- Con người tôi là con người thích thẳng thắn, không muốn kéo dài sự quanh co khó chịu này mãi Vì vậy chúng ta cần phải khai thông một lần cho sạch sẽ, để không còn cảnh ngượng ngùng khi nhìn nhau Tóm lại thì ý tôi thế này Tôi chịu thua Bởi vì không thể bức ép một người không yêu mình phải yêu mình. Cái gì cũng phải đành hoàng như vậy Chúng ta bình đẳng. Và Thanh Thanh yêu ai người ấy hưởng. Tôi đã biết anh là người giả, và tôi đã hành hung anh. Coi như chuyện đã giải quyết xong. Mặc dù như vậy là rẻ quá. Nhưng tôi cũng không cố chấp. Anh hiểu chứ?

Thế Vỹ nghe nói thật cảm động. Thế Vỹ nói:

- Cậu Khiêm. Thật tình tôi cũng lấy làm tiếc. Lần trước cậu xô tôi ngã, chẳng làm tôi bị thương chỗ nào. Nhưng những lời cậu nói hôm ấy, cậu bảo tôi là... Tôi đạo đức giả, học giả, giả nhân, giả nghĩa, anh giả, con giả... Cả con người đều giả tuốt, làm tôi áy náy. Tôi đau khổ suốt mấy ngày liền. Tôi suy nghĩ và nhận thấy. Những gì cậu đã nhận xét cũng đúng. Tôi rõ là con người khiếm nhược, yếu đuối, chẳng có chút tự tin. Nhưng mà bình tâm nghĩ lại. Thì tôi cũng chưa thật sự lừa dối ai, có nhiều chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Tình thế nó đưa đẩy đến và phải chấp nhận như vậy, nếu không muốn mọi thứ trở nên xấu hơn. Đối với Thanh Thanh, tôi xin thề với cậu, ngay lúc gặp đầu tiên, tôi chỉ xem cô ấy như một cô em gái thôi và tôi đã cố gắng thực hiện điều đó. Bằng chứng là tôi đã khuyến khích cậu ve vãn Thanh Thanh nữa cơ mà? Tôi thật sự không có ý lừa gạt cậu đâu. Thế mà sau đó, chẳng hiểu sao tôi lại không chủ động được tình cảm của mình, để cho cái tình cảm anh em đó chuyển sang thành tình yêu.

Thiệu Khiêm cắt ngang:

- Thôi đủ rồi! Đủ rồi! Tôi có mắng anh là "người giả" thì lúc đó chẳng qua là vì giận quá chứ chẳng cố tình muốn xúc phạm anh làm gì. Thật đấy!

Rồi Thiệu Khiêm chột vồ vào đầu mình, thích chí nói:

- Tôi thế này mà cũng biết mắng người khác nữa à? Vậy mà tôi tưởng mình là thằng vũ phu chỉ biết đánh người thôi chứ. Ha... hà

Thế Vỹ ngạc nhiên:

- Cậu hài lòng rồi à?

Thiệu Khiêm nói:

- Dĩ nhiên là hài lòng! Vì tôi đã khiến cậu đau khổ và như vậy coi như tôi và anh đã thủ hòa 1:1. Tôi khổ và anh cũng không được sung sướng vậy thì huề nhau

Rồi như nghĩ ra điều gì, Thiệu Khiêm hỏi:

- Nhưng mà... Cái gì cũng phải đâu đó đàng hoàng. Tôi muốn biết rõ là... rồi anh định xử trí chuyện Thanh Thanh ra sao

- Xử trí là thế nào

- Anh đừng tưởng là tôi không biết, chuyện anh ở nhà đã có một vị hôn thê Thế mà như anh nói anh đã yêu Thanh Thanh. Tức là biến đổi tình cảm anh em thành tình yêu trai gái Với tôi thì ngược lại Bây giờ tôi không còn được yêu Thanh Thanh nữa Vậy thì tôi có trách nhiệm. Tôi muốn biết. Anh rồi sẽ xử trí với em gái tôi thế nào khi anh đã có vị hôn thê Cho anh biết, anh mà lộn xộn, bỏ bê Thanh Thanh giữa chừng là anh chết với tôi, vậy bây giờ anh hãy cho tôi biết anh định như thế nào Kết nạp Thanh Thanh làm đệ nhị phòng, hay là làm tì thiếp?

Thế Vỹ thở ra, rồi thành thật nói:

- Tôi vừa mới viết một bức thư gửi về cho cha mẹ tôi, ngoài chuyện báo cáo là mình vẫn bình an mạnh khỏe ra, tôi còn xin phép hai người hãy vì tôi sang nhà họ Hoa từ hôn. Bây giờ thì tôi chưa dám hứa gì với Thanh Thanh cả. Nhưng cậu phải biết là trong quả tim tôi, ngoài Thanh Thanh ra, chẳng có hình bóng thứ hai nào khác. Tôi cũng là người chứ bộ. Tôi chủ trương là một vợ một chồng, nên không có ý định lập Thanh

Thanh làm đệ nhị phòng hoặc để cô ấy làm tì thiếp mà tôi muốn là phải chính danh làm đám cưới với Thanh Thanh đang hoàng!

Thiệu Khiêm nghe nói, vỗ mạnh lên vai Thế Vỹ:

- Nghe rồi! Nghe rồi!

Thiệu Khiêm cứng cỏi nói:

- Tôi không nói suông sòng đâu Tôi đã nhận vai trò làm anh của Thanh Thanh thì tôi phải biết bảo vệ em gái, và nếu anh không giữ lời hứa thì đừng trách tôi, lúc đó tôi sẽ đánh thật đấy

Thế Vỹ gượng cười, không nói gì cả. Và như vậy, Thiệu Khiêm đã biến đổi cái tình thù thành tình thân trở lại Cái đội ngũ sáu người được khôi phục lại Và những bước chân của họ bắt đầu in dấu lại ở những nơi danh lam thắng cảnh từ Tây Hồ, cầu Ngũ Đình, bãi Dương Liễu đến phà Lá Đào những nụ cười trở lại giòn giã như xưa

oOo

Nhưng mà... trong cuộc sống...

Hình như cái vui lúc nào cũng chóng tàn và cái buồn thì hay đến bất chợt. Cái vui vẻ của nhóm sáu người kéo dài không được bao lâu thì một chuyện xui xẻo khác lại đến. Nó làm hỏng hết mọi thứ.

Hôm ấy, không hiểu sao Thanh Thanh lại rủ Thạch Lựu đến trường cấp 1 Lập Chí, đón bốn người bạn chí thân mình cùng về. Chuông tan học reo rất lâu, mới thấy Thiệu Khiêm, Thế Vỹ dẫn lũ học trò ra cổng.

Thảo Nhi vừa nhìn thấy Thanh Thanh khoát tay bên kia đường là nó bất kể trời trăng gì, nó ù té chạy qua lộ. Nhưng thật không may, bây giờ có một chiếc xe du lịch màu đen tròn tới, chiếc xe chạy với tốc độ hơi nhanh, nên không làm sao tránh kịp và nó đã đâm sầm vào người Thảo Nhi Mọi người kinh hoàng gọi to:

- Thảo Nhi! Thảo Nhi!

Và tất cả chạy ủa rạ Chiếc xe hình như chẳng hay biết gì, nó tiếp tục tròn tới, Thảo Nhi bây giờ ngã sấp dưới đáy xe, nó bị kéo lôi đi một khoảng nữa

Thế Vỹ đập mạnh vào thùng xe

- Dừng lại! Dừng lại! Đã cán phải người rồi kìa!

Thiệu Khiêm thì giận dữ:

- Có ngừng xe lại ngay không?

Và đám đông ủa ra chặn lấy xe Bây giờ người lái xe mới thấy chuyện không bình thường. Hắn mới vội vã đạp thắng. Xe dừng lại

Thảo Nhi được lôi rạ Nó nằm đấy thiêm thiếp thờ. Trên trán nó có một vết thương rộng, máu không ngừng chảy

Thế Vỹ bước tới cúi xuống nhìn, mặt tái hẳn.

- Chắc nó chết mất!

Máu tiếp tục chảy làm Thế Vỹ chóng mặt, chỉ có Thiệu Khiêm là có vẻ bình tĩnh.

- Phải đưa ngay vào bệnh viện lớn ngay!

- Đúng rồi, đưa vào bệnh viện ngay!

Thế Vỹ nhớ sự ra:

- Ai biết bệnh viện lớn ở đâu không?

- Tôi biết! Tôi biết!

Bọn nhỏ ồn lên. Nhưng chiếc xe đựng người ban nãy thừa lúc mọi người bận lo cho Thảo Nhi, đã bỏ chạy mất.

o0o

Thảo Nhi được đưa vào bệnh viện lớn nhất ở Dương Châu. Đây là bệnh viện mới mở, nên có nhiều thiết bị y tế tân tiến nhất. Bác sĩ lại toàn là những thầy thuốc từ Bắc Kinh và Nam Kinh đến, đây quả là cái may của Thảo Nhi. Nhưng mà vì không có xe vận chuyển, nên khiêng bộ mất khá nhiều thời gian, đến bệnh viện Thảo Nhi đã mê man không còn biết gì nữa.

Bác sĩ và y tá thấy ca bệnh nhân quá trầm trọng nên gần như động viên cả phòng cấp cứu. Họ mang ngay Thảo Nhi lên giường bệnh chẩn đoán, đo tim mạch chích thuốc hồi sinh, rồi mang cả bình oxy ra cho Thảo Nhi thở. Mọi chuyện diễn biến nhanh chóng, nhưng đối với bọn Thế Vỹ là cả một thời gian chậm chạp trôi qua. Sau đấy là chờ đợi.

Ngoài đám Thế Vỹ ra, còn có mấy học trò lớn như Tiểu Hồ, Vạn Toàn. Tất cả ngồi ngoài hành lang theo dõi. Chẳng ai nói với ai lời gì. Không khí như ngưng đọng... trong khi chiếc đồng hồ treo cao trên tường cứ tích tách tích tách chạy. Mỗi một giây một phút là một tiếng kêu trầm thõng của con tim. Thảo Nhi! Em sống hay sẽ chết? Em có thể chịu được bao lâu nữa chứ?

Sau đó, ông Chấn Đình, bà Tịnh Chi, Nguyệt Nương và vợ chồng Bùi lão gia đều đến.

ông Chấn Đình lo lắng hỏi:

- Thế nào Nặng lắm phải không? Nói cho tôi biết đi, đừng giấu, đừng giấu giếm gì cả.

Chẳng có ai trả lời Đối diện với ông chỉ là những khuôn mặt trắng bệch. Bà Tịnh Chi chụp lấy tay Thạch Lựu, nghẹn giọng nói:

- Con hãy nói cho bác biết. Thảo Nhi nó bị thương ở đâu vậy Đầu hay chân. Liệu rồi nó có bị tàn phế không? Nói cho bác biết đi

Thạch Lựu vừa khóc vừa đáp:

- Con cũng không biết, chỉ thấy nó rơi vào dưới lòng xe, bị kéo đi một đoạn đường. Cả người xây xát, trán bị thủng một vết tọ Máu chảy nhiều lắm.

- Phu nhân! Phu nhân ngồi xuống đi đã. Chuyện đâu còn đó, phải bình tĩnh mới được.

Tiểu Hồ rất sốt sắng nó mang ghế đến cho cả Nguyệt Nương, bà Tịnh Chi vừa ngồi xuống, đã thở dài nói:

- Cái con bé đẹp và dễ thương lắm phải không? Nghe mấy người nói chuyện tôi biết. Tội nghiệp, không biết cái tai nạn này có làm cho nó xấu đi không?

Thế Vỹ nói:

- Con thì không quan tâm điều đó. Con chỉ mong là nó còn sống. Nó khỏe mạnh. Còn ngoài ra không thành vấn đề.

Thanh Thanh nói như người mất hồn:

- Tất cả lỗi tại tôi cả. Nếu hôm nay tôi đừng bày trò đến trường học đón, không đứng bên kia đường, để Thảo Nhi nhìn thấy chạy qua, thì đâu có chuyện gì xảy ra Tôi bậy quá!

Rồi day qua Thạch Lựu, Thanh Thanh tiếp:

- Thạch Lựu, cô ta đã từng đóng vai Quan Thế âm Bồ Tát, sao cô lại không giúp đỡ được gì? Cô đành để tai nạn xảy ra chứ?

Thạch Lựu nghe nói chỉ biết òa lên khóc. Thanh Thanh cứ ngồi đó tự trách:

- Tất cả lỗi tại tôi cả. Tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ tha thứ cho chính mình chuyện này được.

Thế Vỹ xúc động:

- Không phải lỗi của em, mà là lỗi của tôi Tan học đã lâu rồi, tại tôi siêng, tôi giữ học trò lại làm bài Kết quả là, nếu tôi để cho chúng ra sớm một chút, mười phút, ồ không, chỉ cần năm phút là đâu có chuyện gì xảy ra Tôi lại lựa lúc nguy hiểm nhất, đẩy chúng ra đường.

Thiệu Khiêm cũng nhận trách nhiệm:

- Không chỉ có mình anh, mà cả tôi nữa

Bà Tịnh Chi đứng dậy sờ soạng nắm lấy tay Thế Vỹ rồi nắm tay Thanh Thanh nói:

- Thôi đừng cãi, đừng tự trách gì cả. Hãy nghe mẹ nói này Phúc gia trang từ ngày có bé Thảo Nhi, cuộc sống vui vẻ hẳn. Cái con bé hiền lành, ngoan ngoãn, dễ thương đó, nó làm lay

động trái tim từng người một, nó khiến ai cũng yêu thương nó. Mẹ cứ nghĩ và tin chắc là thượng đế có mắt. Người thương tình cha mẹ khổ nhiều nên mới ban phước cho, mới đưa nó đến. Bây giờ, gia đình ta đông đủ hạnh phúc thế này, mẹ không tin là thượng đế lại nhân tâm kéo nó đi. Nó phải ở lại với chúng ta, mẹ tin như vậy.

Thạch Lựu không biết nghĩ sao, vội bước tới bên khung cửa sổ. Hướng mắt lên trời cao, hai tay chấp lại, van vái:

- Đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn Quan Thế âm Bồ Tát. Hãy giúp đỡ chúng con. Từ 16 tuổi, con đã đóng vai của Bồ Tát. Đến nay, con chưa hề xin xỏ Bồ Tát điều gì, chỉ có hôm nay, con thành tâm cầu xin người, hãy cứu lấy mạng sống của Thảo Nhị

Đến Tiểu Hồ là cái thằng không biết sợ trời đất, vậy mà khi thấy Thạch Lựu chấp tay xin Phật, nó cũng bắt chước quỳ xuống cạnh đó:

- Con là Tiểu Hồ đây. Con cũng cứu xin Bồ Tát phò hộ cho Thảo Nhị. Người bạn tốt của chúng con mau lành bệnh.

Thanh Thanh nhìn thấy cảnh đó, òa khóc lên. Thạch Lựu rồi Thế Vỹ và cả lũ trẻ con đi theo cũng khóc. Chẳng ai cầm được nước mắt.

Một lúc sau, Thảo Nhị được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu. Nó nằm trên giường bệnh trắng, mắt nhắm thiếp. Đầu tóc bị gọt bớt nhiều chỗ, gần như cả người quần đây băng, không những thế nó còn phải thở bằng oxy. Cánh tay được truyền nước biển. Hơi thở nó rất yếu.

ông Chấn Đình nhìn thấy cảnh đó, không dám được, bước tới

Bác sĩ đi theo băng ca nói:

- Quý vị cần phải bình tĩnh. Ở đây không chỉ một mình tôi mà có đến ba bác sĩ tất cả. Tất cả vết thương trên người em đã được may, băng kín lại. Vấn đề ở đây là, cái vết thương trên đầu khá trầm trọng. Tôi mong rằng các vị cũng nên chuẩn bị tâm lý. Tôi chỉ sợ nó bị biến chứng không tốt thôi.

Thanh Thanh sợ hãi kêu lên:

- Không thể như vậy được! Cô nàng chạy vội đến bên băng ca, nhưng không dám sờ vào Thảo Nhi, chỉ đứng nhìn rồi nói:

- Nếu sớm biết chuyện thế này, thì thà là để nó ở lại Đông Sơn, có cực khổ thế nào cũng tốt hơn là đến cái xứ Dương Châu này.

Người người nghe nói đau khổ, khó chịu nhưng chẳng biết làm sao hơn. Vị bác sĩ có nhiệt tình, an ủi:

- Chúng ta ở đây tất cả vì bệnh nhân. Do đó không ai được tỏ ra buồn bã quá, có ảnh hưởng đến con bệnh. Ngoài ra xin thông báo để các vị biết là, ở đây phòng bệnh của chúng tôi rất chật hẹp, một lúc khi chúng tôi cho bệnh nhân vào phòng bệnh thì quý vị cần phải về bớt, chỉ một hai vị ở lại thôi, tốt nhất là vào chăm sóc luân phiên, như vậy vừa giữ được yên tĩnh cho bệnh viện, vừa để bệnh nhân còn có không khí thở.

Bùi lão gia gật đầu:

- Đúng, đúng đấy, bác sĩ nói đúng. Vì vậy bé Thảo Nhi dưỡng bệnh, chúng ta nên về thôi.

Thanh Thanh nói:

- Tôi sẽ ở lại chăm sóc cho Thảo Nhi,

Thế Vỹ rồi Thiệu Văn cũng nói:

- Tôi ở lại, tôi cũng ở lại

Nhưng Quế Nương đã kéo lấy tay Thiệu Văn:

- Con phải về với mẹ!

Bà Tịnh Chi nói:

- Cho tôi ở lại đây

Ai cũng đành ở lại chăm sóc cho Thảo Nhị Chỉ có Thiệu Khiêm là bước nhanh ra ngoài Thạch Lựu nghe Thiệu Khiêm nói:

- Tôi phải đi mới được!

Linh tính cho Thạch Lựu biết sắp có chuyện không hay, Thạch Lựu gọi giật lại:

- Anh định đi đâu đấy

- Tôi đi tìm cái xe chết tiệt đó.

Thiệu Khiêm nghiêng răng nói:

- Phải thôi là cái thằng lái xe kia ra đập một trận, nó biết là nó đã đụng người ta, thế mà vẫn tiếp tục chạy, không chịu dừng lại Cái bọn vô lương tâm đó, không dạy cho nó một bài học không được.

Rồi Thiệu Khiêm bỏ đi ra ngoài.

CHƯƠNG 8

Thật ra thì Ngụy Nhất Minh không phải hoàn toàn không tình cảm. Hắn cũng bị bút rút vì sự phạm tội của mình.

Chuyện đụng phải bé Thảo Nhi, là một tai nạn bất ngờ thôi. Nhưng sau đấy... vì sợ tù tội, sợ bị mất chức, Ngụy Nhất Minh phải tìm mọi cách để chối bỏ tội lỗi của mình.

zMinh thích chơi xe... Minh không phủ nhận chuyện đó, Minh chơi xe đã mấy năm qua, nhưng chưa hề gặp tai nạn. Chỉ có lần này không biết trời xui đất khiến thế nào lại xui xẻo thế. Thị trấn Dương Châu cũng có khá nhiều con đường rộng rãi đấy chứ. Vậy mà hôm ấy Minh lại không chạy. Lại chọn con đường vừa hẹp vừa có cái trường cấp 1 Lập Chí... Bọn trẻ con thì có bao giờ cẩn thận. Chúng muốn chạy qua đường là cứ ù té chạy. Sau khi đụng xe, sự xuất hiện liên tục của Hà Thế Vỹ, Bùi Thiện Khiêm, làm Minh càng hoảng, mà càng hoảng chừng nào thì Minh càng tự vệ kỹ hơn... Minh đã chối là không có đụng người, thì phải dứt khoát. Phóng lao phải theo lao... Nhưng tận cùng thâm tâm, Minh vẫn thấy bút rút, vẫn mặc cảm phạm tội, nhất là khi đối diện với đứa con gái sáu tuổi của mình... Minh không khỏi không liên tưởng đến bé Thảo Nhi. Và chuyện đó làm Minh rùng mình, mồ hôi vã ra lạnh cả sống lưng.

Nhưng vì... Nhất Minh còn trẻ... Nhất Minh từ xưa đến giờ chỉ toàn gặp chuyện suông sẻ, thành công. Nhất Minh chưa hề bị ai sỉ nhục, chửi mắng... Viết truyền đơn tố cáo... mà

những thứ đó thì quá nghiêm trọng đến danh dự chàng... Bọn chúng cũng chẳng phải hạng quan to quyền thế nào cũng cam. Đằng này chỉ là những tay nhà quê mới tức.

Thế là Minh không nghĩ ngợi thêm, không phân tích phải trái nữa... Chàng chỉ thấy cái mình thiệt thòi... Về nhà... ở nhà, vợ Minh cũng không phải hoàn toàn câm điếc? Ra phố chợ nghe người ta bàn tán dị nghị, cũng xấu hổ. Nàng đem chuyện hỏi chồng, nhưng Minh hoàn toàn phủ nhận, cho đấy chỉ là chuyện bôi bác.

Chuyện Minh nhốt Thế Vỹ và Thiệu Khiêm vào ngục, chẳng qua cái thế chẳng đáng dừng, Minh cũng biết là mình lỗ leo lên lưng cọp. Bởi vì chỉ qua ngày hôm sau, huyện quan đã đích thân gọi Minh lên nói:

- Cậu có biết là cái tay Hà Thế Vỹ kia là một trí thức, tốt nghiệp đại học hẳn là người Bắc Kinh, còn giáo viên Bùi Thiệu Khiêm kia cũng là con nhà có tên tuổi ở địa phương. Chúng nó lại chịu khó có công lớn. Đưa cái trường cấp 1 Lập Chí bệ rạc thành một trường nề nếp, nên rất được lòng dân. Đó là chưa nói chuyện này còn chạm đến những gia đình họ Phúc và họ Bùi nữa... Cậu phải tính thế nào để xử êm, bằng không chuyện rắc rối lắm đấy...

Xử êm? Nhất định Minh cũng muốn như vậy lắm chớ... Nếu phải tốn phí thêm một số tiền lớn, chàng cũng sẵn sàng... Nhưng mà... mọi chuyện đang rối mò thế này, biết phải gỡ sao đây... hai cái tay Hà Thế Vỹ và Bùi Thiệu Khiêm này cũng ác thật... Bọn hắn đã quây tùm lum... làm chuyện trở nên khó thu xếp... Và rồi Minh ở cái thế cỡi lưng cọp... Muốn xuống cũng không phải dễ dàng.

Trong lúc đó, Hà Thế Vỹ và Bùi Thiệu Khiêm bị nhốt trong

nhà giam. Cả hai cảm hận vô cùng, thật vô lý... kẻ phạm tội nhón nhơ, còn người ngay bị nhốt. Nhất là Thiệu Khiêm bản chất nóng nảy... Nên ngồi trong tù mà ngày nào chàng cũng chửi um. Bọn lính gác thì gác thì đã ăn của lót của nhà họ Ngụy, nên chúng cứ giả ngơ tai điếc... không nghe... Thiệu Khiêm chửi đã rồi ngưng lại Hai người cố tìm cách khiêu nại, chạy thuốc nhưng chưa có kết quả.

Hôm ấy Ngụy Nhất Minh vừa tan sở, bước ra xe, thì trông thấy một thiếu nữ đẹp, ăn mặc sạch sẽ, trên tay lại có sắp lựa thêu Thiếu nữ có lẽ đứng chờ sẵn đã lâu Vừa trông thấy Minh bước ra, đã bước tới nói:

- Thưa ông cục trưởng, tôi là Quế Nương thợ may... Mấy hôm trước phu nhân của ông có đến đặt thêu sắp lựa này... Bà ấy có dặn, bao giờ thêu xong, đến đây nhờ ông quá giang, mang về nhà cho bà ấy

- Thế à?

Minh nhìn sắp lựa thêu tin ngay. Thật ra đối Minh trên đời này chỉ có hai người mà anh yêu nhất đấy là vợ Ấm Thư và con gái Tiểu Khiết. Mang quà về cho vợ còn gì vui hơn, Thế là Minh mở cửa xe sau ra lệnh.

- Lên đi!

Còn Minh thì ngồi vào ghế lái xe chạy, trên đường thiếu nữ chẳng hề nói một tiếng nào Lúc xe chạy được nửa đường, đến khúc lộ vắng, thiếu nữ chột nói:

- Tôi không phải là Quế Nương mà là Thanh Thanh đây

Vừa nói xong là, Thanh Thanh mở sắp lựa, lấy cây dao nhọn đã giấu sẵn trong ấy ra đâm thẳng vào người Minh. Nhưng

Minh cánh giắc kịp, nên đưa tay mặt ra đỡ. Kết quả "Soạt" Lưỡi dao không đâm vào ngực Minh mà trượt trên cánh tay làm rách một đường dài Minh đau quá hét lên "ối" và chiếc xe mất tay lái, đâm sầm sang vệ đường. Cũng may là Minh đạp thắng kịp.

Thanh Thanh thấy mình đâm hụt, giận dữ nàng phóng thêm một nhát dao thứ hai

- Mi phải đền nợ máu cho Thảo Nhị Ta quyết báo thù... báo thù cho những người mi hại... Ta phải trừ cho được bọn mặt người mà dạ thú.

Thanh Thanh vừa chồm tới vừa nói, nhưng Minh đã mở kịp cửa xe Chạy thoát ra ngoài Máu thấm ướt cả vai áo Minh kinh hãi tìm đường tháo chạy, nhưng Thanh Thanh đã cầm dao mở cửa chạy đuổi theo Minh chưa bao giờ gặp một đứa con gái nào hung dữ như vậy

Chàng vừa chạy vừa sợ vừa giận. Và với bản năng tự vệ... Minh không chạy nữa Chàng quay lại dùng chân đá thẳng về phía Thanh Thanh. Thanh Thanh chỉ là một cô gái quê, lại không biết võ nghệ, nên không tránh kịp cú đá. Nàng bị đá ngã bật ra sau, đầu đập xuống đất. Mắt đổ đom đóm. Thanh chưa kịp hoàn hồn, thì Minh đã phóng tới bồi tiếp cú đá thứ hai, rồi thứ ba... Thế là cây dao trên tay của Thanh Thanh bị văng ra xa

Minh thấy mình thắng thế, cười lớn:

- Ha ha! Mi đúng là điên rồi... Mi chẳng làm gì ta được đâu Định giết ta à? Còn lâu... Mi phải nằm tù mút chỉ. Giết người là bị đền mạng mi không sợ sao

Thanh Thanh bị đánh rất đau, máu ứa ra cả miệng, nhưng Thanh Thanh vẫn không lùi bước.

- Đúng vậy, giết người là đền mạng... Vì vậy ta mới đến đây đòi mạng người Mi đã hại bé Thảo Nhi... ta chưa giết người được, nhưng chuyện đó cũng không thành vấn đề, mi sẽ không sống an ổn được đâu Rồi người khác sẽ thay ta làm được chuyện đó... Cho đến bao giờ mi nằm xuống thì thôi

Nói xong Thanh Thanh lồm cồm ngồi dậy, chụp lấy một hòn đá to trên đất ném thẳng về phía Minh. Minh không tránh kịp. Hòn đá đã đập mạnh lên vai anh ta đau nhói Lần này thì Minh điên tiết lên, Minh chồm tới nắm lấy Thanh Thanh đánh túi bụi

- Này này giết mày... Mi muốn giết, ta cho mi giết... Đấy đủ chưa...

Thanh Thanh bị đánh mặt mày sưng húp, nhưng vẫn không tỏ vẻ khiếp sợ, Thanh nói như rít:

- Chưa đâu... Mi có đánh chết ta cũng chẳng nghĩa lý gì. Ta có chết xuống địa ngục, cũng trở thành ma báo người Ta quyết phải báo thù cho bằng được cho Thảo Nhi Mi đừng hòng thoát.

Minh nghe nói vừa giận vừa sợ nên Minh đã đánh thẳng tay cho đến lúc Thanh Thanh nằm bất động mới thôi

Bấy giờ anh chàng đã thấm mệt, nhìn cô gái nằm bất động đấy, Minh mới thấy sợ hãi Chàng nhìn vết thương trên tay mình, lẩm bầm nói:

- Không ngờ... không ngờ... chuyện bé xé ra to thế này... Ta nào phải chỉ đụng phải một đứa con nít đâu... mà ta đã đụng

nhằm cả một lũ điên.

Rồi anh chàng đi tìm dây trói gô Thanh Thanh lại, khiêng tống vào xệ

Thế là Thanh Thanh cũng bị giam vào ngục.

o0o

Qua hôm sau, Ấm Thư còn ở trong phòng riêng thì người tớ gái... đã hót hải chạy vào, run rẩy nói:

- Phu nhân ơi, phu nhân... không xong rồi, ở ngoài cổng có một vị Quan âm Bồ Tát, dẫn theo một lũ con đang đứng trước nhà ta như chờ đợi cái gì, tôi nói mãi mà họ không chịu đi

- Sao kỳ vậy Quan âm Bồ Tát nào

Ấm Thư giật mình. Mấy ngày qua, nàng thấy thật phiền nhiễu Ra phố đâu cũng nghe người ta bình phẩm về chồng nàng. Nhưng Nhất Minh cứ gạt phăng bảo là không có chỉ bị người ta ghét... người ta nói xấu Rồi hôm qua Nhất Minh lại mang cánh tay bị thương về... Minh cũng chỉ nói đấy là ngộ nhận. Vết thương cũng nhẹ thôi... Nhưng cũng phải có bác sĩ may lại, băng bó... những chuyện đó... trực giác của Ấm Thư cho thấy là không đơn giản. Vì sống với chồng bấy nhiêu năm qua... đâu hề có chuyện gì xảy ra Vậy sao kỳ vậy Ấm Thư hỏi:

- Vị Bồ Tát đó thế nào

- Dạ... Bà ấy mặc áo trắng, trên tay có râu chuỗi bồ đề giống hệt như trong bức tranh... Bà ta đang đứng trước cổng nhà ta kìa Không tin phu nhân ra xem.

Thế là Ấm Thư không dẫn được, tò mò chạy ra

Và rồi Âm Thư trông thấy Thạch Lựu và cả đám học trò cấp 1 trường Lập Chí.

Thạch Lựu trong bộ áo trắng của Quan âm Bồ Tát, cầm tịnh bình và nhành dương liễu, thái độ nghiêm túc trịnh trọng... ánh mắt ngời lên vẻ buồn... Đám nhỏ đứng chung quanh... Chúng cũng yên lặng như nàng... Và tất cả đang hướng mặt vào nhà.

Âm Thư chợt sợ hãi, không biết chuyện gì xảy ra nhưng cũng bước tới hỏi:

- Đây cô nương kia... Cô làm gì ở đây vậy

Thạch Lựu lên tiếng:

- Mấy năm qua, lễ hội lần nào tôi cũng đóng vai Phật. Và hôm nay... Tôi mạn phép được mặc vào chiếc áo này đến đây. Tôi không phải để biểu diễn hay làm xấu Phật, mà tôi chỉ muốn sử dụng danh nghĩa Phật Tổ, để nói lên sự thật. Vì vậy phụ nhân hãy nghe đây... những gì tôi sắp nói đến là sự thật cả...

Thạch Lựu ngưng lại một lúc tiếp:

- Chồng của cô... ông Ngụy Nhất Minh... cách đây đúng 12 ngày, lái xe ngang qua trường cấp 1 Lập Chí đã tông bị thương một em học trò nhỏ có tên là Thảo Nhi Và chuyện đó kéo dài mãi đến bây giờ... Thảo Nhi vẫn còn nằm mê man trong bệnh viện. ông Minh còn chưa ý thức được cái sai trái của mình, còn bắt thêm ba người khác, đem nhốt vào tù giam... Ngụy phụ nhân... phụ nhân tuy là đàn bà nhưng phụ nhân cũng phải biết là trời xanh lồng lộng trên cao... thiện ác báo đầu rồi cũng sáng tỏ. ác giả ác báo Phụ nhân cũng có con nhỏ. Phụ nhân hẳn cũng mong là... nó mãi được bình an. Nếu

bây giờ con của phu nhân lâm vào tình cảnh như vậy, hẳn phu nhân cũng đau khổ lắm chứ? Phu nhân là vợ của Ngụy Nhất Minh... chuyện ông Minh có đựng trọng thương một bé Thảo Nhi hay không, đương nhiên phu nhân cũng không biết rõ, và bây giờ nếu phu nhân không tin những gì chúng tôi nói phu nhân có thể cùng chúng tôi đến ngay bệnh viện lớn Dương Châu để thấy sự thật.

Âm Thư nghe nói bàng hoàng và không dám được tò mò. Thư đã đi theo Thạch Lựu và đám nhỏ đến bệnh viện, ở đấy nàng đã trông thấy Thảo Nhi mình quần đầy băng trắng. Nằm thêm thiếp ở đấy Âm Thư cũng thấy những ánh mắt trách móc rồi nghe lời rên rỉ của bà Tịnh Chi

- Mấy người đã hại bé Thảo Nhi của chúng tôi đến cái tình cảnh này, mấy người còn chưa hài lòng ử sao lại nhốt cả con trai và dâu con tôi nữa không lẽ trái tim của mấy người là đá... Mấy người có con cái không? Mấy người còn biết tình thương là gì không? Đừng quên là... lưới trời tuy thưa lòng lồng... không sớm thì muộn... rồi mấy người cũng phải đền tội ác của mình thôi

Những lời oán trách đó làm Âm Thư không còn chịu được, nàng vội vã rời bệnh viện. Tìm gặp chồng ngay. Âm Thư vừa bầu lấy chồng, vừa khóc vừa nói:

- Trời ơi anh Minh... Anh ác sao ác vậy... Hãy mau thả người ta ra... Anh đã đựng người ta trọng thương vậy mà còn không nhận lỗi... Còn đem nhốt người nhà của người ta nữa Anh vừa phải thôi Anh phải tích lũy một chút ân đức cho con gái của mình chứ?

Nói xong Âm Thư lại quay về nhà, lấy vali ra chất quần áo vào Ngụy Nhất Minh đuổi theo nhìn thấy cảnh đó, tái mặt

hỏi:

- Em định làm gì vậy
- Tôi sợ anh quá rồi Tôi phải đưa con tôi tránh xa anh mới được.

Ngụy Nhất Minh rầu rĩ nói:

- Đứng! Đứng! Giữa lúc anh bị người ta vây kín thế này, không lẽ mẹ con em cũng bỏ anh ra đi... Thôi được rồi... được rồi... Anh nhận lỗi Anh sẽ đến xin lỗi họ... rồi thả họ ra... Anh cũng sẵn sàng đền bù xứng đáng... Em và con đừng bỏ anh... Anh sẽ làm tất cả những gì em muốn.

Và rồi, Ngụy Nhất Minh vội vã lái xe thẳng đến bót cảnh sát. Sau đấy Thế Vỹ, Thiệu Khiêm và cả Thanh Thanh đều được thả rạ

o0o

Khi Thế Vỹ, Thanh Thanh, Thiệu Khiêm, Thạch Lựu và người nhà Phúc gia trang gặp lại nhau và cả một cảnh trùng phùng cảm động. Thế Vỹ thấy Thanh Thanh người sung húp. Chàng đau lòng khôn cùng, nhưng không khỏi cảm phục sự can đảm của Thanh Thanh.

- Em là một cô gái yếu đuối, mà dám nghĩ đến chuyện mưu sát tay Ngụy Nhất Minh kia thì thật khó tưởng tượng nổi... Nhưng tại sao em lại hành động như vậy

Thanh Thanh nói:

- Nghĩ đến cái mạng sống của Thảo Nhi, rồi chuyện anh và anh Thiệu Khiêm bị giam. Em không nghĩ ngợi gì nữa Em quyết sống mái một phen với hắn.

Thế Vỹ nắm lấy tay Thanh Thanh cảm động nói:

- Ồ! cũng may là chuyện đó không thành công. Nhưng em phải biết là... Hấn không xứng đáng để em phải hy sinh như vậy. Thật sự hấn chẳng xứng đáng gì cả.

Và Thế Vỹ ngược lên nhìn mọi người nói:

- Quý vị có tin là... sau đây tay Minh kia đã phải thú nhận tội lỗi của mình. Hấn đứng trước mặt tôi và Thiệu Khiêm, hấn vừa khóc vừa năn nỉ, hấn nói là chỉ tại ma đưa lối quỷ dẫn đường... hấn mù quáng cả lương tri nên mới hành động dại dột như vậy... Chợt nhiên nhìn hấn. Tôi bỗng thấy thương hại vô cùng, một con người có địa vị, có sự nghiệp giàu có như hấn mà quá hèn nhát... không dám nhận lấy trách nhiệm... Phạm phải sai lầm lại trốn tránh... Hấn rõ ràng không phải là đàn ông...

- Nghe mẹ nói này. Chuyện coi như đã qua rồi, may mắn là các con cũng chưa đến tình trạng gì nghiêm trọng. Chúng ta cần phải từ bi hỷ xả... hãy tha thứ cho tay Ngụy Nhất Minh kia... Đừng có nghĩ đến chuyện trả đũa hay báo thù gì nữa... Bây giờ... Mọi người chỉ nên nghĩ đến Thảo Nhi thôi... Hãy lo cầu nguyện cho nó sớm được lành bệnh.

Thạch Lựu tiếp lời:

- Vâng, bao giờ Thảo Nhi còn thở là chúng ta vẫn còn hy vọng... Con cũng tin là trời xanh có mắt. Bồ Tát hiển linh... rồi người sẽ cứu vớt chúng sinh. Thảo Nhi sẽ được sống. Còn cái tay Ngụy Nhất Minh kia... một ngày nào đó, hấn sẽ phải nghĩ lại... sẽ bị cắn rứt lương tâm vì những gì hấn đã làm.

Thiệu Khiêm có vẻ xúc động nhìn Thạch Lựu nói:

- Thạch Lựu này! những gì cô đã làm giúp chúng tôi Tiểu Hồ nó đã kể lại hết. Chúng tôi rất cảm ơn. Riêng về chuyện đổi với tay Ngụy Nhất Minh kia... tôi cũng đồng ý với cô Thôi thì bỏ qua hết tất cả, tôi cũng tin điều cô vừa nói Trời xanh có mắt và Bồ Tát lúc nào cũng hiển linh.

Bà Tịnh Chi có vẻ hài lòng. Bà nói một cách tin tưởng:

- Cái con bé Thảo Nhi kia... rồi thế nào cũng được cứu. Chớ mấy người không thấy à? Nó chỉ là một đứa không thân không thích ở đâu xa lạ đến đây... vậy mà rồi ai cũng thương. Ai cũng không đành lòng xa nó. Và như vậy thì chắc chắn là nó không yếu mệnh được. Trời xanh cũng hiểu điều đó.

o0o

Có lẽ vì lời của bà Tịnh Chi đã làm cảm động trời Cũng có thể vì hành động của Thạch Lựu đã làm kinh động Quan Thế âm Bồ Tát... Ngoài ra, Thế Vỹ, Thiệu Khiêm và Thanh Thanh với hành vi xả thân kia đã kinh động quý thần, nên một phép lạ đã xảy ra

Ba hôm sau, đột nhiên bé Thảo Nhi tỉnh lại, không những tỉnh, mà nó còn thều thào nói:

- Nước... nước...

Tiếng gọi của nó rất khê nhưng làm đập mạnh trái tim của mỗi người... Cùng lúc bảy tám bàn tay cầm ly lên, đưa nước đến... nước? Nguồn sống của nhân loại... không có nó con người đã không hiện diện trên quả đất này. Đó là một yếu tố kỳ diệu của sự sống... Và từng giọt... từng giọt nước được đưa tận miệng của Thảo Nhị Con bé liếm liếm mép. Nước thấm nhẹ lên đôi môi khô của nó... Mọi người yên lặng chờ đợi,

theo dõi... không dám tin những gì đang xảy ra...

Sau đấy bác sĩ đến chẩn bệnh. Cuối cùng ông ta đã ngẩng lên nhìn mọi người với ánh mắt vừa mừng rỡ vừa lạ lùng.

- Vậy là con bé đã thoát hiểm!

Vâng, Thảo Nhi đã tỉnh dậy, sau một giấc mơ dài... Nó đã thoát hiểm. Nó đang đưa mắt nhìn mọi người... ánh mắt còn phờ phạc nhưng đầy tình thương...

Sau đấy nó nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ. Thanh Thanh nghi ngờ, sợ hãi gọi bác sĩ:

- Bác sĩ ơi!Bác sĩ!

Vị bác sĩ lại đến, bắt mạch, nghe tim, rồi nói:

- Hãy yên tâm! không sao đâu! nó chỉ ngủ thôi Nó cần phải phục hồi sức khỏe... Tim mạch bình thường, cơn sốt đã giảm... Vậy là yên tâm...

Và ông ta nhìn Thanh Thanh cười khuyến khích:

- Hãy tin tôi, tôi nói thật đấy. Con bé rồi thế nào cũng sống cơ mà.

Thanh Thanh nghe nói, không biết làm sao hơn, lại òa lên khóc.

CHƯƠNG 9

Hoa Du Lâm được sắp xếp ở trong phòng dành riêng cho khách ở Hiên Tây Phúc gia trang.

Vì là khách của Thế Vỹ, nên Du Lâm được Nguyệt Nương quý trọng. Bà cho gọi gia nhân tức tốc dọn dẹp phòng, xách hành lý mang cả nước rửa mặt thức ăn đến tận phòng cho Du Lâm.

Tối hôm sau khi mọi chuyện lặt vặt đã tươm tất. Du Lâm ngồi trong phòng, bên ngọn đèn dầu, nhìn ra cửa sổ. Trăng thật sáng bất giác nàng nhớ đến Bắc Kinh... Nhưng mà cái không khí trong phòng đầy vẻ thư hương, bàn ghế trong phòng là những chiếc ghế gỗ được trạm trổ tỉ mỉ. Cả bộ trường kỷ căn sà cừ. Trên tường là những bức tranh thủy mặc, rồi còn những chậu lọ cổ bày trong tủ kính... Tất cả những cái đó, bất giác làm Du Lâm ngơ ngẩn.

Cái tay Hà Thế Vỹ này... hẳn đóng vai trò gì ở đây

Còn chuyện Phúc gia trang nữa... sao có nhiều bí ẩn thế? Du Lâm đang phân vân nghĩ ngợi Thì Thế Vỹ bước vào

Thế Vỹ đã có một sự sắp xếp chuẩn bị nên có vẻ bình thản... Cái cô nàng Hoa Du Lâm này... đến đây dù dưới bất cứ một động cơ nào, mục đích gì thì cũng là đại diện của gia đình hai bên, cũng là người mà cha mẹ chàng đã lựa chọn cũng là tiếng gọi tình thâm. Một bức thư của cha mẹ gửi cho Thế Vỹ đã khiến chàng xúc động. Rồi lời tỏ bày kể lể của vú Tù và

người tố trai tâm phúc... Những đoạn hành trình gian khổ... Thế Vỹ ý thức điều đó... vì chàng đã từng trải qua

Do đó, dù có thích hay không. Thế Vỹ cũng không dấu được sự thán phục. Nhất là những lời Du Lâm nói ban chiều cho thấy Du Lâm là cô gái có học, hiểu biết có bản lĩnh chứ không phải thuộc hạng gái phòng the phong kiến. Và nói chuyện với Du Lâm, chắc chắn Thế Vỹ sẽ dễ tìm được sự đồng cảm hơn.

Tóm lại thế nào thì... Thế Vỹ thấy cũng phải phơi bày hết tất cả sự thật.

Vì vậy vào phòng, vừa ngồi đối diện với Du Lâm là Thế Vỹ nhập đề ngay. Chàng kể một cách cặn kẽ chuyện mình tình cờ gặp Thảo Nhi, Thanh Thanh thế nào, đến Phúc gia trang. Chuyện bị cầm chân... Rồi chuyện bà Tịnh Chi, ông Chấn Đình, chuyện Thiệu Khiêm, Thiệu Văn... Chuyện mở lại trường Lập Chí... Tất cả những gì nhớ được, nói được đều nói cả. Riêng chuyện tình yêu giữa chàng và Thanh Thanh, Thế Vỹ giấu kín.

Du Lâm vừa ngồi uống trà và vừa lặng lẽ lắng nghe. Câu chuyện gần như thần kỳ, là huyền thoại chứ không có thật. Đôi mày Du Lâm chau lại. Mãi cho đến khi Thế Vỹ kể hết Du Lâm mới thở dài. Thật tình mà nói, nếu Du Lâm trót rơi vào cái hoàn cảnh đó Du Lâm cũng không biết phải tính sao...

Thế Vỹ thấy Du Lâm yên lặng, chàng tiếp:

- Hoa Tiểu Thư này...

Nhưng Du Lâm đã gạt ngang:

- Anh hãy gọi thẳng tên tôi là Du Lâm.

Thế Vỹ nói:

- Vâng, Du Lâm. Câu chuyện tôi mới nghe qua đã thấy nó như hoang đường, nhưng mà tất cả những gì tôi vừa kể là sự thật... Và tôi như đã bị cuốn hút vào và không làm sao thoát ra được... Bây giờ Du Lâm đã thấy rồi những người ở Phúc gia trang này... Du Lâm hẳn cảm thông được nỗi mất con của bà Tịnh Chi Và tôi không chỉ là niềm hy vọng mà cả hạnh phúc của bà ấy... tôi không có quyền làm vỡ nát cả hạnh phúc mong manh trước mặt của Phúc gia trang.

Hoa Du Lâm chợt kêu lên:

- Hạnh phúc à? Anh dám coi cái tình trạng này là "hạnh phúc" ử

Thế Vỹ ngẩn ra không hiểu Du Lâm định nói gì Du Lâm đã đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng như suy tính. Đôi lúc nhìn lên trần nhà, rồi nhìn ra cửa sổ. Để rồi cuối cùng mới dừng lại trước mặt Thế Vỹ.

- Xong. Anh đã kể hết chuyện cho tôi nghe Bây giờ thì tôi đã biết trong nửa năm qua anh đã làm những gì... Thì ra, anh không thích ở lại Bắc Kinh làm con ruột, mà lại thích làm một con giả. Anh không thích trả hiếu cho cha mẹ ruột mình, lại đi trả hiếu cho cha mẹ người khác... Chẳng phải chỉ có vậy... Anh còn làm chuyện không công cho người ta... Đám trẻ thất học ở trường cấp 1 Lập Chí, rồi bé Thảo Nhi... Rõ là anh đã được khá nhiều thứ hay cho lắm đó chứ?

Lời của Du Lâm làm Thế Vỹ lúng túng.

- Con người anh rõ là kỳ cục. Chúng ta đi học ngay từ nhỏ đã từng biết "Phải hiếu thảo với cha mẹ, phải biết thương yêu

anh em trong nhà". Vậy mà anh thì quá lung tung. Cha mẹ mình lại bỏ qua một bên, chỉ nghĩ đến người khác...

Du Lâm lại nói Giọng lưỡi có vẻ châm biếm, khiến Thế Vỹ bứt rứt, phải biện minh.

- Cha mẹ tôi thì xưa tới giờ... Cuộc đời phẳng lặng bình thường chứ chưa bao giờ gặp giông bão hay sóng to gió lớn... cuộc sống nói chung là quá hạnh phúc. Ở Bắc Kinh tôi cũng được người ta gọi là "thiếu gia", không phải làm gì động đến cái móng tay. Còn ở đây hai bác ở gia đình họ Phúc này đều gặp quá nhiều cảnh khổ gần như kiệt sức, tình cảnh rất đáng thương... tôi không thể không động lòng.

- Vì vậy, anh thà là ở lại để làm đứa con giả?

- Không hẳn là như vậy... Đó chỉ là chuyện tạm thời... Tôi nào có định ở lại lâu dài đâu... một lúc nào đó khi tâm thần của lão phu nhân ổn định. Là tôi sẽ đi...

- Có đứa con hiếu thảo như anh bên cạnh thì đến bao giờ bà ấy mới ổn định tâm thần được chứ? Theo tôi thấy thì bà ta thà là bị chịu cảnh mù lòa hiện nay, chứ không muốn hoàn toàn tỉnh táo hay sáng mắt để biết được sự thật.

Lời của Du Lâm làm Thế Vỹ lúng túng. Thế Vỹ không còn biết biện luận sao, chỉ nói:

- Du Lâm này! Tôi van cô đừng có lớn tiếng quá... Mình thảo luận nhỏ một tí... Để không lão phu nhân nghe thấy, tội nghiệp bà ta

Du Lâm nhìn Thế Vỹ.

- Anh thật tâm lo lắng, thông cảm cho bà lão

Thế Vỹ bút rút.

- Vậy chứ cô đã nghe hết chuyện rồi... cô vẫn không thấy động lòng thương ừ

- Thật ra thì tôi có động lòng... Nhưng cái động lòng đó không phải là vì gia đình họ Phúc này, mà là vì anh. Tôi chưa hề thấy trên đời này ai lại mềm yếu và bình thản như anh vậy. Thôi được... có lẽ tôi cần phải có một thời gian để suy xét, nghĩ ngợi. Nói thật anh biết, lần này đến Dương Châu là tôi đã nhận lệnh của gia đình hai bên, bằng mọi giá phải áp tải anh về Bắc Kinh. Nhưng với cá nhân tôi... thì tôi chỉ muốn đến đây xem thử anh là nhân vật như thế nào... Dung nhan ra sao... có cái gì lấy lòng mà chẳng coi tôi ra ký lô gì cả...

Thế Vỹ thở dài:

- Nghĩa là ý cô muốn nói, đến để hỏi tội tôi chứ gì?

Hoa Du Lâm chớp chớp mắt rồi nói:

- Không hẳn như vậy. Tôi không chỉ hỏi tội mà còn kêu án và bắt anh phải phục tòng. Nhưng mà... Khi tới đây thấy nhiều thứ phức tạp quá nên trước khi làm chuyện đó tôi thấy cần phải nghiên cứu một cách kỹ lưỡng.

Và rồi Du Lâm quay sang nhìn Thế Vỹ cười:

- Hãy yên tâm, làm cái gì tôi cũng hết sức bình tĩnh, khách quan, chứ không hồ đồ đâu

Và cuộc nói chuyện của họ đến đây tạm kết thúc.

Bên ngoài bóng tối tỏa giăng, đêm đã khuya Thế Vỹ đã rời phòng Du Lâm... mà tâm sự vẫn nặng nề.

o0o

Về đến phòng, Thế Vỹ đã thấy Thanh Thanh có mặt trong phòng chàng. Cô nàng có lẽ đã ngồi đây khá lâu

Vừa thấy Thế Vỹ bước vào cửa Thanh Thanh đã tiến tới nhào vào lòng chàng. Từ ngày quen biết đến giờ, chưa bao giờ Thanh Thanh tỏ ra cảm xúc như thế. Miệng Thanh Thanh kề sát tai Thế Vỹ nói:

- Anh Thế Vỹ... Em xin lỗi anh. Ban nãy em đã đứng ngoài nghe lén chuyện của anh với cô Du Lâm đó... Và nhờ vậy em mới biết... Em mới thấy là vị hôn thê của anh quả là một nhân vật rất đáng nể vì... Chính nhờ vậy mà em mới hiểu tại sao người lớn họ muốn... môn đăng hộ đối... Em đã nghe chị ấy phân tích và lý luận. Thì ra chị ấy mới xứng đáng là vợ của anh. Từ trình độ học vấn đến kiến thức. Ngày xưa vì không biết Chị Du Lâm thế nào, nên em mới bình thản, chứ còn bây giờ... Em thấy thì... vì vậy... vì vậy... Em muốn nói với anh là nếu bây giờ anh không còn thương em thì... Em cũng không dám trách... vì em không dám tranh giành với chị ấy!

Thế Vỹ ngạc nhiên, đỡ Thanh Thanh dậy, nhìn vào mắt người yêu Thế Vỹ hỏi:

- Thanh Thanh! Em không còn tin tưởng anh à?

- Làm sao em dám làm chuyện đó?

Thanh Thanh lùi lại một bước nhìn Thế Vỹ, một cách buồn bã.

- Tuy là trước đó, em cũng biết chuyện anh đã có vị hôn thê... nhưng mà chuyện đó rất mơ hồ. Em chẳng suy nghĩ gì cả. Mãi cho đến hôm nay, khi mà người con gái bằng xương thịt

xuất hiện trước mặt... Thì em mới hiểu ra người ta là trí thức, con nhà khuê các... và đứng trước mặt chị ấy, em mới thấy mình bé nhỏ vô cùng...

- Bé nhỏ à? Được bé nhỏ như em, cũng có chán vạn người nể phục... Thanh Thanh em đừng có nghĩ như vậy... Trong thời gian bên nhau, chúng ta đã trải qua biết bao nhiêu thử thách đau khổ. Chúng ta đã từng hạnh phúc... Vậy mà... em vẫn còn chưa tin tưởng anh ử Em cũng không tin cả bản thân mình... Thú thật, sự xuất hiện đột ngột của Du Lâm cũng làm cho anh lúng túng, bứt rứt. Nhưng cô ấy chưa lung lạc được vị trí của em trong trái tim anh. Chưa đâu em ạ...

Thanh Thanh đưa tay lên dụi mắt:

- Anh đừng nói những lời đó để an ủi em... Để em tiếp tục nằm mơ Rõ ràng là Chị Du Lâm hơn hẳn em... Và một lúc nào đó... Chỉ khiến cho em càng đau khổ thêm. Em sẽ có cảm giác mình bị lừa dối

Thế Vỹ bước tới xiết mạnh đôi vai Thanh Thanh:

- Lừa dối Ai lừa dối em chứ? Nếu em không tin anh thì em hãy hỏi Thiệu Khiêm đi, xem anh đã nói gì với cậu ấy

Và Thế Vỹ ôm lấy Thanh Thanh vào lòng nói:

- Thanh Thanh... Em đừng nghi ngờ gì cả. Thật ra thì nếu luận về học lực, về kiến thức văn hóa về thân thế... Em không bằng Du Lâm... Nhưng mà... Em phải biết người anh yêu là em... Anh muốn cưới em làm vợ chứ không phải một đứa con gái nào khác...

Thanh Thanh lắc đầu:

- Em không nghe... Em không dám nghe đâu

Thế Vỹ bực mình

- Thanh Thanh. Em không sợ anh giận à?

Thanh Thanh vội nói:

- Anh đừng giận, đừng bao giờ giận! Nhưng anh phải biết là... Em rất sợ... Em sợ là rồi đây anh sẽ theo chị ấy về Bắc Kinh... Đến đấy anh quên hết. anh không còn nhớ đến Thảo Nhi, phu nhân, đám học trò, và cả em nữa... Bởi vì, những gì Chị Du Lâm nói ra em cảm thấy đều hữu lý, đều chặt chẽ... Để làm cho Thế Vỹ bàng hoàng. Tại sao tại sao chẳng trả hiếu cho cha mẹ ruột lại đi hiếu thảo với cha mẹ người Thanh Thanh rất có lý khi sợ hãi...

Thế Vỹ chợt hiểu ra Và Thế Vỹ thấy có một áp lực lớn đè nặng trên trái tim mình.

oOo

Cái áp lực đó theo thời gian càng lúc càng trở nên nặng. Và Du Lâm dưới sự sắp xếp của Phúc gia trang đã tạm thời lưu lại, nhưng với bản chất hiếu động Du Lâm không chịu ngồi không. Trong những giây phút rỗi rảnh, Du Lâm đã chuyện vãn với Nguyệt Nương, hỏi thăm bé Thảo Nhi và tâm sự với cả bà Tịnh Chi... Du Lâm cũng không bỏ qua trường cấp 1 Lập Chí, nàng tò mò đến đấy và với đám học trò nàng cùng chúng vui đùa, dạy chúng hát những bài hát dành cho trẻ con. Chẳng hạn như bài:

Chúng ta là những người đến từ muôn phương

Chúng ta đã gặp nhau dưới một mái trường

Bạn là nam sinh, tôi là nữ
 Nhưng học chung cùng một lớp
 Chúng ta có tình thương của thầy
 không khác gì tình yêu của cha mẹ
 Mây trắng vẫn trôi trên trời cao
 Bầu trời vẫn xanh, cỏ cây đậm màu
 Tình thầy trò ta mãi vững bền cùng trời đất
 Mặc thời gian trôi
 Như nước qua cầu
 Cánh buồm vẫn căng với gió
 Và chúng ta ngồi đây hát ca
 Mừng cho cuộc đời hạnh phúc
 Chẳng còn chia ly, chẳng còn buồn khổ
 Mãi mãi sau đây
 Sẽ không bao giờ quên những ngày này...

Đám học trò nó thích Du Lâm vì Du Lâm dạy cho nó hát. Gặp Du Lâm ở đâu chúng cũng luôn miệng gọi là cô Cái tình cảm chúng dành cho Du Lâm làm cả Thiệu Khiêm phải ngạc nhiên.

Thiệu Khiêm nói với Thế Vỹ.

- Này, vị hôn thê của anh quả là "kỳ nữ" đấy. Muốn thu phục

được nhân tâm kiểu cô ấy không phải là dễ đấy

Nói xong như nghĩ ra điều gì, chợt Thiệu Khiêm nắm lấy ngực áo Thế Vỹ nói:

- Này này... Anh đã báo cáo cho vị hôn thê anh biết chuyện giữa anh và Thanh Thanh chưa Nếu anh ngại, anh không nói thì `tôi sẽ đại diện anh nói

Thế Vỹ đẩy tay Thiệu Khiêm ra, nói:

- Làm gì vội vã như vậy Anh không thấy là Du Lâm không có lấy một giây phút rảnh rỗi à? Nhưng Du Lâm là cô gái thông minh... Cô ấy đã nói với tôi là bây giờ đang thu thập bằng chứng để lập cáo trạng tôi thì dù tôi không nói Cô ấy ở lại Phúc gia trang chỉ trong vài ngày là rõ tất.

Vâng, cái mà Thế Vỹ nói không phải là vô lý. Vì chỉ cần nhìn thái độ của Thanh Thanh là Lâm đã nghĩ ra... trong bất cứ tình huống gì khi có mặt Thế Vỹ là ánh mắt của Thanh Thanh không bao giờ rời Thế Vỹ. Bên cạnh đó bà Tịnh Chi gọi Thế Vỹ là con trai mà miệng lại luôn mồm gọi Thanh Thanh là dâu con, rồi còn nữa, Thảo Nhi nói bất cứ điều gì cũng ghép đôi Thanh Thanh với Thế Vỹ... Bấy nhiêu đó chưa đủ để Du Lâm kết luận? Nhưng Du Lâm vẫn để trong lòng, không nói ra

Một buổi tối mấy hôm sau, khi Du Lâm đi vào phòng sách của ông Chấn Đình. Giữa lúc ông ấy đang nói chuyện với Thế Vỹ về chuyện bác Hải của Thảo Nhi ông cho biết đã cho người đến khắp nơi tìm Lý Đại Hải mà ông vẫn biệt tăm vô âm tín... ông không dám tiết lộ ra sợ Thảo Nhi buồn... Sau đấy họ còn đề cập đến Hoa Du Lâm. ông Chấn Đình thắc mắc không biết Du Lâm sẽ còn ở đây bao lâu, rồi sự việc sẽ diễn

biến thế nào... ông sợ bà Tịnh Chi sẽ biết sự thật và bà ấy sẽ buồn. Giữa lúc hai người nói chuyện với nhau chuyện đó thì Du Lâm bước vào

-Thưa bác!

Du Lâm nhập đề ngay không khách sáo

- Bác có thấy bác, anh Thế Vỹ, Thanh Thanh, Thảo Nhi, và cả Nguyệt Nương nữa... đều đang âm mưu làm một chuyện tàn nhẫn nhất không?

ông Chấn Đình nhạc nhiên:

- Cái gì? Bác tàn nhẫn? tại sao cháu lại nói như vậy

Du Lâm phân tích:

- Đúng... Bác hãy suy nghĩ xem có đúng không? Cả đám người tụ nhau lại... và dung túng cho cái hành vi trốn chạy sự thật của bác gái Điều đó có đúng không? Nội cái chuyện mù lòa cũng đã là cái có chạy trốn rồi Nhưng nếu để ý kỹ bác sẽ thấy là, rõ là mắt bác gái có mù nhưng trái tim của bác ấy không mù... Vì vậy đúng ra mọi người ở đây có thể ngăn chặn được cái hành vi đó... Nhưng ai ai cũng không muốn, cũng sợ... Và mượn cái là vì thương hại để cho tình trạng giả dối đó tiếp diễn... Và chẳng những tình trạng sức khỏe vật chất của bác gái bệnh hoạn suy yếu, mà tinh thần cũng chẳng khỏe mạnh gì. Hỏi như vậy là tốt hay là bất hạnh.

Thế Vỹ sợ ông Chấn Đình buồn vội nói:

- Du Lâm, cô đừng nói như vậy, những điều cô nghĩ, chúng tôi cũng đã từng phân tích qua...

- Vậy thì càng bậy hơn. Sao đã phân tích rồi mà để tình trạng

kéo dài Có phải là sẽ khiến nó tồi hơn không?

Rồi Du Lâm lắc đầu nói tiếp:

- Sự lường gạt đầy thiện ý này không hay đâu, nó giống như tiếp tay cho bác gái đào sâu cái hố để ẩn thân, cô lập mình trong đó. Vì vậy tốt nhất là ngưng lại, không những phải kéo bác ấy ra để bác ấy phải đối diện sự thật, mà chuyện này sớm muộn gì cũng phải làm thối Chử không lẽ anh Thế Vỹ đồng ý cả đời ở lại đây để đóng vai Phúc Nguyên Khải mãi ử

Lời của Du Lâm làm Thế Vỹ giật mình. Đó là sự thật là vết thương đau nhói trong tim Thế Vỹ.

ông Chấn Đình cũng lặng im không biết ứng phó ra sao, thật lâu ông mới lên tiếng.

- Vâng... rõ ràng là thương bà ấy mà chúng tôi đã làm chuyện dại dột... không phải tôi không biết, ngay từ đầu tôi đã chống đối chuyện để Thế Vỹ đóng vai Nguyên Khải... Tôi đã phản đối một cách dũ dằn, nhưng rồi sau đấy không biết nghĩ sao, tôi lại thỏa hiệp... không phải chỉ vì tôi thương hại vợ tôi mà còn có lẽ vì... bây giờ tôi đã già... tôi đã suy yếu... Chuyện Thế Vỹ mang bé Thảo Nhi và Thanh Thanh đến đây... chợt nhiên như khơi dậy trong lòng tôi cái hạnh phúc, cái ấm cúng gia đình mà đã lâu ngủ yên trong lòng. Lý trí tôi lu mờ đi Vậy thì chuyện này... không phải chỉ vợ tôi mà cả tôi cũng đang tự lừa dối mình...

Đây là lần đầu tiên, ông Chấn Đình bộc bạch tâm sự sâu kín của mình. Cái dáng dấp cứng cỏi bề ngoài, nhưng trái tim lại mềm yếu bên trong. Thế Vỹ nghe và cảm động, một sự thật chua xót.

Du Lâm đang yên lặng, lên tiếng:

- Tôi chỉ còn ở lại đây ít lâu là sẽ quay ngay về Bắc Kinh, riêng về Thế Vỹ anh có định ở lại hay theo tôi về Bắc Kinh thì tùy anh. Bởi vì đây là một vấn đề khác... nhưng tôi cũng mong là anh nên suy nghĩ cẩn kẽ, xem những gì mình đã làm nó có một giá trị tương đối nào không? Hay là lợi bất cập hại

Và Du Lâm không đợi phản ứng của Thế Vỹ, nàng cúi đầu chào ông Chấn Đình rồi lui ra ngoài

Còn lại, ông Chấn Đình và Thế Vỹ nhìn nhau, chẳng ai nói một lời nào cả.

Sự phân tích của Du Lâm khiến cho từng cá nhân trong Phúc gia trang không còn lý do tránh né sự thật nữa

Thế Vỹ là người bị ray rứt nhiều nhất. Và sau nhiều ngày suy nghĩ, chàng quyết định sẽ lợi dụng dịp nghỉ tết sẽ quay về Bắc Kinh một chuyến. Và khi đã quyết định rồi, thì cái tình cảm nhớ nhà, nhớ cha mẹ... lại ùn ùn kéo đến... Thế Vỹ không làm sao thối lui được. Bên cạnh giữa Thanh Thanh và Du Lâm chuyện phải giải quyết dứt khoát chứ không thể nhập nhằng mãi được.

Thế Vỹ nói với Thanh Thanh:

- Em biết không anh phải quay về Bắc Kinh. Bởi vì chỉ có về đây chuyện của anh và em mới được hợp thức hoá, mới danh chánh ngôn thuận. Đến Bắc Kinh anh sẽ kể rõ ngọn ngành cho cha mẹ anh biết là người con gái mà anh yêu có tên là Thanh Thanh và anh muốn cưới Thanh Thanh làm vợ. Riêng về Hoa Du Lâm cô ấy toàn quyền tự do, cô ấy có thể lựa chọn hạnh phúc theo mình... mọi chuyện phải được giải quyết dứt

ráo... Bằng không để tình trạng này kéo dài, vừa khổ cho chúng ta lại vừa bất công với Du Lâm. Vì vậy anh phải về, em phải để anh giải quyết việc xong, là anh sẽ quay về với em.

Thanh Thanh cúi đầu, yên lặng. Cái mà Thanh Thanh sợ hình như nó đang đến.

Thế Vỹ hỏi:

- Thế nào

Thanh Thanh suy nghĩ một chút nói:

- Anh cho em theo anh về Bắc Kinh với

Lời Thanh Thanh làm Thế Vỹ giật mình:

- Không được! Bây giờ chưa được.

Thanh Thanh đỏ cả mặt:

- Tại sao Chuyện là chuyện của cả hai thì phải cả hai giải quyết chứ.

Thế Vỹ nói:

- Chưa được... Như vậy là hấp tấp quá. Thanh Thanh, em cần phải biết cái phong cách gia đình anh. Cha mẹ anh từ xưa đến giờ sống một cách nguyên tắc, họ rất là bảo thủ. Ngay hiện tại, ba mẹ anh còn chưa biết chuyện anh ở đây lại có em. Với họ... thì Hoa Du Lâm mới là dâu con chánh thức. Nếu bây giờ đột nhiên anh đưa em ra mắt rồi nói là anh cưới em chứ không cưới Du Lâm. Có phải anh đã tuyên chiến với họ rồi không? Và như vậy... chắc chắn chúng ta sẽ thất bại...

Thanh Thanh suy nghĩ. Thế Vỹ có cái lý của chàng... Nếu dù

không vui cũng không nói gì cả.

Thế Vỹ lại tiếp nói:

- Em hãy suy nghĩ kỹ đi Cái gương của nhà họ Phúc vẫn còn sờ sờ trước mắt. Chuyện của Phúc Nguyên Khải và Chu Nhược Lan. Nếu chúng ta không hành động một cách tỉnh táo, anh có thể sẽ biến thành Nguyên Khải thật sự và em sẽ là Nhược Lan đấy

Thanh Thanh đau khổ nói, rồi ngược lên nhìn Thế Vỹ:

- Không! không thể có chuyện như vậy được! Anh đừng có nói những lời xui xẻo đó... vì anh không phải là Nguyên Khải... Còn em... em cũng không phải là Nhược Lan.

- Thôi được, anh không nói nữa Từ đây về sau anh sẽ không nói nữa

Thế Vỹ nắm lấy tay Thanh Thanh rồi an ủi

- Thanh Thanh, em cần phải lý trí một chút... chuyện chúng ta tạm thời chia tay là cần thiết... vì nó sẽ đánh đổi lại cái hạnh phúc lâu dài... Em thấy đúng không? Suy nghĩ kỹ đi... Chuyện anh đi lần này cũng không phải là không trở lại, anh hứa với em, cao lắm là một tháng... Thanh toán việc xong là anh quay lại ngay Em cứ ở Phúc gia trang này chờ anh nhé?

Thanh Thanh ngược mắt buồn nhìn người yêu

- Anh Thế Vỹ... Thật ra thì em cũng không ganh tị chuyện anh có Hoa Du Lâm. Chị ấy là người tới trước... em chỉ cần chị ấy chấp nhận là... em có thể nào cũng được tì thiếp hay tì tó gì cũng không quan trọng. Miễn là em được yêu anh, ở gần anh...

Thế Vỹ giật mình xiết chặt Thanh Thanh hơn:

- Thanh Thanh! sao em nói vậy được chứ? Em đừng đem những chuyện tầm thường đó ra để ru ngủ dục vọng của anh... Anh làm sao có thể chấp nhận đề nghị đó. Cuộc sống đa thê chưa hẳn là cuộc sống hạnh phúc. Rồi còn Hoa Du Lâm nữa Con người tiến bộ làm sao chấp nhận một cuộc hôn nhân như vậy

Thanh Thanh ngồi yên. Thế Vỹ lại nói:

- Anh đã thấy rất nhiều đại gia đình có quá nhiều tì thiếp. Họ sống nào có hạnh phúc đâu sự bất hòa giữa bà này với bà nọ rồi chuyện tranh ăn... kết quả là người chồng lúc nào cũng phải xử kiện... Anh không muốn làm chủ nhân những gia đình như thế... và lại bây giờ hình ảnh em đang tràn ngập trong trái tim anh. Anh còn cái chỗ nào đâu để chứa thêm Hoa Du Lâm chứ?

Thanh Thanh có vẻ lo lắng:

- Nhưng mà... nhưng mà... Chỉ sợ anh vừa về đến Bắc Kinh, đối diện với cha mẹ, với gia đình của Chị Du Lâm... là anh không nói gì được cả.

- Có thể nào thì cũng phải để anh đi thử mới biết. Anh cũng rất hiểu nỗi khổ tâm của người chờ đợi Nhưng đâu chỉ một mình em. Xa em, anh cũng nhớ lắm chứ? Nhưng mà đây là chuyện bắt buộc... Muốn có hạnh phúc lâu dài thì phải tạm thời xa nhau... Thanh Thanh, em phải biết là... Anh không muốn làm chồng tạm bợ với em. Mà anh muốn chúng ta ở với nhau cả đời...

Thanh Thanh nằm yên trong lòng tay Thế Vỹ. Nàng thấy quý

trọng từng giây bên chàng. Nàng chỉ sợ một hơ hồng nhỏ... Hạnh phúc sẽ giống như cánh chim vụt bay và không trở lại

Thế Vỹ hứa với Hoa Du Lâm, qua tháng 12 sẽ trở về Bắc Kinh.

Du Lâm tính nhẩm trên ngón tay. Chỉ còn hơn tháng nữa. Như vậy cũng không còn xa lắm. Thế là Du Lâm quyết định.

- Được rồi! Như vậy tôi sẽ chờ anh. Chúng ta sẽ cùng khởi hành một lúc.

Thế Vỹ không có lý do khước từ. Thanh Thanh nghe nói chỉ chau mày âu lo...

Và cái quyết định đó chỉ có Thế Vỹ, Du Lâm và Thanh Thanh biết. Tất cả giữ kín với bà Tịnh Chi và Thảo Nhi, không khí trong gia đình họ Phúc từ khi có sự xuất hiện của Du Lâm trở nên nặng trĩu

Đầu tháng 11. Trưởng phòng nhãn khoa của bệnh viện Dương Châu Bác sĩ Lâm đặc biệt ghé Phúc gia trang thăm, ông đã hết sức khuyến khích bà Tịnh Chi, ông nói:

- Bà hãy chấp nhận điều trị đôi mắt đó đi, mặc dù chỉ có 20 % hy vọng. Nhưng bà hãy nghĩ kỹ đi. Điều trị cũng nào có mất mát thêm gì. Giả sử như chuyện giải phẫu đó thất bại đi... thì bà vẫn ở tình trạng giống như bây giờ thôi. Chứ đâu có gì nặng hơn đâu. Còn nếu thành công, khôi phục lại được thị giác. Thì có phải là ai cũng thích không?

Nhưng bà Tịnh Chi vẫn phản kháng, bà viện dẫn hàng trăm lý do. Những lý do nhiều khi vô lý để từ khước.

Nhưng cái thái độ sốt sắng và tích cực của bác sĩ Lâm đã làm

phần chứng từng người trong gia đình họ Phúc. Nhất là với Thế Vỹ. Chàng nghĩ dù trước khi đi... Thế Vỹ cũng muốn bà Tịnh Chi được chạy chữa mắt... Chuyện thành công hay thất bại cái đó là ý trời nhưng ít ra khi đi xa... Thế Vỹ cũng yên tâm... Thế là tất cả những người trong Phúc gia trang từ lớn chí nhỏ, bắt đầu lo bàn kế hoạch, an ủi và khuyến khích.

ông Chấn Đình nói với vợ:

- Tịnh Chi này em hãy nghĩ xem. Ngay như cái con bé Thảo Nhi, nó bị xe đụng như vậy, mà vẫn không chết, đó là nhờ nghị lực... Nhờ nó khát sống... sự cố gắng của nó đã khiến tất cả chúng ta ở đây phải thần phục, em nghĩ có đúng không? Thế còn em? không lẽ em muốn tiêu cực mãi thế này

Bà Tịnh Chi tránh né.

- Vâng em tiêu cực... Là bởi em đã quen rồi... Em đã quen sống trong bóng tối... Em rất sợ thay đổi... em không cần có đôi mắt nữa

ông Chấn Đình vừa giận vừa đau khổ nói:

- Sao lại nói là "quen" được? Cái quen của em đó làm bao nhiêu người phải phiền phức lo lắng, em biết không? không ai được thư thả, lúc nào cũng phải nghĩ đến em... Em vừa bước đi một bước, là phải ba chân bốn cẳng đuổi theo canh chừng... một mình em mò mẫm trong bóng tối... Nhưng bốn, năm người mắt sáng bỏ việc mình để lo cho em. Em thấy đấy... cái quen của em phải là quá hoang phí không?

Thế Vỹ thấy ông Chấn Đình hơi nặng lời, vội vã can thiệp:

- Thật ra con biết là... . phu nhân cũng muốn chữa lành mắt, đúng không? Ai lại không muốn điều đó? Thử nghĩ xem khi

mà cảnh đời vẫn đẹp. Mây trời xanh này. Mặt hồ như gương này... rồi cảnh Hồ Tây trong mưa... Cầu Ngũ Đình với những kiến trúc, tượng đá tí mĩ... Đó là chuyện xa Còn chuyện gần như vườn hoa ở Phúc gia trang của chúng ta với đủ loại hoa nào Kim Cúc vàng ối, hải đường đỏ, rồi Huynh Hoa... Những cây hoa quá quen thuộc với phu nhân... không lẽ người không thích ngắm chúng nữa sao

Thảo Nhi nói vô:

- Còn con nữa nè, không lẽ bà không muốn nhìn xem mặt con ra sao ử Bà từ nào tới giờ chỉ sờ con. Chứ chưa thấy được con mà?

Nhưng bà Tịnh Chi vẫn cố gắng chống chế.

- Không! không được! tôi rất sợ đau mà... tôi sợ lắm. Tôi cũng không muốn bị giải phẫu

Nhưng rồi tối hôm ấy Tình cò bà Tịnh Chi nghe được con bé Thảo Nhi khẩn vái trước bàn Phật:

- Bồ tát ơi! Bồ Tát có biết là... Bà của con không chịu đi mổ mắt không? Bà nói là sợ đau, mà con cũng biết là... chuyện đó rất đau, bởi vì con đã từng nằm trong bệnh viện mà... nhưng con không thể nói dối... Vì vậy con đến đây để thương lượng với Bồ Tát trước... Nếu Bồ Tát chịu... Con sẵn sàng gánh hết cái đau cho bà... có chịu đau thêm một chút đối với con chẳng sao cả... Con biết Bồ Tát hiển linh. Bồ Tát thương người, vậy thì Bồ Tát hãy giúp con. Bởi vì Bồ Tát có biết là... Bà con cũng rất yêu con lắm không? Vì vậy con muốn làm một cái gì, để gọi là đền đáp lại...

Bà Tịnh Chi nghe và không dần được... Bà mò mẫm bước đến

và ôm Thảo Nhi vào lòng khóc òa

- Thảo Nhi... Đứa cháu thánh thiện mà trời đất đã ban cho ta
Nếu đây là ước nguyện của con thì ta không có lý do gì chối
từ... Ta sẽ chữa lành mắt, ta sẽ đi để con vui...

o0o

Và rồi ngày 15 tháng 11, bà Tịnh Chi được giải phẫu mắt.

Việc giải phẫu hoàn tất không trở ngại... Và bây giờ là mọi
người chỉ còn chờ đợi Bà Tịnh Chi được đưa vào phòng bệnh
hạng nhất, mắt quần đầy băng trắng. Bà nằm như vậy hơn
một tuần, ngày ngày có bác sĩ đến thay thuốc khám bệnh.

Và rồi cái ngày mở băng cũng đến. Mọi người nín thở chờ đợi
Mong là khi lớp bông băng kia được mở ra Họ sẽ nghe được
tiếng thét lên sung sướng của bà Tịnh Chi

Nhưng sự thật khiến mọi người thất vọng. Lớp bông băng
được mở ra... Trong cái phòng mà ánh sáng đã được là dịu
bớt để bệnh nhân không bị chói mắt.

Khi lớp bông băng cuối cùng được tháo ra Bác sĩ Lâm nói:

- Bây giờ bông băng đã được bỏ hết. Bà hãy từ từ mở mắt ra,
tập trung nhìn thử trước mặt. Rồi nói cho tôi biết xem bà đã
nhìn thấy gì nhé?

Trong phòng ông Chấn Đình, Nguyệt Nương, Thảo Nhi,
Thanh Thanh, Thế Vỹ đứng vây quanh giường. Ai cũng trong
cái tâm trạng nôn nóng chờ đợi Bà Tịnh Chi bắt đầu lay động
đôi mi mắt. Bà bắt đầu nhìn... Căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng
thở... mọi người nín thở.

Nhưng chợt nhiên, họ chỉ nghe bà Tịnh Chi đau khổ hét lên.

- Ồ! không! tôi chẳng thấy gì cả... Hãy trả băng lại đây... Hãy bịt mắt tôi lại... như vậy sẽ thoải mái hơn. Vô dụng quá... tôi rõ là một kẻ mù lòa Định số đã sắp đặt tôi là một kẻ mù lòa mà... Tại sao mấy người lại cãi lại...

Mọi người đều cảm thấy tuyệt vọng, nhất là Thảo Nhi, Bác sĩ Lâm có vẻ ngạc nhiên, ông lại mang dụng cụ khám mắt ra, ông chăm chú khám xét, rồi chỉ nói:

- Bây giờ thì để không cần phải băng kín mắt lại nữa... Nhưng để bệnh nhân xuất viện trước đi, rồi những chuyện khác sẽ tính sau Có lẽ phải cần có một thời gian để bệnh nhân quen dần với ánh sáng. Mỗi ngày nhớ nhỏ thuốc cho đều... Vài hôm nữa, tôi sẽ đến tái khám.

Và sau đấy, bà Tịnh Chi với sự giúp đỡ của mọi người đã được xuất viện về nhà. Không hiểu sao trước khi được giải phẫu, mắt bà mở thao láo dù không trông thấy... còn bây giờ... có lẽ tay nghề của bác sĩ kém cỏi... đôi mắt kia cứ nhắm nghiền.

Bà luôn miệt mài đòi

- Mắt xốn quá! phải có băng vải băng lại! Băng lại giùm tôi đi, tôi mới an tâm.

Thế Vỹ nói:

- Không được! bác sĩ bảo là phải để thế này, để mắt quen dần với ánh sáng... vậy thì phu nhân đừng nhắm mắt nữa, từ từ mở mắt ra đi!

Bà Tịnh Chi mở mắt ra Nhưng bà tỏ vẻ thật đau đớn, bà vội nhắm mắt lại ngay

- Không! tôi không nhìn thấy gì cả.

Bé Thảo Nhi bước tới, vừa đi, vừa nói:

- Bà ơi! bà đừng có sợ. Mới mở băng mà... Qua vài ngày nữa Từ từ rồi bà sẽ nhìn thấy thôi...

Nhưng vì nó bước nhanh quá. Nên chân đã trượt trên một hòn đá loạng choạng suýt ngã. Và như một phản xạ bà Tịnh Chi vội đưa tay lên, đỡ lấy

- Coi chừng con!

Phản ứng của bà Tịnh Chi làm cho mọi người ngẩn ra Và mọi người như hiểu ra

Bé Thảo Nhi thì ngã vào lòng bà Tịnh Chi, nó ngược mắt lên với nụ cười thật ấm.

- Bà ơi! Con biết rồi! Bà đã trông thấy con!

Bà Tịnh Chi cúi xuống, mặt bà chợt tái bệch ra và như không dần được xúc động, bà quay người lại bước nhanh vào nhà, hai tay ôm lấy mặt bà rên rỉ nói:

- Tại sao lại phải tháo băng vải ra chứ? Thà là để tôi núp trong cái băng vải kia... Chỉ nghe tiếng các người nói là tôi đã hạnh phúc lắm rồi... Tôi chỉ thích nghe giọng nói Chỉ cần nghe là tôi cảm giác được là mình có tất cả. Vậy mà... các người ác quá! tôi chẳng muốn nhìn mặt ai nữa cả...

Thế Vỹ hiểu rõ tất cả, chàng bước tới với tâm trạng buồn vui lẫn lộn. Chàng nắm lấy vai bà Tịnh Chi, xoay người bà lại, bắt buộc bà phải trực diện với chính mình. Thế Vỹ nói:

- Thì ra bác sĩ Lâm đã thành công. Chỉ có điều là bác lại

không muốn... bác không chịu nhìn chúng tôi, bác sợ sự thật... và bây giờ bác đau khổ... là vì... không còn thấy lại anh Nguyên Khải của bác, mà bác chỉ trông thấy tôi... một đứa con trai hoàn toàn xa lạ...

Bà Tịnh Chi mở to đôi mắt... sợ hãi nhìn Thế Vỹ.

- Vâng đúng rồi Tôi không hề quen biết cậu Cậu là ai vậy

ông Chấn Đình bước tới

- Có nghĩa là Tịnh Chi em đã nhìn thấy rõ rồi phải không? Vậy tại sao cứ né tránh? Cứ giả vờ như không thấy Bây giờ em hãy mở mắt to đi, nhìn kỹ lưỡng từng người một.

Lời nói của ông Chấn Đình càng làm cho bà Tịnh Chi lúng túng, bà hét lên:

- Anh Chấn Đình! Còn Nguyên Khải! Nguyên Khải của chúng ta đâu rồi

ông Chấn Đình nói:

- Em hãy bình tĩnh nào ở đây không còn Nguyên Khải, mà chỉ có Thế Vỹ... Thời gian qua, chỉ có Thế Vỹ ở đây... Cậu này là người gốc Bắc Kinh đến nhà mình, chứ không phải Nguyên Khải Em không chấp nhận sự thật đó. Em cứ mãi sống bằng hình ảnh của Nguyên Khải thôi

Bà Tịnh Chi có vẻ sợ hãi... bà muốn lùi ra sau, nhưng đôi tay của Thế Vỹ quá chặt. Thế Vỹ nói:

- Bác hãy nhìn thẳng vào mặt cháu đây này. Bác nhìn cho rõ đi Cháu biết là trong cái giây phút này, bác đau đớn lắm... Nhưng mà có thế nào thì... bác cũng phải phản đối diện với sự thật... Bác sĩ Lâm đã giúp bác lấy lại được ánh sáng. Bây

giờ thì đến phiên bác phải nhìn thẳng vào cuộc đời Bác hãy mở rộng cánh cửa trái tim và bước ra ngoài

Bà Tịnh Chi như không muốn, bà lại cầu cứu:

- Còn con dâu! con dâu của tôi đâu

Nguyệt Nương vội đẩy Thanh Thanh tới trước:

- Phu nhân này! Đây là cô gái mà phu nhân cứ gọi là con dâu Phu nhân hãy nhìn kỹ đi... Cô ấy đâu có giống Nhược Lan phải không? Cô ấy cũng trẻ hơn Nhược Lan nhiều... ít ra là trên mười tuổi

Bà Tịnh Chi lại run rẩy nhìn Thanh Thanh:

- Cô... cô là ai

- Dạ con là Thanh Thanh.

- Vậy cô không phải là con dâu của ta ử

- Dạ không.

Bấy giờ, nước mắt của bà Tịnh Chi mới chảy dài Thảo Nhi bước tới ôm lấy bà nói:

- Bà ơi bà đừng khóc nữa... Mặc dù anh Thế Vỹ không phải là chú Nguyên Khải, mặc dù Chị Thanh Thanh không phải là con dâu của bà... Nhưng tất cả anh chị ấy... ai cũng yêu bà cả.

Cuối cùng bà Tịnh Chi cũng trực diện với Thế Vỹ. Đôi tay bà run run đưa lên sờ nhẹ khuôn mặt Thế Vỹ. Bà chẳng nói gì, nhưng nước mắt cứ lả tả rơi

Thế Vỹ an ủi:

- Bác định nói gì, cứ nói đi!

Bà Tịnh Chi có vẻ thật cố gắng:

- Con... con... con không phải là Nguyên Khải của ta, mà con là Thế Vỹ... con là Hà Thế Vỹ đúng không?

Thế Vỹ ghì nhẹ tay bà Tịnh Chi, chàng có vẻ thật xúc động:

- Vâng, cháu là Hà Thế Vỹ... và cháu thành thật xin lỗi Vì bấy lâu nay cứ để bác nhầm lẫn là Nguyên Khải

Bà Tịnh Chi chợt òa lên khóc... Tiếng khóc đau thương làm xé cả ruột gan mọi người, làm ai cũng chảy nước mắt... Kể cả ông Chấn Đình. Bà Tịnh Chi khóc như vậy rất lâu, sau đó đẩy Thế Vỹ qua một bên, bà tiến về phía chồng.

Bà Tịnh Chi gọi:

- Anh Chấn Đình... Tóc anh bây giờ cũng bạc trắng cả rồi

ông Chấn Đình gạt nước mắt, nắm lấy tay vợ:

- Phải, tóc của chúng ta đều bạc trắng cả em ạ.

Bà Tịnh Chi lại quay sang Nguyệt Nương:

- Nguyệt Nương này... mấy năm qua... ta hẳn làm khổ em nhiều lắm phải không?

Nguyệt Nương nghe hỏi đến vừa khóc vừa nói:

- Thái thái ơi... Nguyệt Nương này chỉ mong được phục vụ Thái thái thôi

Bà Tịnh Chi quay trở lại ông Chấn Đình.

- Anh Đình, còn con của chúng ta... Nguyên Khải đâu anh?

ông Chấn Đình đau đớn nói:

- Nguyên Khải à? Nó đã chết rồi... chết lâu rồi em ạ... Hơn mười năm nay rồi còn gì.

Bà Tịnh Chi như lặng đi mấy phút, rồi bà đẩy đám đông đang đứng trước mặt qua một bên, bà bước ra khỏi phòng... đám đông đi theo sau Bà Tịnh Chi bước tới sân trước... Lúc đó gió lạnh thổi lồng lộng... nhưng bà không lùi bước, bà bước tới hòn giả sơn, chợt nhiên quỳ xuống, thống thiết nói:

- Vâng! vâng! tôi đã nhớ ra rồi... Nó đã chết! Nguyên Khải đã chết và đã ở đây. Chính Nhược Lan mang chiếc quan tài đó đặt ở đây. Ở đây Trời ơi Nguyên Khải ơi!

Lời bà Tịnh Chi thật thê lương:

- Mới đây mà đã mười năm... Trong mười năm đó... mẹ lại không đốt được cho con một nén hương... mẹ không tổ chức lễ cầu siêu cho con được một lần... và con... con đã phải lạnh lòng như vậy... Nguyên Khải con ơi... Mẹ tội quá... mãi đến giờ này mẹ mới nhớ ra... Con đã chết... đã chết lâu lắm rồi...

Và bà ngã nhào xuống đất. ông Chấn Đình, Nguyệt Nương chạy vội đến đỡ Tịnh Chi lên, nhưng hai người xúc động khóc òa

Thế Vỹ, Thanh Thanh, và Thảo Nhi cùng chạy lên giữ lấy người họ Thế Vỹ xúc động nói:

- Bác ơi! Bác đừng buồn nữa! Anh Nguyên Khải chết đi mà có linh thiêng, thì bây giờ nhìn thấy cái cảnh này Anh ấy hẳn hài lòng. Bác đã sáng mắt và tỉnh táo trở lại...

Thảo Nhi thì nói:

- Bà ơi, bà đừng khóc nữa... Nếu bà còn khóc, cháu sẽ khóc theo... Thôi bây giờ bà hãy nín đi, rồi mai cháu sẽ đưa bà đi ra mộ chú Nguyễn Khải đốt nén hương. Tào mộ cho chú ấy Bà đồng ý chứ?

Bà Tịnh Chi quay qua nắm lấy cánh tay ông Chấn Đình:

- Anh ơi! Nguyễn Khải nó...

Chấn Đình vừa chảy nước mắt vừa gật đầu:

- Phải, nó đã chết rồi em ạ... Và nó đã được mai táng ở phía sau núi Phước Thọ Sơn... Lâu lắm rồi... Em bệnh... nên anh không đưa em đến đấy

- Vậy ử Anh Chấn Đình!

Và bà Tịnh Chi lại gục đầu lên vai chồng khóc ngất.

Không có ai cầm được giọt lệ... Tôi tớ trong nhà cũng ào ra, kể cả Hoa Du Lâm, dù không có liên can gì đến sự việc... Họ chứng kiến cảnh đó với một trái tim thương xót.

Cuộc đời sao lại quá nhiều cảnh thương tâm.

CHƯƠNG KẾT

Tối hôm ấy, mọi người đã quây quần bên ông Lý Đại Hải, để nghe ông nói chuyện có liên quan đến Nhược Lan.

Trời khá rét, lò sưởi trong phòng được nhóm lên. ông Hải ngồi cạnh hỏa lò. Thảo Nhi nhắc lại một chiếc ghế nhỏ ngồi cạnh đấy. Nó ngược mắt nhìn lên chờ đợi. Còn ông Chấn Đình, Tịnh Chi, Nguyệt Nương, Thế Vỹ, Thanh Thanh, Du Lâm... thì ngồi vòng chung quanh, đều yên lặng chăm chú nghe Lý Đại Hải kể:

- Quê mẹ của Nhược Lan ở tận Tô Châu. Nói là quê chứ thật ra Nhược Lan cũng chẳng có ai thân thích ngoài người mẹ mà như ta đã biết là thiếu Chu Sau khi Nguyên Khải và Lan lấy nhau, họ kéo về Tô Châu sống. Nhưng rồi cuộc sống ở đây quá khó khăn. Nên sau đó lại kéo nhau đến thành phố tìm việc làm. Ở đâu cũng không dễ kiếm được việc mà cái bệnh nó thường đi sau cái nghèo đói. Và rồi Nguyên Khải đã bỏ xác ở đấy. Lúc đó Nhược Lan và thiếu Chu không biết làm sao hơn là đưa linh cữu của thiếu gia về tại đây, cũng như gởi cháu gái lại cho ông bà nội nó nuôi dưỡng rồi ra đi chớ không ở lại. Không ngờ... Lão gia lại từ khước chuyện thừa nhận. Nên sau đó, Nhược Lan bế con cùng mẹ trở lại thành phố. Thời gian sau đó hai bên không còn qua lại nữa. Tôi mặc dù là người dung, nhưng tôi lại yêu thiếu gia như em trai mình, vì vậy không đành lòng. Tôi đã lén lút liên lạc với mẹ con

Nhược Lan. Một năm tôi kiếm có đến đấy hai ba lần thăm họ. Mỗi lần như vậy đều cho họ một chút tiền. Bởi vì tôi nghĩ..., có thế nào thì Thảo Nhi cũng là máu thịt của thiếu gia Biết đâu một ngày nào đó, rồi lão gia sẽ hồi tâm, sẽ cho họ quay lại...

Và Lý Đại Hải ngừng lại quay sang ông Chấn Đình giải thích:

- Lão gia... lão gia hãy thông cảm và tha thứ cho Vì tôi yêu quý thiếu gia Tôi không thể nhẫn tâm bỏ mặc những di sản của người được...

ông Chấn Đình lắc đầu

- Ta nào dám trách người Người đã hành động theo lương tri, theo lẽ phải Tiếc là bao năm qua, con người vô tâm vô đức như Phúc Chấn Đình này đã không chịu suy xét cho cẩn thận. Hồ đồ nghi oan cho người

Thảo Nhi thì nôn nóng, nên không để tâm đến chuyện tình cảm của người lớn, nó hỏi:

- Rồi sao đó thế nào hả bác Hải Như vậy là con đã sống với mẹ con. Vậy tại sao, sau đấy con phải đến tận phương Bắc sống với chú thím vậy

ông Lý Đại Hải sau tiếng thở dài tiếp:

- Ồ, chuyện dài dòng lắm! như mọi người biết Nhược Lan và Nguyên Khải yêu nhau đấy là một tình yêu chân chính. Vì vậy khi Nguyên Khải mất, mọi thứ gần như vô nghĩa đối với Nhược Lan. Lan mang con và xác chồng về Phúc gia trang, thật ra là định sau khi giao con cho nội nó xong, sẽ tự vận thác theo chồng. Không ngờ lão gia trong lúc giận dữ không nhận, mà còn đuổi cả ba thế hệ của Nhược Lan ra cửa Thế là... khi cả ba trở về thành phố. Cái nỗi buồn quá lớn kia đã làm

Nhược Lan hoàn toàn suy sụp. Bé Thảo Nhi bấy giờ chưa đầy năm. Nhược Lan thương buồn khổ càng làm Nhược Lan quẩn trí và rồi một lúc nào đó. Nhược Lan trở thành điên loạn.

Bà Tịnh Chi ghen lời:

- Tôi biết... Bởi chính vì tôi cũng đã trải qua một thời gian khủng hoảng. Cái sốc đó quá mạnh, quá thương tâm, tôi cũng không dám nhận là Nguyên Khải đã chết.

ông Lý Đại Hải lắc đầu nói:

- Không. Không giống nhau Thái thái chỉ vì cái chết của Nguyên Khải mà bị sốc. Còn đằng này Nhược Lan lại bị nhiều thứ khác dồn dập: mất chồng, nghèo khổ, con nhỏ, thiếu ăn, mẹ già... Tất cả những cái đó là những áp lực nặng nề mà quả tim yếu đuối của Nhược Lan lại không đủ sức chịu đựng. Vì vậy cuối cùng... Cô ấy đã hoàn toàn mất trí. Giữa ban ngày trời nắng chang chang lại vác áo đi mưa ra mặc. Trong những ngày rét buốt, tuyết rơi lại mang áo quần ra giặt giũ. Nhược Lan không còn phân biệt được đâu là không gian, thời gian, nóng lạnh, đêm tối và ban ngày... Tội nghiệp thím Chụ Thím ấy phải đối phó với Nhược Lan một cách khổ sở, vất vả vì Nhược Lan đã hoàn toàn không biết gì hết.

Thảo Nhi khá hay. Đây là cái tình mẫu tử thiêng liêng. Nhược Lan dù điên loạn nhưng lại rất yêu bé Thảo Nhi. Và trong cái tình huống đó, Nhược Lan cứ ôm chặt Thảo Nhi trong lòng, Nhược Lan muốn bảo vệ nó, nhưng cái tình yêu đó nhiều lúc lại làm hại Thảo Nhi. Vì bất kể nắng mưa, gió tuyết, Nhược Lan đều mang nó theo bên mình. Thím Chu phải vất vả lắm mới cứu được cháu Có lần, Nhược Lan tự ý ra giếng xách

nước, suýt làm rơi Thảo Nhi xuống giếng. Lần khác lại suýt đánh rơi Thảo Nhi vào lửa Thím Chu làm sao quên được. Chính Nguyên Khải qua đời vì chứng viêm phế quản cơ mà. Vì vậy thím Chu và cả Nhược Lan rất sợ Thảo Nhi bị cảm lạnh. Nhất là Nhược Lan, cũng vì lý do này, bé Thảo Nhi lúc nào cũng được quấn thật kỹ trong những lớp chăn bông. Nhiều lúc tưởng chừng con bé sắp chết ngột.

Và tình hình cứ phát triển trong tình huống như vậy. Trái tim bà Chu cứ treo lơ lửng trên sợi tóc. Nội cái chuyện giật lấy Thảo Nhi trên tay Nhược Lan cũng là cả cực hình. Mỗi lần như vậy là Nhược Lan lại hét, lại gào. Cứ sợ bị mất con. Và như vậy một hôm... cũng tình cờ, tôi ghé qua thăm, tôi thấy thím Chu bế lấy bé Thảo Nhi đang hót hải bô chạy. Trên tay cô ấy lại có một cây kéo nhọn. Tôi giật mình chạy đến can thiệp. Thì ra không phải là Nhược Lan muốn giết con. Chẳng qua cô ấy thấy tóc Thảo Nhi dài định cắt tóc, nhưng thím Chu thì thấy Nhược Lan mắt trợn ngược, mồm lại lải nhải, sợ điếng người đi, nên không nghĩ ngợi gì nữa, giật lại bé Thảo Nhi và bỏ chạy... Trong lúc giật nhau, thím ấy đã bị mũi kéo đâm sâu trên tay một đoạn dài, máu tuôn xối xả. Khi tôi kèm chế được Nhược Lan thì thím Chu đã gần kiệt sức. Thím đưa bé Thảo Nhi cho tôi và nói:

- "Chú Hải ơi! Nếu chú có thương cháu nó, thì làm ơn bế nó đi! Chú muốn cho nó cho ai cũng được. Miễn nó sống là tôi vui rồi!".

Tôi nhìn xuống! Thấy Thảo Nhi tuy chưa đầy một tuổi, mà mình mẩy đã đầy sọ. Tôi lại nhìn căn nhà, căn nhà của mẹ con Nhược Lan ở đã dột nát, mà Nhược Lan lại tâm thần bất định. Và tôi chợt hiểu ra. Muốn cứu lấy cả ba bà cháu thím Chu, không có cách nào hơn là... phải đưa bé Thảo Nhi đi xa.

ông Đại Hải ngưng lại, rồi quay sang Thảo Nhi Con bé đang ngời đỏ tủy thân, thút thít khóc:

- Thế là... sau khi để lại một số tiền cho thím Chụ Tôi đã đưa Thảo Nhi lên phương Bắc.

Thảo Nhi nhìn lên:

- Thế tại sau khi con đã lớn rồi, bác lại chẳng kể một chút gì cho con biết.

ông Đại Hải không trả lời, tiếp tục nói:

- Khi biết tôi đồng ý đưa Thảo Nhi đi, thím Chu bắt tôi phải hứa với thím một điều là phải kiếm được một chỗ tin cậy để dạy dỗ và chăm sóc nó, và sau này khi nó lớn lên đừng bao giờ cho nó biết bất cứ chuyện gì liên can đến Nhược Lan. Thím ấy vừa khóc vừa nói:

"Đừng để cho con trẻ biết chuyện mẹ nó khổ như vậy, cũng đừng bao giờ để nó biết đến Phúc gia trang..."

Tôi bế Thảo Nhi định rời đi Tôi còn nhớ lúc đó trời đang bão tuyết. Nhược Lan biết tôi bế Thảo Nhi đi, cô ấy đã chạy theo, vừa chạy vừa khóc thất thanh:

"Đừng! Đừng! Hãy trả con lại cho tôi! Đừng chia cách mẹ con tôi nữa Tôi hứa sẽ không làm gì nữa đâu Tôi van xin mấy người! Van xin mấy người!"

Lời cô ấy quá thảm thiết. Tôi không cầm lòng được. Nhưng vì muốn cứu lấy con bé, nên tôi cũng không thể trả Thảo Nhi lại cho Nhược Lan. Tôi chỉ quay đầu lại nói:

"Hãy yên tâm. Quý vị sẽ không bao giờ mất Thảo Nhi Tôi xin

hứa là sẽ nuôi dưỡng nó nên người Để khi nó lớn lên, trở về đoàn tụ. Tôi nhất định sẽ làm được điều đó "

Và để thực hiện được lời hứa của mình, tôi đâu thể mang Thảo Nhi cho ại Thế là tôi phải đưa nó lên tận phương Bắc giao cho vợ chồng thằng em họ của mình nuôi dưỡng. Nhưng tôi đã lỗ đại khi nghĩ là khi mình nói sự thật có lẽ họ sẽ động lòng và thương con bé hơn. Không ngờ nó cứ dựa vào cái việc đó để làm tiền, nó moi tiền tôi mãi, không đưa thì sợ nó tố giác, mà tiền lương tôi lại có hạn nên tôi chẳng đành dừng...

Thảo Nhi nghe đến đây, nó ôm bác Hải nó khóc ngất:

- Bác Hải ơi, bác cũng khổ quá! Nhưng tại sao bác cứ giấu con mãi Bác không cho con biết sự thật? Bây giờ thế nào Mẹ con ra sao Người có khỏe mạnh không? Họ vẫn còn ở thành phố chứ? Mà đó là đâu vậy hờ bác? Con muốn đến tìm người ngay

Bà Tịnh Chi cũng khóc òa, rồi quay sang ông Chấn Đình nói:

- Vâng... như vậy là đúng đấy cháu Anh Chấn Đình, chúng ta thu xếp và đến đó đi Chúng ta phải rước mẹ con thím Chu về đây

ông Chấn Đình gật đầu, mắt ông cũng đỏ hoe

- Đúng, Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành ngay Đến thành phố để rước mẹ của Thảo Nhi về đây, cả bà ngoại của nó. Gọi là để đền bù lại những lầm lỗi ngày cũ.

Thế Vỹ lên tiếng:

- Vậy thì tốt quá!

Câu chuyện làm Thế Vỹ cảm động. Thì ra hôm trước khi

Nguyệt Nương kể lại chuyện Nhượng Lan đưa quan tài chồng về Phúc gia trang. Nguyệt Nương đã giấu bớt chuyện Nguyên Khải và Nhượng Lan đã có con. Bởi vì Thế Vỹ biết, ông Chấn Đình đã không thừa nhận đứa bé. Thì có kể ra cũng nào có ích lợi gì?

Thế Vỹ nhìn Thảo Nhi rồi nói:

- Thảo Nhi này, anh thật sự không ngờ, anh cứ tưởng là em đến Dương Châu này là chỉ để em được đoàn tụ với bác Hải em thối Không ngờ... bây giờ em chẳng những có Bác Hải, mà còn có cả ông bà nội Rồi còn tìm được cả ngoại và mẹ ruột của mình nữa Em không còn là một đứa con bé mồ côi mà em có cả một đại gia đình. Ô! Vậy thì hạnh phúc quá. Được rồi, để ngày mai anh và chị Thanh Thanh của em sẽ cùng đi để đón mẹ và ngoại về đây nhé?

Du Lâm đứng gần đó hỏi:

- Tôi có cùng đi được không?

Nguyệt Nương vội nói:

- Được chứ! Chúng ta sẽ cùng đi Đi càng nhiều người càng tốt. Bởi vì ngày xưa Nhượng Lan đã quá thiệt thòi Bây giờ chúng ta phải để cô ấy nở mày nở mặt, rồi chúng ta sẽ đãi tiệc nữa Gọi là đền bù.

Nguyệt Nương chợt quay sang ông Chấn Đình hỏi:

- Như vậy được không, hờ lão già

ông Chấn Đình gật đầu:

-Ồ như vậy cũng được!

Và ông gọi lão Trường Quý đến:

- Trường Quý này, mi lên danh sách xem có bao nhiêu người đi đón, rồi ra bến đặt vé tàu đi, nhanh lên!

Bà Tịnh Chi dặn dò:

- Nguyệt Nương, bảo mấy đứa nhỏ dọn phòng cho mẹ con Nhược Lan đi! Lựa chiếc phòng tốt đấy nhé.

Thế Vỹ vội vã nói:

- Con xin nhường phòng! Chiếc phòng con ở ngày xưa là của Nguyên Khải, vậy bây giờ con phải trả lại họ. Con ở phòng khách được rồi

Bà Nguyệt Nương nói:

- Đúng, đúng, đúng. Vì như vậy... có thể sẽ giúp Nhược Lan nhanh chóng lành bệnh... Cậu Thế Vỹ hay lắm!

ông Lý Đại Hải thấy mọi người rộn rã, náo nức quá, nên cảnh tỉnh:

- Khoan đã! Quý vị cần phải biết là... Nhược Lan không còn bình thường như chúng ta Cô ấy đã mất trí cả mười năm nay. Đến độ thím Chu bây giờ cũng kiệt sức. Chúng ta không nên làm rầm rộ quá. Cũng không nên tính trước chuyện gì. Để đưa cô ấy về đây rồi mọi thứ sau quyết định sau

Mọi người quay sang ông Hải, họ chợt nhiên như trở lại với thực tại, không khí trở nên nặng nề, chỉ có mình Thảo Nhi là vẫn hồ hởi. Nó nói:

- Con ước ao có mẹ lâu lắm rồi! Tối nay con chắc không ngủ được đâu. Con sẽ thức trắng đến sáng mai...

o0o

Thím Chu đứng thẳng người, cương quyết phản kháng:

- Không! chín năm qua, từng ngày từng giờ, từng phút giây Tôi và Nhược Lan cứ sống mãi trong cái ám ảnh, trong cái đau khổ dày vò của mấy người. Chúng tôi không làm sao quên được cái hận. Mọi nỗi oan gia này, đều do chính các người tạo nên. Mấy người đã hại cả đời mẹ con chúng tôi Bây giờ... Còn có ý đồ gì nữa đây. Các người muốn rước chúng tôi về ử. Đó chưa hẳn là thiện ý, mà chẳng qua là để xoa dịu lương tâm đang cắn rứt của mấy người. Đâu có chuyện dễ dàng như vậy. Tôi hứa với lòng mình. Từ đây mãi mãi về sau Chúng tôi sẽ không bao giờ đặt chân về cái đất Dương Châu, về cái Phúc gia trang của mấy người nữa mà!

Bà Tịnh Chi nghe nói, đau khổ vô cùng:

- Thím Chu! Xin thím mở lòng từ bi, đừng có oán hận chúng tôi nữa. Nếu có giận thì xin thím cũng nên nghĩ đến đứa bé Thảo Nhi mà hỉ xả cho chúng tôi. Có thể nào thì chúng ta cũng có cùng một đứa cháu cơ mà. Chúng tôi nguyện sẽ làm hết sức mình để quăng đời còn lại của thím và Nhược Lan bớt khổ. Thím Chu... Hãy để chúng tôi có cơ hội chuộc tội lỗi đó.

Thảo Nhi quay qua nắm lấy tay thím Chu

- Ngoại ơi! Nếu ngoại và mẹ không về Phúc gia trang, thì con cũng sẽ ở lại đây với ngoại và mẹ. Con không về đấy nữa đâu. Bây giờ con cũng đã lớn rồi. Con có thể chăm sóc cả mẹ và ngoại được...

Thím Chu nhìn căn nhà, rồi lúng túng nói:

- Không, không được. Con không thể về đây sống được đâu.

Thảo Nhi hỏi:

- Tại sao không được? Trước kia con còn quá nhỏ, con không thể đi tự túc được, ngoại mới buộc lòng để con đi. Còn bây giờ, con lớn, con có thể làm được nhiều thứ.
- Không được! Ngoại nói không được là không được!

Thím Chu nắm tay Thảo Nhi đưa qua cho bà Tịnh Chi:

- Bà hãy mang nó đi đi! Đi khỏi nơi này đi!

Thảo Nhi lùi lại, khóc không thành tiếng:

- Tại sao vậy tại sao ai cũng kỳ vậy. Trước kia nói là con còn nhỏ không thể nuôi con. Còn bây giờ con đã lớn. Đâu phải dễ dàng gì con nhìn ra mẹ ra ngoại. Vậy mà bây giờ lại cũng không chịu nhìn con. Mẹ thì chỉ yêu có cái gối, chứ không yêu con. Vậy là sao... Chẳng lẽ ai cũng ghét bỏ con hết?

ông Lý Đại Hải thấy vậy, rất buồn nói:

- Thím Chu... Thôi thím đừng để cho trẻ nó đau khổ nữa. Thím hãy theo chúng tôi về Phúc gia trang đi. Biết đâu, Nhược Lan khi thay đổi cảnh sống, nó sẽ hồi phục lại tâm trí?

Thím Chu lắc đầu:

- Tôi biết con tôi, Nhược Lan nó sẽ không bao giờ lành bệnh được. Làm sao có chuyện đó. Khi mà mọi thứ đã vỡ nát? Chồng chết, con xa... Tất cả sạch sành sanh. Nó bây giờ chỉ sống như cây cỏ. Chỉ là một cái xác không hồn. Cuộc sống đã mất hết ý nghĩa từ lâu với nó. Mẹ con tôi như vậy đó. Bây giờ chỉ nương tựa vào nhau qua ngày, thôi mấy người hãy đi đi! Đừng có đến đây quấy rầy chúng tôi nữa...

- Không đúng! không đúng! nói vậy là không đúng!

Thế Vỹ không dần được đứng ra can thiệp:

- Thím Chu này. Có thể nào, thì thím cũng phải tin là cuộc đời này, thế gian này, vẫn còn nhiều thứ tốt đẹp. Và ân đức của trời đất đó đôi khi tạo nên phép lạ. Thím không thấy sao Chuyện Bác Tịnh Chi đây bị mù đôi mắt tưởng là không bao giờ nhìn thấy lại cuộc đời, thế mà mắt sáng lại... Rồi chuyện Thảo Nhi... Nó bị đụng xe tưởng là đã chết. Vậy mà không chết. Vẫn sống, vẫn an khang... Thím đã trải qua ngàn vạn cay đắng, bây giờ là phút được đền bù. Thím nên tin tưởng. Khi mà biển xanh biến thành nương dâu được, thì mọi thứ đều có thể quay lại được. Thím hãy quên đi những ngày gian khổ cũ, quên đi hận thù, xóa hết đi Thím Chu này. Thảo Nhi bây giờ nó chỉ mới có mười tuổi Thím đừng để sau này, hai mươi, ba mươi năm sau, nó vẫn còn thấy hận. Hãy vì tình yêu dành cho Nhược Lan, vì tình thương dành cho Thảo Nhi mà thím tha thứ tất cả. Thím và Nhược Lan trở về Phúc gia trang sinh sống là thím đã vì chị Nhược Lan và Thảo Nhi, vì hạnh phúc của họ, đó mới là quan trọng. Thím đã bảo là mình sống cho họ cơ mà?

Thím Chu nhìn cậu thanh niên trẻ trước mặt. Thím không biết cậu là ai, nhưng lời của cậu ta đã thuyết phục được thím.

Phải! bây giờ không phải là giây phút để hận thù nữa. Và để cho Nhược Lan và Thảo Nhi có một cuộc sống tốt đẹp hơn. Thím không còn chọn lựa con đường nào khác hơn.

Và như vậy, Nhược Lan và thím Chu đã quay về lại Phúc gia trang.

Đó quả là một chuyện ngoài sự tưởng tượng của mọi người

Gia đình họ Bùi nghe nói cũng phải ngạc nhiên, họ kéo cả nhà sang thăm. Biết được Thảo Nhi là con gái của Nhược Lan và Nguyên Khải, là cháu nội của ông Phúc Chấn Đình, họ càng kinh ngạc hơn.

Quả là có trời có lăm điều kỳ diệu mới để cho chiếc lá non cuộn vào thật xa rồi cũng quay về cội nguồn. Họ đến chúc mừng ông Chấn Đình và bà Tịnh Chi

Nhưng từ ngày Thím Chu và Nhược Lan quay về Phúc gia trang, thì mọi thứ lại không giống như hai ông bà tưởng... Diễn biến sự việc đã làm cho họ thất vọng... không khí trở nên nặng nề hơn...

Nhược Lan trở lại chốn cũ mười năm trước, cái hoa viên quen thuộc, cái hòn giả sơn với những chú cá chép quẫy đuôi hữu tình, lại không khơi dậy... một chút tình cảm tích cực nào, không lay động gì chút gì tâm linh... Trái lại khi nhìn thấy cảnh cũ. Nhược Lan còn tỏ ra sợ hãi... Nàng ôm lấy thím Chu và hét:

- Mẹ ơi! Con sợ quá! con không thích ở lại đây đâu Ở đây sao lại có lăm người thế này! Mình hãy quay về nhà của mình! Về đi mẹ, đừng có ở đây nữa

Nguyệt Nương và bà Tịnh Chi đã hết lời giải thích khuyên nhủ. Hết lời chỉ cho Nhược Lan biết đây là "nhà" của nàng rồi, nhưng không hiểu sao Nhược Lan vẫn sợ, vẫn hốt hoảng... vẫn lo lắng. Nhược Lan không ôm thím Chu thì lại ôm chặt chiếc gối trong ngực, rồi rút hẳn lên một mép giường, ngồi bó gối ở đấy... có gọi thế nào cũng không chịu ra

Không phải chỉ có Nhược Lan, mà ngay cả Thảo Nhi cũng đổi khác. Từ ngày Nhược Lan và thím Chu về, trong mắt nó hình

như chỉ có hình ảnh của mẹ và ngoại nó. Sáng sớm vừa thức dậy, là nó chạy ngay đến phòng Nhược Lan... Nó lấy khăn ra cho mẹ nó rửa mặt rồi chảy đầu... rồi dùng điểm tâm với Nhược Lan và thím Chụ Nó cũng bắt chước Nhược Lan hát ru cho chiếc gối ngủ... Nó bỏ cả học, chứ không siêng năng như trước kia, ngày ngày đến trường. Nó gần như không thiết gì ngoài ngoại và mẹ nó, không giao tiếp với ai kể cả người bạn thân nhất của nó là Thiệu Văn.

Nó cũng có vẻ ngăn cách với Thanh Thanh và Thế Vỹ. Nó dồn hết tâm trí vào chuyện phục vụ mẹ nó... Mỗi ngày nhìn nó tận tụy chăm sóc từng thứ cho Nhược Lan mà ai cũng chưa xót... Mặc dù... Nhược Lan chỉ như một cái xác vô hồn, chẳng biết cảm xúc, nhưng Thảo Nhi như chẳng cần biết chuyện đó, nó chỉ muốn đền bù lại những ngày không được có mẹ...

Và chính vì chỉ nghĩ đến mẹ và ngoại mà gần như nó cũng quên bẵng cả sự hiện hữu của ông Chấn Đình và bà Tịnh Chi, những người sinh ra cha nó, không những thế nhiều lúc ông Chấn Đình có cảm thấy như nó cố tình muốn tránh mặt cả ông bà.

Có lần, Nguyệt Nương không dẫn được, cô ta đã giữ tay Thảo Nhi lại nói:

- Ta không tin là Thảo Nhi dễ thương của ta, lại có thể hành động như vậy. Con là đứa con biết điều Con biết lấy lòng người khác... Con gần như chinh phục được tình cảm của tất cả những người trong Phúc gia trang này... Thế sao bây giờ lại trở nên thờ ơ, lạnh lùng thật vậy Chẳng lẽ con không biết tình cảm của ông bà ở đây dành cho con ử Vậ mà... con lại vô tình. ông nội bà nội gọi đích danh con vẫn tảng lờ. Con

suy nghĩ gì thế? Làm như vậy có đúng không?

Thảo Nhi quay mặt về phía hòn giả sơn, chẳng nhìn mặt Nguyệt Nương, cũng không đáp.

Nguyệt Nương lắc lắc người con bé:

- Thảo Nhi này. Con bé biết là, cái thái độ của con chỉ làm nội đau khổ. Con phải suy nghĩ để thấy là trước kia... ông bà nội con không thừa nhận cũng như đuổi mẹ con đi chẳng qua là vì lúc đó... nội con vừa mất cha con... nội con đang đau khổ và cảm phần tội đồ... con còn nhỏ... con cần phải tập cái tính vị tha, khoan dung... và con cũng nên biết... nội con bây giờ đã hối hận mỗi khi nghĩ đến chuyện cũ... vì vậy... con cần phải bình tâm một chút... cư xử tốt với nội con một chút... phải biết vấn an người mới phải đạo

Thảo Nhi vùng khỏi tay Nguyệt Nương. Thảo Nhi vẫn ngoan cố:

- Con không cần nghe! Con không cần biết gì cả.

ông Lý Đại Hải cũng nắm lấy tay Thảo Nhi lại nói:

- Con không có quyền nói như vậy, nếu con không nhìn nội con, thì như vậy con đã ở không phải với cha ruột con rồi!

Thảo Nhi òa lên khóc và nói:

- Con không biết, bây giờ các vị hãy nói cho tôi biết đi, tôi phải làm thế nào để mẹ tôi nhận ra tôi Tôi đã làm hết sức mình, đã chăm sóc lo lắng, mà mẹ vẫn không nhận ra tôi Như vậy thì làm sao tôi nhận nội Bao giờ mẹ tôi nhìn tôi, tôi sẽ nhận nội tôi sau!

Nói xong, Thảo Nhi quay người chạy nhanh về phía phòng

Nhược Lan.

Chuyện Thảo Nhi không nhận nội, rồi Nhược Lan không nhận ra Thảo Nhi là bi kịch lớn của nhà họ Phúc... không biết, sẽ kéo dài đến bao giờ... Riêng về Thế Vỹ và Thanh Thanh... thì họ cũng không rảnh rồi đâu để quan tâm nhiều đến chuyện nhà họ Phúc nữa, Vì họ sắp xa nhau

Và rồi ngày tháng trôi qua Mùa nghỉ Tết của học sinh đã đến. Những ngày này Thế Vỹ rất bận rộn, chuẩn bị hành lý, áo quần... Chuyện Thế Vỹ đi xa là chuyện chẳng đáng dừng, không phải chỉ có Thanh Thanh mà cả ông bà Chấn Đình cũng thấy quyến luyến, bức rức... Dù gì Thế Vỹ cũng đã ở đây một thời gian dài Chỉ có Thảo Nhi, ngày xưa... Thảo Nhi lúc nào cũng sợ Thế Vỹ bỏ đi xa... Nó khóc lóc, năn nỉ... Nhưng còn bây giờ? Có lẽ vì nó đã có Nhược Lan... tất cả sự tập trung của nó hướng về phía Lan. Và thờ ơ với chuyện ra đi của Thế Vỹ. Thế Vỹ thấy vậy cũng... giảm bớt được sự lo buồn của một người

Thảo Nhi biết Thế Vỹ sắp đi, nó chỉ nói:

- Anh phải hứa với em là, rồi anh sẽ quay về đây được không? Nếu anh mà không quay về, rồi Chị Thanh Thanh sẽ ra sao Trường học sẽ ra sao

Thế Vỹ trịnh trọng nói:

- Vâng, anh hứa... Anh sẽ quay về đây. Qua tết là sẽ quay về ngay. Đừng nói Thanh Thanh với trường học mà cả ông nội và bà nội, và tất cả những người trong gia đình này... Thạch Lựu và Thiệu Khiêm khiến cho anh lưu luyến... vì vậy anh phải quay lại thôi

Hoa Du Lâm thì thấy ngày về cận kề... tỏ ra rất phấn khởi, cái thái độ của cô ấy thật khó đoán, nhất là đối với Thế Vỹ. Chuyện ở Phúc gia trang. Du Lâm tỏ ra rất hòa hợp... Du Lâm gần như trở thành bạn của từng thành viên trong gia đình này, nhưng người mà Du Lâm thích nhất là Nguyệt Nương. Du Lâm đã nói với Thế Vỹ:

- Anh biết không, mỗi nhân vật ở Phúc gia trang này đều là một pho tiểu thuyết. Nhưng chỉ có chuyện của Nguyệt Nương là phong phú, nhiều bí ẩn. Hãy thử tưởng tượng xem, người đàn bà đó... suốt mười năm trời, tận tâm phục vụ cho người nữ chủ nhân mù. Bên cạnh đó lại thầm yêu ông chủ nóng nảy dữ dằn. Để rồi cuối cùng, cam tâm làm vợ lẽ, một lòng trung hậu với chủ. Người như Nguyệt Nương phải nói là trên đời hiếm thấy, bà ta tập trung gần như đủ cả tinh hoa truyền thống của phụ nữ phương đông thời phong kiến... lẳng lặng phục vụ chẳng khoa trương. Nhưng lại ảnh hưởng cả đến những người chung quanh... Vì vậy tôi rất khâm phục.

Thế Vỹ nhìn Du Lâm, không hiểu Du Lâm đã nói chuyện đó cho chàng nghe làm gì? Có dụng ý gì chăng?

Đối với Du Lâm. Thế Vỹ thật ra cũng không xác định được lòng mình. Người con gái có học kia, nhận thức nhiều khi khá sâu sắc, khó phù hợp với Thế Vỹ. Du Lâm như một tri kỷ, một người bạn tốt. Càng ở lâu bên cạnh Du Lâm, càng nhận ra nhiều ưu điểm. Lâm chẳng những đẹp vậy, một tình địch mạnh của Thanh Thanh làm sao Thanh Thanh lại không sợ cho được.

Và Thế Vỹ không dần được lòng, hỏi:

- Du Lâm này. Cô là cô gái vừa thông minh, sâu sắc, nhạy bén như vậy. Thì đối với tôi, sau những ngày cô ở tại Phúc gia

trang này cô đã có những nhận xét về con người tôi thế nào
Bây giờ chúng ta sắp quay về kinh độ Cô dự tính sẽ làm gì để
trả lời với gia đình hai bên chẳng?

Du Lâm nhìn Thế Vỹ không đáp, mà hỏi ngược lại:

- Thế còn anh? Anh tính sao

Thế Vỹ chợt lúng túng:

- Tôi à? Tôi cũng không biết thế nào nữa

Du Lâm đi thẳng vấn đề.

- Có phải anh bức rức, vì phân vân? Anh vừa muốn từ bỏ
cuộc hôn nhân đã đặt để kia nhưng lại sợ như vậy là chống
đối lại cha mẹ, làm tự ái tôi tổn thương. Đúng không?

Rồi Du Lâm cười nói:

- Anh Thế Vỹ. Anh hãy yên tâm. Anh có biết vấn đề của anh
là ở chỗ nào không? Anh có cái bề ngoài cứng rắn, nhưng trái
tim lại quá yếu mềm... anh không có tính cả quyết... Tôi công
nhận anh là người thành thật... anh yêu mến quý trọng mọi
người, anh không muốn xúc phạm một ai... Nhưng cái cư xử
của anh lại vô tình làm đau khổ cho người khác, anh muốn
làm vui vẻ cả làng. Kết quả là chẳng giải quyết được gì cả. Vì
vậy... Anh Thế Vỹ, anh hãy suy xét kỹ đi Bản thân anh cũng
cần chuyển biến, bằng không sẽ tạo ra thêm nhiều rắc rối sau
này

Thế Vỹ như khựng lại:

- ý cô muốn nói là...

Du Lâm nói:

- Mọi chuyện bây giờ nói ra quá sớm... Chúng ta về đến kinh đô sẽ tính sau. Từ đây đến đây còn cả chặng đường dài... Anh yên tâm trên đường đi đó tôi sẽ không âm mưu gì đâu... Bởi vì Hoa Du Lâm này là con người rất quang minh chính đại, nhưng cũng rất cương quyết, cái gì mà đã muốn thì không buông tha dễ dàng. Riêng anh thì tôi cũng đang đánh giá nên chưa quyết định. Tóm lại, cái chuyện hôn nhân gia đình của tôi và anh, đợi đó đi sẽ tính sau.

o0o

Hôm ấy, gần kề cuối năm, nên thời tiết lạnh buốt, mặc dù bây giờ là ban ngày và mặt trời vẫn mọc...

Thảo Nhi và thím Chu, mỗi người một bên đưa Nhược Lan ra vườn phơi nắng... Lúc gần đây, tâm thần Nhược Lan khá ổn định... Mặc dù chưa phân biệt được những người thân xa... nhưng Nhược Lan đã tươi tắn hẳn. Đôi mắt của Nhược Lan long lanh hẳn khi nhìn cảnh quen hai bên.

Thảo Nhi đi một lúc hỏi:

- Mẹ ơi, mẹ thấy thế nào? Có mỏi chưa? Chúng ta ngồi xuống ghế để nghỉ ngơi một chút nhé?

Nhược Lan nhìn qua Thảo Nhi, về Phúc gia trang đã gần tháng nên Nhược Lan đã quen dần với hình ảnh Thảo Nhi. Mặc dù tâm trí của Nhược Lan vẫn phiêu diêu trong một thế giới xa lạ nào đấy... Có điều giọng nói, tiếng cười của sự chăm sóc của Thảo Nhi không còn làm Nhược Lan ngỡ ngàng. Ngược lại, Nhược Lan cảm thấy con bé như một chú mèo, một con chó nuôi trong nhà quen thuộc.

Nhược Lan chợt đưa tay qua vuốt tóc Thảo Nhi, bàn tay của

Nhược Lan làm Thảo Nhi cảm động, nó suýt hét lên nhưng không dám, nó sợ Nhược Lan giật mình.

Bàn tay đó sờ đến trán. Chợt nhiên dừng lại, rồi Nhược Lan như giật mình, vạch tóc qua một bên nơi có vết sẹo Nhược Lan chợt cúi người xuống, run rẩy hỏi:

- Sao sao vậy Bị thương à? Có đau không? để tôi thôi... thôi cho em nhé!

Thảo Nhi rút nước mắt, nó quay sang thím Chu:

- Ngoại ơi, ngoại! Ngoại thấy đấy... mẹ cũng thương con đó chứ?

Thím Chu nhìn hai mẹ con Thảo Nhi mà đau lòng.

Nhược Lan sau khi thôi thôi lên trán của Thảo Nhi xong lại đứng dậy lột chiếc khăn cổ của mình ra, quấn đầy trên đầu Thảo Nhi... Quấn chắc đến độ Thảo Nhi thấy rất khó chịu, nhưng Thảo Nhi vẫn đứng yên không dám nhút nhích, Nhược Lan vừa quấn vừa nói:

- Phải che đầu kín thế này... bằng không gió thổi rồi lại lạnh. Rồi lại bệnh nữa thì khổ!

Thảo Nhi cởi khăn ra, nó hớn hỏ nói với thím Chu

- Ngoại thấy đấy, mẹ con tiến bộ rồi đấy... Mẹ con biết chăm sóc cho cả con.

Ngay lúc đó, Nhược Lan lại cởi cả bao tay ra

- Còn nữa này... Cả cái bao tay này nữa Tôi cho em... em hãy mang vào đi

Thảo Nhi nắm lấy bàn tay của Nhược Lan xúc động. Nó hỏi:

- Mẹ ơi! Mẹ... cùng con như vậy... Thế mẹ có biết con là ai không?

Nhược Lan với nụ cười ngượng ngập, chợt nói:

- Em là... Thảo Nhi... phải không?

Thảo Nhi tròn mắt. Nó không tin những gì mình vừa nghe Thím Chu suýt bật khóc, nhưng ngay lúc đó, Nhược Lan lại tiếp tục nói:

- Tôi cũng có một Thảo Nhi... Nhưng mà nó chỉ có bây lớn nè!

Và Nhược Lan ra dấu bằng tay, rồi chợt hoảng lên, Nhược Lan nói:

- Ồ! Nãy giờ bỏ nó trong nhà không biết nó có khóc không?

Phải làm sao bây giờ? Thảo Nhi thất vọng, nước mắt chảy dài...

- Mẹ ơi... con đã nói với mẹ... nhưng đến bao giờ, mẹ mới hiểu là... con mới chính là Thảo Nhi Con của mẹ đây...

Nhược Lan thấy Thảo Nhi khóc, vội nắm tay nó xoa xoa:

- Em còn lạnh à? Phải không?

Rồi cởi cả chiếc áo ấm đang khoác ngoài ra, đắp lên thân sau Thảo Nhi

- Vậy thì em hãy mặc chiếc áo này vào đi! đừng khóc nữa! Đừng có khóc nữa Ta nhường cho đấy

Thảo Nhi thấy vậy cảm động ôm ghì lấy Nhược Lan:

- Con không lạnh. Con đang ấm lắm mẹ a... Mặc dù bây giờ mẹ còn chưa nhận ra được con. Chưa biết được con chính là con ruột của mẹ. Nhưng không sao Miễn mẹ thương con, quan tâm đến con là con vui rồi... Con tin chắc là một ngày nào đó rồi mẹ sẽ tỉnh trí rạ Con tin chắc điều đó... và con rồi sẽ đợi

Thím Chu đứng cạnh đó không biết làm sao hơn là khóc. Và ngay lúc đó, ông Chấn Đình, bà Tịnh Chi, Nguyệt Nương, Thế Vỹ và Thanh Thanh không hẹn mà cùng bước rạ Bà Tịnh Chi run giọng nói:

- Thảo Nhi! Mẹ con mặc dù chưa tỏ rõ là đã nhận ra con, nhưng từ tiềm thức... nó đã chấp nhận con rồi... Thế còn con? Đến bao giờ con mới chấp nhận ông bà nội chứ?

Thảo Nhi chỉ cúi đầu yên lặng.

Nhược Lan hình như cũng nghe thấy giọng nói của bà Tịnh Chi Cô nàng quay lại thấy bà Tịnh Chi đang chầm chậm bước đến.

Nhược Lan hơi cảnh giác trì lại, nhưng rồi sau đấy lại thấy bà lão này run rẩy trong gió. Nên không đắn đo bước đến, khoác chiếc áo lên vai bà Tịnh Chi, nói:

- Mặc áo vào đi, kéo cảm lạnh bây giờ. Cảm rồi còn ho nữa Tôi biết mà, bao giờ cũng vậy... mặc không đủ ấm là sẽ ho ngay

Bà Tịnh Chi có vẻ bất ngờ trước thái độ của Nhược Lan. Bà xúc động... đưa tay sờ nhẹ lên chiếc áo ấm... mắt đầm đìa lệ... và không dần được, bà đột ngột kêu lên:

- Trời ơi! con dâu của mẹ.

Mấy tiếng "con dâu của mẹ" bà vừa thốt lên làm cho cả thím Chu cũng bàng hoàng... Thím chờ đợi những tiếng này từ lâu lắm rồi... Thím vừa đỡ lấy Nhược Lan mà lòng vui buồn lẫn lộn... Thím như nghẹn lời, không nói được gì cả.

Thảo Nhi thì ngược lên nhìn Nhược Lan... nó xem thử phản ứng của Nhược Lan ra sao, khi được nghe những tiếng đó, nhưng Nhược Lan chỉ giống như người máy, ngoài nụ cười ngu ngơ ra chẳng có phản ứng gì khác.

Nhược Lan, chỉ nhìn lên bầu trời có nhiều mây đen rồi chột đọc:

- "Đêm xuân không ngủ được,

Nghe chim gọi ngoài sân... "

Thì ra là Nhược Lan đang nhớ và đọc lại những đoạn thơ mà ngày xưa Nguyên Khải đã dạy nàng.

ông Chấn Đình đứng yên đấy... Mọi thứ đang diễn ra trước mặt... như những giọt lệ đang thấm vào lòng ông. Bốn người đàn bà... bốn hoàn cảnh khác nhau Thím Chu với tâm trạng mệt mỏi rồi bời Tịch Chi với tâm hồn ăn năn ray rức. Rồi Nhược Lan điên loạn chẳng ý thức được thực tại thế nào... Đến con bé Thảo Nhi Tuy mới mười tuổi mà đã thấm thía thế nào là cuộc đời cay đắng...

Nghĩ đến chuyện đó chột nhiên ông cảm thấy tình cảm chua xót dao động mạnh trong người Và ông không dẫn được. ông đưa tay về phía trước hỏi:

- Đây... các người... các người đều là người trong gia đình này Đúng ra thì đã có một cuộc sống bằng phẳng hạnh phúc... Tất

cả là do tôi đã tạo ra biết bao nhiêu đau khổ, oan nghiệt... Để cho có người chết kẻ sống... Để chuyện sinh ly tử biệt xảy ra Tôi là con người đầy sai lầm! Tôi có lỗi với tất cả mọi người Thím Chu! Nhược Lan và Thảo Nhi nữa... Xin mọi người hãy tha thứ cho tôi...

Thím Chu nghe ông Chấn Đình nói mà rớt nước mắt, trong khi bà Tịnh Chi đưa tay qua nắm tay chồng như chia xẻ:

- Anh Chấn Đình... Em biết... Anh cũng đau khổ đâu có kém gì tui em. Và em... bây giờ đã tha thứ cho anh. Nhưng anh thấy đấy... Thảo Nhi... nó còn chưa chịu tha thứ cho chúng mình.

Thảo Nhi nghe nói ngẩng đầu lên. Mồm nó há ra nhưng chẳng nói điều gì cả, có cái gì chặn lại nơi cổ họng, nó như cũng xúc động lắm... Ngay lúc đó, Thế Vỹ chột lên tiếng:

- Thảo Nhi... Em định nói gì, cứ nói ra đi... Đừng có để mãi trong lòng, đừng có e dè nữa... Hãy nói thật lòng mình đi em ạ.

Thanh Thanh cũng nói vào:

- Đúng đấy! Thảo Nhi... cái cô bé mà một thời đã gắn liền với nỗi gian truân của chị... Chị biết em là con người nhân hậu, có trái tim tốt lành, em không phải là con người vô tình. Đúng không em?

Thảo Nhi quay qua, nhìn Thế Vỹ rồi Thanh Thanh. Rồi nó chột chạy ào tới, kêu lớn:

- Anh Thế Vỹ!

Thế Vỹ như đổi hờn, Thế Vỹ đẩy nó ra:

- Đừng có gọi ta là anh nữa... em đã thay đổi nhanh chóng. Biết đâu bây giờ em gọi ta là anh. Nhưng một ngày nào đó. Em lại gặp ta rồi ngoảnh mặt làm ngơ như người xa lạ.

Thảo Nhi bị những lời nói của Thế Vỹ làm xúc phạm, nó tròn mắt kinh hoàng, nó đau khổ quay sang Thanh Thanh

- Chị Thanh Thanh!

Thanh Thanh như đã đồng lõa với Thế Vỹ, nên lại đẩy Thảo Nhi rạ

- Đừng có tìm đồng minh ở chị, chị cũng giống như anh Thế Vỹ thôi, chị đang giận em.

Thảo Nhi đau đớn:

- Tại sao ai cũng đối xử với em như vậy. Nào phải lỗi của em đâu sao lại giận em?

Thế Vỹ lớn tiếng:

- Hừ thế nào còn không nhận lỗi. Tại sao từ lúc nhận rõ được thân thế của mình... em lại không chịu nhận ông bà nội chứ? Ngay từ đầu... anh đã định mắng em về chuyện đó, nhưng lại không nhẫn tâm... anh nghĩ là... em còn đang đau khổ nên nhận định lệch lạc... Và với cái khối óc thông minh của em sớm muộn gì cũng phân biệt được phải trái không ngờ... Em lại là con người cố chấp mãi đến bây giờ em vẫn không nhận ông bà nội em. Có phải là em đã trở nên tàn nhẫn, mất nhân tính rồi không... Thảo Nhi... Em quả đã làm cho ta thất vọng.

Nhược Lan đứng gần đấy, không hiểu Thế Vỹ nói gì nhưng thấy thái độ của Thế Vỹ chột như hoảng sợ... Nhược Lan lùi bước ra sau Vừa lùi vừa nói:

- Mẹ ơi! Thôi chúng ta về nhà đi! Về nhà mình đi, đừng có ở đây nữa

Nhưng phản ứng của Thảo Nhi lại thật lạ lùng, nó ôm ghì lấy Nhược Lan nói:

- Đừng mẹ... đây đã là "nhà" của mình rồi... Mẹ và ngoại đã có nhà... Nhà đó là đây. Chúng ta sẽ không bỏ nhà đi đâu nữa

Và rồi nó nhìn lên, hướng mắt về phía ông Chấn Đình và bà Tịnh Chi, vừa khóc vừa nói:

- ông ơi! bà ơi! Con mặc dù không nói ra, nhưng con vẫn yêu nội cơ mà... Con không bao giờ dám ghét bỏ nội!

ông Chấn Đình bước tới, xúc động ôm Thảo Nhi vào lòng, và không dần được, nước mắt chảy dài trên đôi má ông.

-Cháu của ta! Mãi đến giờ này... ta mới thấy hả dạ... Dù có thế nào ta vẫn yêu cháu... vì cháu đã kêu ta bằng nội

Và ông bà cháu, năm người vây kín bên nhau. Nhược Lan mặc dù có vẻ sợ hãi... Nhưng thấy chẳng ai làm gì mình... nên vẫn đứng yên.

Thế Vỹ và Thanh Thanh nhìn cảnh gia đình hạnh phúc trước mặt, họ cũng không cầm giọt lệ... Nhưng đó là những giọt lệ sung sướng sẻ chia.